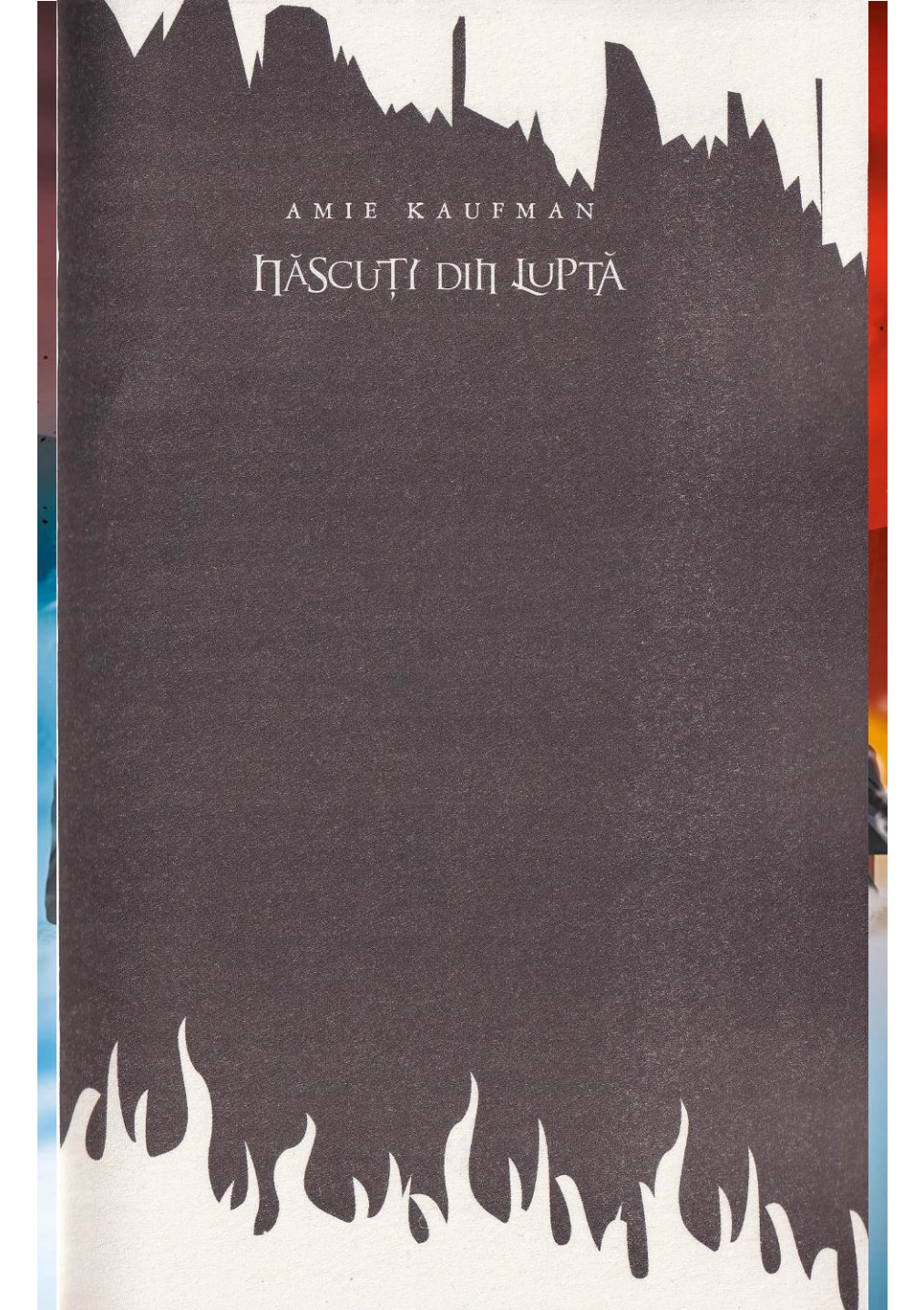

AMIE KAUFMAN

ÎNȘCUȚI DIN LUPȚĂ

Imprint coordonat de Roxana Geantă

RRRRJJJJJJ **ELEMENTALII** RRRJJJJJJJJ

3

ÎĂSCUȚI DIN LUPȚĂ

A M I E K A U F M A N

Traducere din limba engleză
de Ioana Radu

corint junior

Redactor: Alexandra Limoncu, Roxana Dragne

Corector: Antonia Kacso

Tehnoredactor: Valentina Dobrescu

AMIE KAUFMAN

ELEMENTALS: BATTLE BORN

Text copyright © 2020 by HarperCollins
Publishers

Translation Copyright © 2023, by Ioana Radu,
Corint Books SRL Romania

Illustrations by Levente Szabo

Jacket art © 2020 by Levente Szabo/Good
Illustration Ltd Published by arrangement with
HarperCollins Childrens Books, a division of
HarperCollins Publishers.

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin CORINT JUNIOR, un imprint al
CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A,
București.

www.edituracorint.ro | www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAUFMAN, AMIE

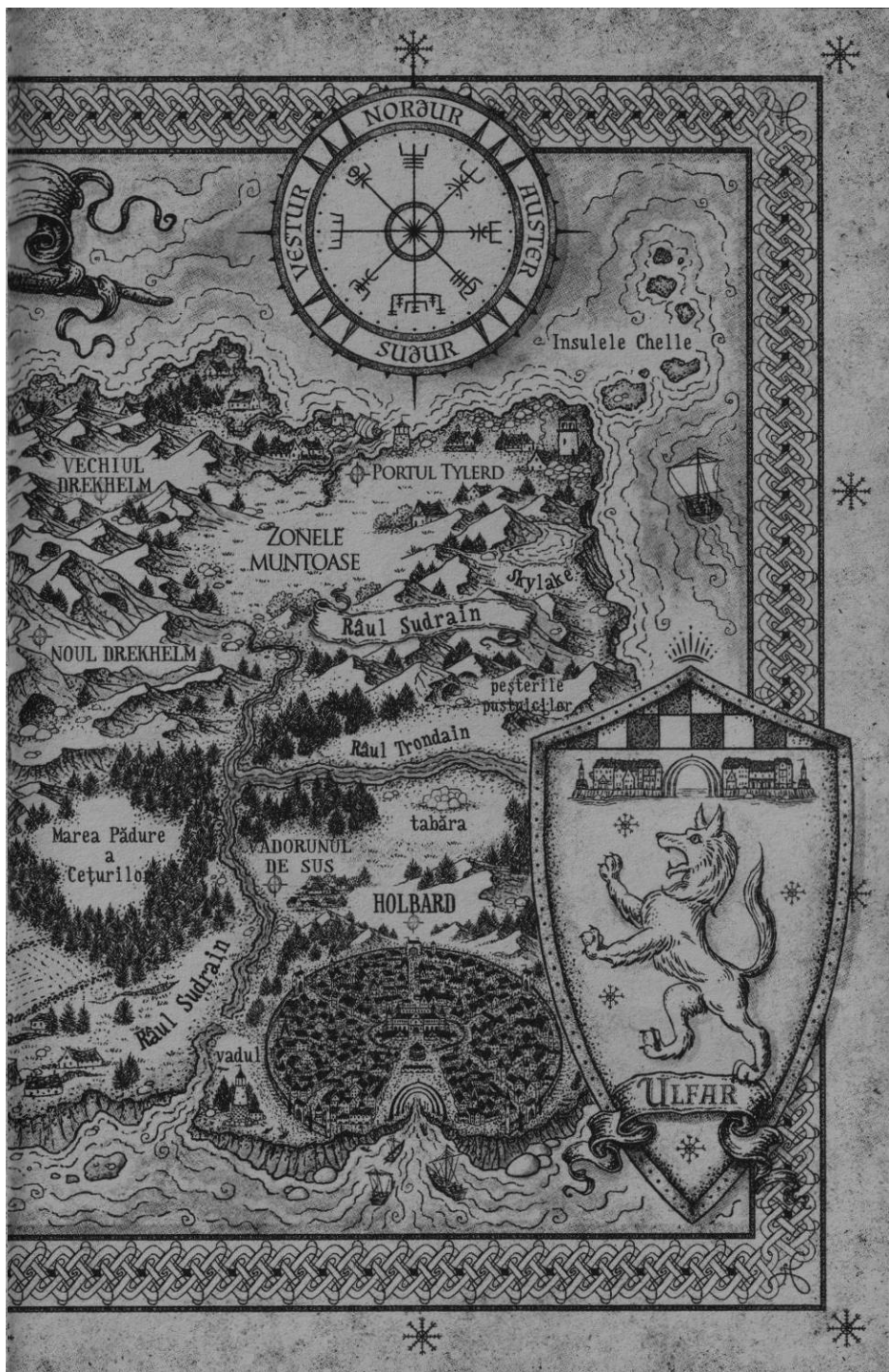
Elementalii: născuți din luptă / Amie
Kaufman; trad. din lb. engleză de Ioana Radu. –
București: Corint Junior, 2023

ISBN 978-973-128-825-3

I. Radu, Ioana (trad.)

821.111

*Pentru Kate, care îmi ascultă poveștile cam de
când am început să le spun*

CAPITOLUL UNU

Venirea la sălașul norilor se dovedise o idee bună.

Anders și prietenii lui, lupi și dragoni deopotrivă, cu toții preschimbați în oameni, stăteau împreună chiar în holul de la intrare a ceea ce fusese cândva vechea fortăreață a dragonilor. Deși părea imposibil, erau în siguranță – cel puțin pentru moment.

Nu își prea vorbiseră de la Bătălia de la Holbard. Urmaseră poteca ce ducea la ieșirea din oraș, făcuseră pauze cât mai scurte și zburaseră aici ca să se ascundă, dragonii extenuați, iar lupii zdruncinați. Aproape tot Holbardul fusese distrus azi, orașul era în ruine după ciocnirea dintre Piatra Zăpezii și Scepтрul Soarelui. Fuseseră victime de ambele tabere.

Toată lumea era rănită și toată lumea era speriată, iar Anders știa că singura cale de scăpare era să-i convingă pe toți prietenii lui să colaboreze – să pună capăt luptei o dată pentru totdeauna. Mai știa și că, cu cât va lăsa tăcerea să pună stăpânire pe ei, cu atât mai greu îi va fi să o rupă.

— Așadar...

Toți ceilalți clipiră și priviră în sus când îi auziră vocea întrerupând liniștea.

Anders sperase că odată ce le captează atenția va ști ce are de spus, dar acum toți se holbau la el, iar cuvintele nu îi veneau mai ușor.

— Trebuie să ne hotărâm care e următoarea noastră mișcare, spuse el stângaci.

— Trebuie să pătrundem în interiorul Sălașului

Norilor, răspunse imediat Ellukka, făcând un pas în față. Nu suntem în siguranță aici, în holul de la intrare, suntem prea expuși. Nu mi-e clar cum ar putea ajunge aici sus, dar lupii sunt sigur pe urmele noastre. Ei cred că noi am atacat orașul.

— Păi, chiar *ați atacat* orașul, punctă Viktoria înțepată. V-am văzut cu toții zburând cu... cu *chestia* aia. A făcut crăpături imense în pământ – a tâșnit *lavă*!

— Chestia aia era Sceptrul Soarelui, replică Rayna fulgerător. Și aveam nevoie de el, pentru că lupii foloseau Piatra Zăpezii ca să răcească întregul Vallen și să atace dragonii. Piatra voastră a produs *cel puțin* la fel de multă distrugere cu gheața ei.

— Că tot veni vorba de dragoni, interveni Theo, Adunarea Dragonilor ar putea crede același lucru ca lupii – că încercam să atacăm orașul. Însă, când vor vedea că nu ne întoarcem la Drekhelm, vor veni să ne caute. Nu vor fi prea bucuroși când își vor da seama că nu suntem de partea lor.

— Și atunci, de partea *cui* sunteți? întrebă iute Sakarias. Sunteți cu lupii?

— Nu suntem de partea nimănui, spuse Anders, ridicând un pic vocea ca să se facă auzit peste toate vociferările de jur-împrejur. Sau, de fapt, ce vreau să spun e că suntem de partea *tuturor*. Noi nu vrem să-i ajutăm nici pe lupi, dar nici pe dragoni să se atace reciproc. Și mai trebuie să fim uniți. Acum nu ne mai avem decât unii pe alții.

Șapte lupi stăteau de o parte a cerului, și patru dragoni de cealaltă parte. Bineînțeles, mai era cu ei Kess, pisica neagră care ședea

momentan în poala Raynei, atacând cu lăbuța jucăușă capetele șuvițelor ei de păr. Din toată adunarea, doar Kess părea lipsită de griji.

Era noapte, iar fețele lor erau luminate slab de șirul de rune care încercuia încăperea de sub cupola de piatră. Runele erau cioplite chiar în piatră și răspândeau o lumină delicată, turcoaz.

Anders își plimbă privirea peste toți cei din grup, zăbovind preț de o clipă pe fața fiecăruia dintre ei.

Rayna se sprijinea de prietena ei Ellukka, cu capul rezemat pe umărul lat al blondinei masive. Ellukka avusese parte de luni întregi de experiență de zbor, însă Rayna de abia se transformase pentru prima oară cu câteva săptămâni în urmă și era epuizată de distanța pe care o parcursese azi, dar și de toate zilele de dinainte, când căutaseră bucățile din Scepтрul Soarelui.

Anders observă că Ellukka avea un nod în gât. Ultima oară când îl văzuseră pe tatăl ei, Valerius, acesta era grav rănit. Leif, Drekleidul conducător al dragonilor, îl ajutase cu greu să își găsească drumul înapoi către Drekhelm. Nu aveau de unde să știe dacă reușiseră să se întoarcă.

Theo și Mikkell stăteau rezemați de zid, vizavi de cele două fete. Mikkell își trecea mâna prin părul arămiu, cercetând lupii îngândurat. Agitat ca de obicei, Theo deschidea rucsacurile, pe măsură ce liniștea se prelungea. Începu să despacheteze, luând în primire ce provizii găsea în ele. Dragonii reușiseră să ia câteva lucruri cu ei înainte de a părăsi Drekhelmul. Lupii nici măcar nu se așteptaseră la o luptă, cu atât mai puțin că vor fi

nevoiți să fugă din calea ei, așa că nu aveau nimic.

Mai departe, atenția lui Anders se mută la lupi. Vechii lui colegi de cameră, Viktoria și Sakarias, stăteau împreună. Det, Mateo și Jai stăteau un pic mai departe, tăcuți și ușor îngrijorați. Pentru prima oară, niciunul dintre ei nu făcea nicio glumiță.

Lângă Anders nu se afla decât Lisabet. Aceleași disensiuni și neîncredere dintre lupi și dragoni îi separau și pe ei doi de restul haitei de lupi. Anders și Lisabet se alăturaseră de câteva săptămâni dragonilor la Drekhlem, îndepărtându-și colegii de clasă de la Ulfar.

O făcuseră ca să le salveze viețile prietenilor lor și pe ale dragonilor, dar brațul lui Sakarias fusese în atele până nu demult, iar Anders nu era convins că fuseseră iertați. Simțea că, de când descoperise că e un lup al gheții, nu știa decât să fugă, să se ascundă și să se lupte.

— Dacă vrei cu adevărat să știi ce avem de făcut mai departe, spuse dintr-odată Sakarias, să știi că trebuie să mâncăm.

Vreo doi lupi mustăciră, eliberând tensiunea pe moment, iar Sakarias însuși schiță un zâmbet pe fața obosită.

— Știu că vorbesc încontinuu despre mâncare, adăugă el timid, dar în curând va deveni o problemă reală. Pentru noi e deja o problemă, dacă dragonii nu vor împărți ce au adus cu ei.

Mikkel se ridică indignat, fixându-l furios cu privirea:

— Bineînțeles că vom împărți, sări el, făcând ca zâmbetele răzlețe să dispară. Ce părere ai, crezi că o să ne uităm la voi cum muriți de foame, în

timp ce păstrăm totul pentru noi?

Viktoria îi luă imediat apărarea colegului ei:

— De unde să știm ce aveți voi de gând să faceți? Întrebă ea apăsător.

Părinții ei erau din vestul bogat al Holbardului, iar Viktoria fusese mereu mai pretențioasă decât majoritatea colegilor de la Academia Ulfar. Acum mânuia tonul tăios ca pe o sabie.

— Tocmai ne-ați atacat orașul. De ce ne-am aștepta să ne hrăniți?

— Eu cred că ar trebui să vorbim chiar acum despre cine ce a făcut în lupta asta și mai ales de ce, interveni calmă Lisabet.

Împreună, ea, cu Anders și Rayna povestiră ce se petrecuse în ultimele săptămâni, în timp ce Mikkel și Theo făcură focul în șemineul imens. Holul de la intrare era un loc rece și mizerabil – nici măcar nu avea o ușă ca lumea către exterior, doar o arcadă deschisă, care ducea către locul de aterizare al dragonilor. Adăpostul adevărat se afla după o ușă mare de lemn, pe care doar Anders și Rayna puteau intra. Când prietenii lor încercaseră să intre ceva mai devreme în ziua aceea, podeaua se făcuse țândări chiar sub picioarele lor.

Mikkel și Theo se descurcă înșă pe cât putură cu focul, și acum răspândeau un pic de căldură. Cineva lăsase lemne de foc la îndemână și cremene cu care să-l aprindă, agățat de o sfoară, ca și cum se aștepta să vină oaspeți înfrigurați. Deși, judecând după praful instalat peste tot, oaspeții nu apăruseră niciodată.

Povestea pe care o aveau de zis Anders, Rayna și Lisabet era una încâlcită: momentul

transformării Raynei, călătoria lui Anders și a lui Lisabet spre Drekhelm, toate culminante cu intrarea lupilor la Finskól. Apoi ajunseră la descoperirea că Hayn – acest faimos proiectant de artefacte și unul dintre profesorii de la Ulfar – era unchiul lui Anders și al Raynei. Le povestiră că Felix, fratele geamăn ucis al lui Hayn, era tatăl lor, iar Drifa, dragonul fierar acuzat de moartea acestuia, era mama lor.

Le mai istorisiră lupilor cum Hayn se îndoise de vinovăția Drifei și cum le dăduse harta ei, care i-a condus către Scepstrul Soarelui.

— Aveam nevoie de el ca să contracarăm Piatra Zăpezii, le explică Anders.

Jai și Mateo schimbă priviri pline de remușcare. Ei furaseră Piatra Zăpezii în timpul ciocnirii de la Drekhelm, deși nu avuseseră habar despre ce era vorba la momentul acela.

— Sigrid se folosea de Piatra Zăpezii ca să răcească tot Vallenul, continuă Anders. Ar fi ucis toți dragonii. Și, în plus, toată lumea avea de suferit – poate că lupilor le plăcea frigul, dar recoltele fermierilor mureau, iar familiile fără provizii de combustibil înghețau de frig.

— Acesta este motivul pentru care am vrut să punem mâna pe Scepstrul Soarelui, completă sora lui. Ar fi trebuit să încălzească vremea. L-am adus la Holbard ca să se echilibreze unul pe celălalt, și toată lumea să fie în siguranță.

Toți lupii și dragonii din jurul focului tăcură o clipă, gândindu-se la ruinele orașului, unde nimeni nu fusese în siguranță.

— Pesemne le-am apropiat prea tare, spuse

Anders. Lava din adâncurile oraşului s-a ciocnit cu gheaţa de deasupra şi ambele artefacte au explodat. Însă nu a fost vorba de un plan al dragonilor de a arunca în aer Holbardul. Dacă Sigrid nu ar fi încercat să-i omoare, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Noi doar încercăm să rezolvăm problema creată de ea.

— Adu-mi aminte să nu te împovărez niciodată cu problemele *mele*, murmură Sakarias.

Cu toate astea, pe chipul istovit păstra un zâmbet plăpând pentru Anders. Aveau cale lungă de parcurs, dar Anders vedea cum lupii asimilează cele povestite şi se gândea că poate deja îi ajută să facă progrese şi să ajungă să aibă încredere în dragoni.

Rayna îi readuse la subiect, aşa cum o făcea mai mereu.

— Practic, spuse ea, Ellukka şi cu – cum te cheamă? Sakarias? – au amândoi dreptate. Cu toţii trebuie să mâncăm, altfel nu vom putea face mare lucru. Şi mai trebuie să ne dăm seama cum să intrăm cu adevărat în locul ăsta. Nu putem să ne facem tabără la poartă la nesfârşit. E un frig de îngheţi, nu avem nimic pe care să dormim şi, dacă se înteteşte vântul, va fi îngrozitor. Şi nici nu suntem în siguranţă.

— De acord, răspunse Lisabet. Dragonilor le este interzis să vină aici – le e interzis dintotdeauna – şi pentru lupi e prea sus. Însă, dacă nu reuşim să pătrundem înăuntru, n-o să mai fie cine ştie ce ascunzătoare în caz că dragonii se gândesc să încalce regulile.

— Eu şi Rayna mergem să căutăm o cale de a

vă băga pe toți înăuntru, se oferi Anders.

— Iar noi vom face ceva de mâncare, se oferi Theo. Sakarias, tu poți să ne ajuți.

* * *

Anders și Rayna luară unul dintre artefactele lampă care atârnau pe perete, lângă vatră, lăsându-i în urmă pe ceilalți, pe holul de la intrare, și se apropiară de ușa imensă care ducea cu adevărat în interiorul Sălașului Norilor. Ușa era tocmai în partea cea mai îndepărtată a holului, iar încăperea era atât de mare, încât conversația prietenilor lor rămase în surdină, până când, la un moment dat, Anders avu senzația că el însuși este doar un firicel de praf, asemenea celor care dănuiau în jurul lor, la lumina lămpii.

Ușa era făcută dintr-un lemn închis la culoare și nu avea clanță. Pe toată suprafața ei se găseau litere metalice, incrustate în lemn, care reflectau lumina lămpii pe fețele gemenilor.

NU MERGE MAI DEPARTE FĂRĂ...

~ UN ÎNSEMN ~

~ SÂNGE ADEVĂRAT ~

~ ȚEL ADEVĂRAT ~

Prima oară când citiseră aceste cuvinte, cu doar câteva ore înainte, fuseseră nedumeriți. Dar reușiseră să răspundă măcar la o întrebare, așa că el și sora lui meraseră mai departe încrezători. Rayna își scoase ambele agrafe din păr, iar buclele ei negre se revărsară și mai abitir ca înainte. Îi

întinse una dintre agrafe lui Anders și, sincronizându-și mișcările, potriviră agrafele cu minusculele rune gravate în sus, presându-le în locașul delicat, construit special pentru ele. Un *însemn*. Anders simți furnicături în degete, de la esența care făcea artefactele să funcționeze, și, cu un ușor clic, ușa se dădu la o parte, deschizând drumul către un hol imens.

Una câte una, lămpile se trezeau la viață de-a lungul coridorului, luminând atât rândurile nesfârșite de uși, cât și podeaua de piatră și zidurile brăzdate de sute de fâșii lungi de metal, cu rune minuscule, sofisticate, care reflectau o lumină palidă, verde-albăstruie. Întregul Sălaș al Norilor era chiar un imens artefact.

Partea cu *sânge adevărat* era floare la ureche acum – Anders și Rayna se trăgeau din Drifa, și asta părea să fie de ajuns. *Oare Drifa era și ea urmașă a dragonilor fierari care puseseră temeliile acestui loc?* se întreba Anders.

Chiar înainte ca gemenii să pășească înăuntru, Anders auzi un zgomot estompat în spatele lui și se întoarse exact la timp pentru ca pisicuța Kess să-i sară în brațe. O cuibări în cămașa lui, iar ea rămase acolo, un ghemotoc cald pe pielea sa, ce torcea încetișor.

— Păi, cu însemnul și sângele adevărat am rezolvat, spuse el. Dar țelul nostru adevărat care este de data asta?

Știa că de îndată ce vor spune ce doresc, o cărare luminoasă se va arăta în fața lor, conducându-i către acel loc din Drekhelm care i-ar putea ajuta sau le-ar putea da un răspuns la

întrebare.

— Să găsim o cale de a-i băga pe toți înăuntru?
Rayna dădu din cap, apoi își dresе vocea.

— Sălaș al Norilor, te rugăm să ne arăți o cale de a-i lăsa și pe alții înăuntru.

Anders simți o licărire de speranță când luminile din jur se stinseră un pic. *Hai!* încuraja el în gând zidurile din jurul lui. *Ajutați-ne să ne protejăm prietenii!*

Apoi luminile se reaprinsерă și, în loc să îi conducă în partea opusă, cărarea apăru direct la picioarele lor, trasând un cerc complet de jur-împrejurul fiecăruia, și întorcându-se în același loc de unde pornise. Astfel, fiecare dintre ei stătea acum într-un cerc de lumină.

Lui Anders îi venea să urle.

Și acum ce ar fi trebuit să facă? Chestia asta îi putea conduce undeva?

— S-a defectat? întrebă Rayna, bătând din picior în interiorul cercului ei.

Însă când repetară rugămintea obținură același rezultat.

— Deci, deocamdată nu putem băga pe nimeni înăuntru, trase concluzia Anders. În cazul în care apar dragonii, prietenii noștri vor fi prinși în holul de la intrare, fără nicio cale de scăpare.

— Atunci, trebuie să sperăm că n-o să apară nimeni în noaptea asta, îi răspunse Rayna. Mă gândesc că am putea măcar să întrebăm cum să facem să le fie mai confortabilă șederea. Probabil că nu există bucătărie aici și, chiar dacă ar exista, *nu* aș vrea să văd cum arată înăuntru. Stratul de praf e atât de gros, încât nu cred că cineva ar fi

dispus să mănânce orice am găsi aici.

Lui Anders îi veni însă o nouă idee, care-l străfulgeră cu mult entuziasm.

— Nu, spuse el, data trecută când am fost aici am întrebat dacă e vreo cale de a o găsi pe Drifa.

O cărare se luminase pentru ei atunci, dar nu avuseseră ocazia să o urmeze, pentru că fuseseră nevoiți să fugă înapoi la prietenii lor. Acum aveau șansa să descopere unde se aflase mama lor tot timpul acesta.

Toată viața lui, Anders și-ar fi dorit să știe mai multe despre părinții săi – nu visase vreodată că va ajunge să-i *cunoască* –, iar acum, mai mult ca oricând, își dorea cu disperare, în sufletul lui, să aibă această șansă. Mama lor ar fi de partea lui și a Raynei, nu de partea lupilor sau a dragonilor. Aproape că putea să și-o imagineze zâmbind, dându-le sfaturi. Ar fi așa o ușurare!

Ce n-ar fi dat să fie și Hayn cu ei, dar unchiul lor fusese închis de lupi și dispăruse în timpul Bătăliei de la Holbard. Chiar dacă ar fi fost pe undeva prin prejmă, Anders nu avea nici cea mai vagă idee cum să dea de el. Pentru moment, gemenii trebuiau să continue fără el.

Rayna vorbi de lângă el.

— Sălaș al Norilor, te rugăm să ne arăți unde este Drifa.

Preț de o clipă nu se întâmplă nimic. Și, apoi, toate luminile și fâșiile de metal din podea se stinseră, lăsându-i aproape în beznă. Gemenii așteptară din nou, iar de data aceasta, când lumina reveni, era concentrată într-o fâșie lungă de fier pe podea. Era de un verde-albăstrui șters și se

întindea de-a lungul coridorului, apoi după colț.

Anders îi întinse o mână Raynei, iar pe cealaltă o folosi ca să o strângă pe Kess la piept, și, așa, porniră toți trei pe cărarea pe care Sălașul Norilor le-o pusese la dispoziție.

Acum era acum.

După o viață întreagă petrecută ca orfani, fără să-și imagineze că vor afla vreodată numele părinților, oare chiar erau pe cale să se întâlnească cu unul dintre ei? Oare Drifa se afla cu adevărat acolo? Încă se ascundea după atâta amar de vreme? De ce nu îi căutase niciodată?

Se grăbeau să treacă mai departe, ușă după ușă, iar nerăbdarea creștea în sufletul lui Anders, până când sentimentul deveni aproape insuportabil. Pătrundeau din ce în ce mai adânc în pântecul Sălașului Norilor, iar minutele treceau și ele.

Apoi o mai cotiră o dată și se opriră brusc – poteca se termina subit în fața unui perete masiv din piatră.

Fundătura era plină de șiruri nesfârșite de text, care răspândeau o lumină palidă, bleu, dar Anders nu pricepea o iotă din ele și știa că nu era doar din cauză că nu era el prea bun la citit. Aceste cuvinte erau pur și simplu lipsite de sens.

Cu inima aproape sărindu-i din piept, examină disperat rândurile de litere, căutând orice indiciu care să-i spună ce ar trebui să facă mai departe el și sora lui. Lângă el, Rayna vorbea în șoaptă, în încercarea de a citi și ea inscripțiile.

— Uite! izbucni ea, arătând cu degetul. Acolo scrie *barda*.

Anders își întinse gâtul - sora lui avea dreptate. *Barda* era cuvântul pentru *luptă* în vallenita veche, o limbă vorbită cu secole în urmă. Ei înșiși se chemau Anders și Rayna Bardasen, numiți așa după ultima bătălie care îi lăsase orfani. Sau, cel puțin salvatorii lor *trăsese* *concluzia* că deveniseră orfani în urma ultimei mari bătălii - căci gemenii fuseseră găsiți pe străzi după încetarea luptei, pe când erau doar niște prunci.

— Poate că e în vallenita veche, spuse Anders. Până la urma urmei, locul ăsta e de când lumea. Dar noi nu știm decât două cuvinte în limba asta, *barda* și *rót*. Le-am învățat pe amândouă de la Bryn, mai știi, când rezolvam ghicitorile ca să găsim piesele din Sceptrul Soarelui.

Gândul îi zbură la Bryn, colega lor de la Finskól, expertă strălucită în limbi străine - parcă o și vedea dându-și grăbită după ureche o șuviță din părul ei negru și lins, ca să se poată zgâi mai bine la vreun text antic. Ah, cât și-ar fi dorit să fie cu ei acum!

— Ar putea să însemne orice, îi zise Rayna, gesticulând deznădăjduită în fața textului. Pot fi instrucțiuni ca să trecem de partea cealaltă prin zid, poate fi o altă ghicitoare asemenea celor de pe hartă sau poate fi doar o rețetă extrem de bună. Nu avem de unde să știm.

Încercară și cu o picătură de sânge din degetul lui Anders, presată pe zid, aducându-și aminte cum sângele activase harta Drifei, aducând-o la viață și făcând-o să le asculte poruncile. Zidul însă ignora cu desăvârșire sângele.

Își bătură capul să găsească alte idei, dar, într-

un final, Rayna oftă resemnată:

— Va trebui să o lăsăm pentru mai târziu, spuse ea. Am rezistat atâta timp fără ea, mai putem rezista încă un pic.

Anders căzu cu greu de acord.

— Nu avem cum să rămânem aici toată noaptea, încercând să ghicim dorințele unui zid.

Îi se rupea inima că nu putea găsi o modalitate de a trece prin piatră, să afle ce se găsea de partea cealaltă – să afle dacă mama lui era cu adevărat acolo –, dar îi așteptau prietenii lor. Iar ei merseseră la luptă azi și își pierduseră casele, pentru el.

Mai aruncă o ultimă privire la cuvintele lucitoare, apoi făcu un pas în spate.

— Sălaș al Norilor, spuse el, prietenii noștri și-au făcut tabăra în holul de la intrare. Acolo nu există paturi și nu au nimic de mâncare.

— Nu e decât o singură baie, adăugă și Rayna, făcându-l să zâmbească.

— Sălaș al Norilor, condu-ne, te rog, către ceva ce ar putea să facă locul acesta mai primitiv!

La fel ca dățile trecute, lumina lămpilor scăzu, apoi crescă încă o dată, iluminând o nouă potecă ce se întindea în depărtare și care ducea la o altă cotitură. Anders și Rayna o urmară, cu Kess ghemuită pe umărul lui Anders, în timp ce treceau pe coridoare lungi de piatră, brăzdate de uși. Nu aveau de unde să știe ce se afla în spatele lor, iar curiozitatea nu-i dădea pace lui Anders, dar își continuă neabătut drumul.

Coridorul de piatră era întunecos, marginile lui erau nefinisate, însă, deși putea să pară că se

îndreaptă către ceva periculos și interzis, lui Anders, Sălașul Norilor nu i se părea câtuși de puțin înfricoșător. În mod complet bizar, aici se simțea ca acasă. Cu toate astea, răsuflă ușurat când văzu că poteca luminoasă se termină de data asta în fața unei uși, și nu a unui zid de piatră.

Urmă un schimb lung de priviri între el și Rayna, apoi Anders înlătură drugul care ținea ușa ferecată. Balamalele nu scoaseră niciun sunet în timp ce ușa se dădu de perete, de parcă doar ce fuseseră unse cu o zi în urmă. Dar aproape că nu observă asta. Ochii lui cercetau ceea ce le dezvăluia noua încăpere, și anume...

— *Ce este asta?* șopti Rayna.

Anders nu mai văzuse așa ceva în viața lui. Era o cameră spațioasă, la fel de mare ca atelierele din Holbard, sau poate o sufragerie dintr-o casă, deși Anders nu fusese în prea multe case. Camera era ocupată în întregime de ceea ce părea a fi probabil o... mașinărie?

Inima i se făcu cât un purice încercând să înțeleagă ce vedea.

Între pereți se întindeau fire țesute sălbatic, ca o pânză de păianjen încurcată. De unele dintre ele atârnavu bile, altele erau în mișcare, acționând mici scripeți care cărau încolo și înapoi niște găletoșe. Sub ele se afla un angrenaj uriaș de roți dințate, care alcătuiau împreună o mașinărie ciudată, ce ocupa toată podeaua. Văzu cum o bilă de sticlă e transportată pe o șină îngustă prinsă de peretele din spatele lui, apoi se prăvălește pe un tobogan lung, căzând în final într-un recipient ce se afla la capătul unei balanțe. Datorită greutateii adăugate,

recipientul glisă, coborând încet și ridicând celălalt capăt al balanței, unde se găsea o altă găletușă, ce fu astfel pusă în mișcare.

Toate părțile acestei mașinării păreau conectate unele de celelalte. Dar de ce?

— Scânteii și solzii! mormăi Rayna. Nu se poate ca mecanismul ăsta să ne ușureze viața în Sălașul Norilor. Nici măcar nu știu ce este, darămite să știu cum se folosește?

— Poate controlează toate lucrurile pe care le vrem noi? Își dădu cu părerea Anders. Apa, căldura, chestiile astea? Dar, dacă nu le folosim cum trebuie, cine știe ce stricăm.

Se sprijini de cadrul ușii, fără să aibă curajul de a păși în cameră.

Inima îi sărea din piept, iar plămânii păreau prea mici ca să poată trage o gură sănătoasă de aer. Toată lumea se baza pe gemeni să îi treacă dincolo de ușa masivă - să-i ducă undeva unde puteau să se ascundă, să mănânce și să doarmă. Undeva mai bine decât în holul imens, rece și friguros de la intrare. Iar el și Rayna se împotmoliseră aici, în fața angrenajului de roți dințate și fire, care n-ar fi putut fi deslușite nici într-o viață de dragon.

Anders icni de frustrare, iar Rayna își îngropă fața în palme, și umerii i se cutremurară. Băiatul simțea că îl dor toate oasele după bătălia de deasupra Holbardului și după călătoria aproape nesfârșită pe care o făcuseră prin Vallen, înainte de asta, ca să adune piesele din Sceptrul Soarelui. *De ce nu putea măcar un lucru să fie simplu?*

O pereche de gemeni deznădăjduiți închiseră

Încă o dată ușa camerei mașinilor și se întoarseră la prietenii lor. Nouă fețe pline de speranță se întoarseră spre ei când aceștia se apropiară de cercul de lumină din jurul focului. Dar orice speranță pieri când le zăriră privirile abătute.

Jai se ridică în picioare, iar părul său roșcat și pielea palidă luciră în lumina flăcărilor. Pășii spre gemeni ca să le ofere o jumătate de sandvici – doar atât aveau la cină. Apoi, cu câte o mână pe umerii lor, Jai îi conduse înapoi la locurile lor, în jurul focului.

Anders se relaxă, iar Kess coborî de pe umărul lui ca să facă un tur al grupului, să fie sigură că nimeni nu făcuse nimic interesant cât timp fusese ea plecată. Pâinea cafenie a jumătății de sandvici începea să rânzească, iar umplutura se înmuiase; totuși, era nemaipomenit să poți lua o gură de mâncare. Anders încercă să ia îmbucături mici, ca să îi ajungă mai mult timp.

Pe măsură ce se încălzeau, el și Rayna povestiră ce văzuseră, și toți ceilalți erau la fel de nedumeriți ca și ei.

— Un lucru e sigur, spuse Rayna. Nu vom putea ghici răspunsul la aceste întrebări. Avem nevoie de mai multe informații, și cu cât mai repede le primim, cu atât mai bine. Niciunul dintre adulți nu se așteaptă să mergem în căutare de indicii, așa că acum este cel mai bun moment să o facem.

— Să mergem? protestă Mikkel, cât pe ce să se înece cu sandviciul. *Unde* să mergem? La Drekhelm, unde dragonii se așteaptă să venim, ca să luptăm alături de ei? Sau la Holbard, unde lupii

cred că i-am atacat?

— Oricum ar fi, trebuie să facem ceva, îi răspunse Anders. Nu putem să rămânem aici.

— În regulă, și atunci, ce propui? îl presă Mikkel. Lisabet fii cea care răspunse:

— Ambele variante. Ar trebui să încercăm la arhivele de la Drekhelm și ar mai trebui să mergem la biblioteca din Ulfar... Sau ce-a rămas din bibliotecă. Trebuie să găsim ceva care să explice cum a fost construit locul ăsta.

Theo aprobă din cap.

— Trebuie să cercetăm asta, spuse el. Niciunul dintre noi nu știe destul ca să-i dea de cap singur, și nici nu putem întreba pur și simplu pe cineva. Dar Lisabet cunoaște biblioteca pe de rost, iar eu sunt specializat în arhivele de la Drekhelm. Cu tot ce aflăm noi, poate vom reuși să înțelegem destule lucruri despre Sălașul Norilor, astfel încât să putem locui aici.

— Păi, interveni Viktoria, în momentul în care grupul începu să vocifereze la auzul acestei idei, fiind singura cu pregătire medicală de aici, interzic oricui să pornească undeva în această noapte. Suntem epuizați și nu e bine.

— Eu n-aș putea să zbor nici dacă aș vrea, recunosc Ellukka, iar Anders, Lisabet și restul dragonilor înțelesesă ce spunea de fapt – că ea era cea mai puternică și, dacă ea nu putea să zboare, nimeni nu putea.

Însă Anders nu era convins că acesta era singurul motiv pentru care Viktoria le interzicea plecarea în noaptea aceea. Văzuse privirile pe care fata le schimbase cu Sakarias, Det, Jai și Mateo.

Anders observase că cei cinci voiau să-și vorbească. E drept că dragonii și lupii erau izolați aici, împreună, dar, în ciuda faptului că făcuseră deja pași mici spre înțelegere, erau foarte departe de a avea încredere unii în alții.

— Hai să ne culcăm! propuse Rayna. Să fim pregătiți să zburăm în zori.

Nimeni nu avu nicio obiecție. Lupii se transformară, ca să poată dormi la grămadă, lângă foc – și ca să poată vorbi între ei, fără ca dragonii să îi înțeleagă: de asta era Anders convins.

Dragonii își păstrară forma umană, cuibăriți în micul cerc luminos creat de foc.

Anders rămase pe loc încă un pic, nehotărât. Oare ar trebui să se transforme și el, să ia parte la conversația dintre lupi? Sau ar trebui să-i lase în pace, să vorbească între ei? Sigur că prietenii lui își riscaseră viețile ca să-l protejeze în luptă, dar fusese o decizie luată în toiul bătăliei. Nu însemna că fusese iertat de tot sau că aveau încredere în el în totalitate.

Rayna era ghemuită lângă Ellukka, însă își dădu seama că nici Lisabet nu se transformase – era ocupată să ațâțe focul ca să reziste peste noapte, sau poate era doar o scuză ca să-i lase pe ceilalți să respire. Așa că, oftând ușor, Anders se ridică să facă un ultim tur al holului.

Merse până la arcada care duce la locul de aterizare, ca să caște ochii la nelipsita ceață și să se întrebe ce se află dincolo de ea. Îl apăsa ceva pe umeri, o greutate de care nu știa cum să scape.

Se simțea răspunzător. Toți de aici avuseseră încredere în el, iar acum nu aveau nimic de

mâncare, nu aveau apărare, nu aveau aliați, iar pe urmele lor se aflau lupi și dragoni deopotrivă. Totul era lipsit de speranță, nu le rămăsese nimic de făcut decât să scormonească prin mormanul de moloz din Holbard, într-un dezastru pe care ei îl provocaseră, sau poate să se furișeze în Drekhelm, în ideea că vor afla ceva despre locul unde se adăposteau.

Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să încerce să-și găsească o altă ascunzătoare, alta decât Sălașul Norilor, însă acesta era ultimul loc în care poposise mama lor și, dacă era să se ia după cărările luminoase, ea încă se afla aici.

Locul ăsta găzduia atât de multe artefacte și secrete! Dacă aveau să găsească răspunsul pentru încurcătura în care se aflau, cu siguranță Sălașul Norilor era locul ideal.

Mai erau și alte locuri unde s-ar fi putut ascunde, însă Sălașul Norilor era singurul care putea să-i și *ajute*.

Nu aveau de ales, trebuiau să rămână. Însă, pe măsură ce îl fura în sfârșit somnul, fixând cu privirea scânteile focului, începu să se simtă din ce în ce mai nesigur de alegerea lor.

CAPITOLUL DOI

Următoarea dimineață, la ivitul zorilor, se treziră toți hămesiți și cu dureri de mușchi de la dormitul pe lespezile din jurul focului. Luaseră hotărârea ca Anders, Rayna, Lisabet și Mikkel să meargă împreună la Holbard.

Anders și Rayna mergeau pentru că ei știau mai bine ca oricine anumite părți din Holbard și erau obișnuiți să acționeze în echipă. Până la urmă, crescuseră pe toate străzile orașului, își petrecuseră toată viața pe aleile și, de multe ori, pe acoperișurile lui. Lisabet mergea fiindcă era singura care putea să sape cu succes prin ruinele librăriei, iar Mikkel venea cu ei în speranța că vor găsi provizii noi pe care să le care înapoi acasă. Toți lupii erau îngrijorați pentru prietenii și familiile lor din Holbard, dar erau conștienți că, cu cât ar fi călătorit mai mulți în oraș, cu atât mai mult ar fi sporit șansele de a fi recunoscuți. Așa că restul haitei bombardă echipa de căutare cu întrebări și sfaturi despre lucruri la care să fie atenți.

Ellukka și Theo se pregăteau pentru încercarea de a pătrunde în Drekhelm. Ellukka crescuse printre dragoni și cunoștea mai bine ca oricine geografia locului, știa fiecare crăpătură și crevasă a muntelui. Theo avea o listă de cărți pe care voia să le fure și se descurca cel mai bine în arhive – planul lor era să intre și să iasă pe furiș, fără să le fie simțită prezența.

Toată lumea de-abia aștepta să pornească. Mikkel și Rayna schimbă câteva haine cu ceilalți,

astfel încât cei doi să nu poarte roșu – care era culoarea tradițională a dragonilor, și neobișnuită în Holbard. Apoi începură să se pregătească sânguincios.

— Cum arăt? întrebă Rayna, netezind tunica verde a lui Theo, cu care înlocuise vesta ei ruginie.

După bătălia de ieri, avea nevoie să arate cât se poate de diferit de un dragon.

Cât timp echipa celor patru se pregătea pentru călătoria spre Holbard, ceilalți ajustau hamurile Ellukkăi, astfel încât să-i vină lui Mikkell, și înnodau bucățile rupte din hamul Raynei – fusese ars tare de Sceptrul Soarelui în după-amiaza trecută.

De îndată ce Anders termină de explicat lui Kess că, în momentul de față, Holbardul nu era un loc potrivit pentru pisici, Det îl trase încet într-o parte. Det era din Mositala – acolo crescuse, venise în Vallen cu doar un an înaintea transformării lui și avea aceeași piele maroniu-închisă și accent melodios, ca al marinarilor mositali care poposeau adesea în portul din Holbard. Pe lângă faptul că era cel mai relaxat din haita lui Anders, Det judeca adesea lucrurile un pic diferit. Nu crescuse cu povești despre dragoni malefici, și asta îi schimbaseră percepția despre ei.

— Anders, spuse el cu blândețe, ești sigur că vă întoarceți cu *toții* din Holbard?

Anders clipi uitându-se la el, dar îi răspunse pe același ton.

— Firește că sunt sigur, zise el. Ce vrei să spui cu asta?

Det ezită.

— Când veți pleca cu toții, aici vor rămâne

doar lupi. Ellukka și Mikkel ar putea trimite dragonii să ne atace. Ei...

— Nu vor face asta, îl întrerupse Anders.

— Ești convins?

— Da, răspunse hotărât Anders. Ellukka și Theo au renunțat la tot ca să ne ajute în încercarea noastră de a pune capăt războiului. Merită încrederea noastră.

Frustrarea începea să se adune în el, deși se străduia să-și păstreze calmul vocii. Crezuse că măcar Det le va dragonilor o șansă, dar se părea că lecțiile lor de la Ulfar făcuseră acest lucru imposibil.

— Suntem singurii care stau în calea unei bătliei și mai crunte decât aceea pe care am văzut-o ieri, îi spuse el prietenului său. Crede-mă, mi-aș dori să fie un adult aici cu noi, să ia frâiele, sau să fim mai mulți, sau... ceva. Dar așa suntem. Și dacă noi nu putem lucra împreună, nu avem nicio șansă.

Det dădu din cap binevoitor, acceptând cuvintele lui Anders, și, pentru o clipă, acesta din urmă crezu că rezolvase măcar o problemă.

Însă, chiar atunci, Ellukka plecă de lângă cei care ajustau hamul lui Mikkel, îl apucă de braț pe Anders și-l trase deoparte.

— E bine să-i lăsăm pe lupi aici? întrebă ea în șoaptă.

— Poftim?! îi răspunse Anders. Sigur că e bine.

— Ai încredere în ei? îl presă ea.

Anders mârâi:

— Da, am încredere în ei, spuse el. Ne-au luat partea în fața Lupoaipei Alfa. Lupii sunt o *haită*,

Ellukka. Nu-ți poți imagina cât de greu le-a fost să facă asta.

— Probabil că nu pot, recunosc eu. Dar au avut o noapte întreagă să se gândească la ce au făcut. Dacă s-au răzgândit?

— Am încredere în ei, replică Anders. Și dacă tu ai încredere în mine, atunci ar trebui să ai și în ei.

Ellukka tăcu o vreme, apoi dădu din cap. Însă Anders nu era absolut sigur că reușise să o convingă.

În sfârșit, hamurile erau gata. Anders se feri din calea Raynei, care rânji la el și se aruncă în poziția ghemuit, cu o singură mână atingând pământul. O secundă mai târziu, creștea mai repede decât o puteai urmări cu privirea, schimbându-și forma, în timp ce pielea îi devenea stacojie, cu accente de bronz-închis și aramă strălucitoare, care îi nuanțau solzii. Își întinse aripile, coada i se lungi și, plesnind cu veselie, era din nou în pielea ei de dragon, plutind deasupra lui Anders.

Își aplecă ușor capul, pentru ca Anders să îi pună hamul, și stătu nemișcată în timp ce acesta verifica punctele slabe ce fuseseră cârpite, ca să fie sigur că nu vor plesni în timpul zborului, trimițându-l valvărtej spre pământul de sub ei. Dar Rayna era cu siguranță nerăbdătoare să se afle în aer și, întinzându-și aripile de-a binelea, își lungi gâtul, se întoarse spre Anders și îl împunse ușor cu nasul. Era ca și cum ar fi vorbit cu voce tare – voia să spună: „Hai, să mergem, grăbește-te!”

Așa că Anders puse un picior pe antebrațul ei,

apucă una dintre curelele de piele și se cățăără până ce își ocupă locul pe umerii ei, fixându-și bine centura. De îndată ce se aplecă să o mângâie pe Rayna pe gât și să-i dea de știre că e gata, fata plonjă cu aripile întinse larg, lăsând un curent de aer să o poarte departe de casa lor provizorie.

Anders se străduia să admire răsăritul, în timp ce lăsau în urmă Sălașul Norilor. Ceața era precum o apă care șiroia printre copacii de sub ei, pătată în auriu de soarele care se ridica pe cer. Dar gândul la necazurile lor nu-i dădea pace. Deși înțelegea de ce le era atât greu prietenilor lui să aibă încredere unii în alții, nu avea timp să aștepte ca asta să se rezolve încet, de la sine. Situația era mult prea presantă. Se aplecă și se cuibări în căldura reconfortantă a Raynei, închise ochii și încercă să se convingă că totul va fi bine, în timp ce aripile băteau aerul, iar cvartalele se desfășurau sub ei.

Dar în momentul în care zări Holbardul, Anders uită de toate grijile pe care și le făcuse pentru prietenii lui.

Orașul era scena unui dezastru.

Zidurile imense care îl înconjurau se dărâmau, iar bolovanii se prăvăliseră pe străzi. Pâlcuri întregi de clădiri fuseseră făcute pur și simplu una cu pământul, atunci când solul se cutremurase sub ele, mai ales pe lângă hanul Lupul Șiret, acolo unde Piatra Zăpezii explodase, dar și pe lângă uriașele crăpături care despicaseră pământul atunci când lava fusese invocată la suprafață de Sceptrul Soarelui.

Epavele navelor pluteau în port, iar focuri mocnite încă ardeau pe la magazine, case și

magazii. Porțile din nordul și nord-estul zidului orașului fuseseră dărâmate complet, dar șiruri de localnici se îndreptau spre porțile din vest și nord-vest, ducând cu ei tot ce puteau căra cu mâinile goale.

Dragonii păstrară distanța, încercuind pământul ca să aterizeze în vestul îndepărtat al orașului, acolo unde o mai făcuseră și înainte. Tristețea se citea pe fețele tuturor. Între timp, Rayna și Theo se transformaseră și se chinuiau să ascundă hamurile în tufișuri.

Dar, chiar și în mijlocul acestei scene înfiorătoare, stomacul lui Anders reuși să bolborosească, în semn de protest că nu primise micul-dejun. Încă o problemă mică, de adăugat la cele mari pe care le avea deja. Era cale lungă de mers până în oraș, dar nu aveau de ales, așa că trebuiau s-o ia din loc.

Se strecurară prin marea de oameni care se perindau pe stradă. De aproape, refugiații erau zdrențuroși și prăfuiți, iar Anders putea să vadă șocul întipărit pe fețele lor murdare, privirea fixată drept înainte, fără să se uite la ceva anume.

Copiii trecură prin poarta de vest, mergând pe lângă ruinele clădirilor devastate care mărgineau Ulfstrat, către intrarea în Academia Ulfar. În sine, măreața stradă era aproape goală, așa că reușiră să-și croiască drum pe ea, evitând mormanele de moloz întâlnite în cale.

— De aici ne descurcăm noi, spuse Lisabet. Ar trebui să vă grăbiți.

Deși nimănui nu-i plăcuse prea tare ideea, hotărâseră să se despartă, astfel încât Lisabet și

Mikkel să exploreze ruinele de la Ulfar în speranța că vor găsi rămășițele bibliotecii, iar Anders și Rayna să caute mâncare și provizii pentru întregul grup. Aveau să se întâlnească la amiază la poarta de vest. În cazul în care vreunul dintre ei ar fi întâmpinat greutăți, atunci punctul de întâlnire era în locul unde ascuseseră hamurile, în aceeași noapte.

— Dacă nici atunci nu ajungem, zise Rayna sumbru, veți ști sigur că suntem în pericol.

Era o experiență stranie, înfiorătoare, aceea de a își face drum pe străzile din Holbard. În vreme ce Anders și Rayna se cățarau pe un morman imens de moloz, băiatul își dădu seama că priveliștea în ruine a orașului îi aducea aminte de prima oară când purtase uniforma de la Ulfar. Se privise atunci în oglindă și-și văzuse fața reflectându-se pe alt corp, cu părul tuns scurt, cu o uniformă mult prea diferită de hainele lui de stradă. Doar ochii erau neschimbați. Restul era de nerecunoscut.

Zărea frânturi de lucruri familiare printre ruine, o reclamă a vreunui magazin, zidul viu colorat al nu știu cărei case, toate prefăcute în pulbere.

— Noi am făcut asta, spuse el în șoaptă către sora lui.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu a fost intenționat, răspunse ea.

Dar dincolo de tonul ei sfidător, Anders își dădea seama că și ea credea același lucru.

— Încercam să-i oprim ca să nu omoare dragonii, zise ea. Și asta am făcut.

De parcă vorbele ei ar fi invocat chiar unul dintre acei dragoni, o umbră le trecu pe deasupra

capetelor și zăbovi în aer ca și cum încerca să sară când colo, când dincolo, în timp ce pământul se cutremura sub el. Era un dragon imens, roșu-închis, de vreo cincisprezece metri, iar Anders era aproape convins că se număra printre membrii Adunării Dragonilor.

Circulaseră tot felul de zvonuri în trecut, sușoteli sau povești înfricoșătoare despre dragoni care zboară peste Holbard, iar în timpul petrecut la Ulfar, Anders văzuse un dragon spion transformându-se în încercarea de a scăpa cu viață. Dar nu zărise niciodată un dragon care să treacă în zbor pe deasupra orașului, nestingherit, ziua în amiaza mare.

Pe măsură ce se îndrepta din nou în direcția lor, el și Rayna se adăpostiră la umbra unei case. Grinzi rupte ieșeau din ea ca niște degete care se întindeau spre cer, iar picioarele gemenilor erau bine înfipite într-un morman de pământ și iarbă, în locul unde se prăbușise acoperișul înierbat al casei.

Când umbra își văzu de drum, Rayna se mișcă, gata să pășească din nou în stradă, dar instinctul îl făcu pe Anders s-o apuce de mână, împiedicând-o. Peste câteva clipe trecu în fugă o pereche de lupi, alergând umăr la umăr, fentând mormanele de moloz. Unul dintre ei încetini, după care se opri de tot. În timp ce colegul lui întoarse capul să vadă ce se întâmplă, primul lup ridică botul și adulmecă vântul.

Anders fu paralizat de panică. Cu doar o oră înainte fusese călare pe un dragon. Lupul avea să simtă mirosul care rămăsese impregnat în hainele sale.

Chiar atunci, din întuneric se arătă un om. Ridică mâna, își luă avânt, și aruncă o piatră drept în direcția lupilor.

Piatra îl nimeri pe unul dintre lupi direct în coapsă, iar acesta fugi urlând furios. Dar deși își arătă colții la omul care aruncase piatra, iar colegul lui mârâi și el, cei doi lupi făcură stânga-mprejur și dispărură mâncând pământul.

Bărbatul îi zărise pe Anders și Rayna ghemuiți pe după casă. Rayna rămăsese cu gura căscată, iar Anders se holba înlemnit. Toată viața lor, Garda Lupilor patrulase în Holbard, oferind protecție locuitorilor și punând în aplicare legea. *Toată lumea* se supunea atunci când un lup le cerea să facă ceva. Lui Anders nu-i venea să creadă că tocmai văzuse pe cineva aruncând cu pietre în unul dintre ei.

— Ei au făcut asta, spuse omul arătând spre lupi, cu glasul tremurând de furie. Ei și dragonii. Elementalii au distrus Holbardul. Ce-și imaginează că e locul ăsta? Terenul lor de joacă? Oare s-au gândit vreun pic la noi? Ar trebui să vă întoarceți la părinții voștri. Nu sunteți în siguranță.

Anders încercă să vorbească, dar nu putea să deschidă gura. Rayna îl prinse de mână.

— Așa vom face, îi promise ea, trăgându-l deja pe fratele ei după ea.

Dar Anders nu putea să-și scoată din minte cuvintele bărbatului.

Oare s-au gândit vreun pic la noi? spusese el.

Iar adevărul era că, de fapt, majoritatea elementalilor nu se gândiseră niciodată la oameni. Nici în timpul luptei și nici înainte, și probabil că

nici după. Poate că se întrebaseră dacă oamenii ar mai asculta în continuare comenzile lupilor, nimic mai mult. Anders se simțea deprimat când porniră din nou pe străzile în ruină.

Gemenii speraseră că piața va fi cel mai bun loc pentru a găsi merinde și, când ajunseră acolo, Anders fu ușurat să descopere că nu se înșelaseră. Mărfurile zăceau răspândite printre tarabele făcute praf și abandonate, fără ca nimeni să le revendice, iar magazinele erau acum deschise din pricina cutremurelor.

În mod normal, Anders nu se simțea în largul lui să fure, dar mâncarea asta avea să se strice până când adevărații proprietari ar fi avut ocazia să vină să și-o recupereze.

Și, oricum, se mai gândi el posomorât, poate că-i prea târziu acum să îmi fac griji că fur, după ce am distrus orașul.

Mai erau și alții care căutau printre ruine în speranța de a găsi ceva de-ale gurii, așa că gemenii ridicară rucsacurile goale pe care le aduseseră cu ei și se alăturară celorlalți care scormoneau după mâncare.

Un pic mai târziu, când încerca să îndese o roată mare de brânză în deschizătura mult prea mică a rucsacului său, Anders auzi pe cineva șoptind.

— Psst! Anders!

Băiatul se ridică prevăzător, scrutând cu privirea ruinele și molozul din jur, în căutarea sursei de unde se auzise vocea.

O față albă ca varul, cu o claie de păr negru, îl privea pe după o jumătate șubrezită de zid. Anders

recunosc chipul murdar al băiatului, dar nu îl știa după nume. Era însă sigur că e vorba despre unul dintre frații mai mici ai lui Jerro. Și Jerro era un băiat de pe stradă, iar, în ziua în care Anders se transformase, el îl ajutase să scape de lupi, făcând schimb de pelerine. Iar Anders îi răsplătise favoarea însutit, salvându-i frații de pe acoperișul în flăcări, în ziua bătăliei din port.

Dintr-odată îl străfulgeră un gând. Chiar după ce scăpaseră din luptă, Sakarias voise să-i spună ceva despre foc. Se spunea că e foc de dragoni – arăta ca focul dragonilor –, dar Anders nu era convins. Își propuse să nu uite să-l întrebe din nou pe Sakarias despre asta.

Însă în clipa asta, fratele lui Jerro se holba la el, măsurându-l din priviri. Anders se apropie de el, păstrând totuși o oarecare distanță.

— Unde e Jerro? îl întrebă el încet.

— Nu știu, recunosc băiatul. Putem avea încredere în voi?

— Normal, îi răspunse Anders.

Pe stradă toți își purtau singuri de grijă, dar niciodată nu ar fi pus pe altul în pericol.

— Ați apărut pe afișe, erați căutați, relua băiatul.

— Asta n-are nicio legătură cu... Poți să ai încredere în noi, insistă Anders. Sunteți bine?

— Nu, mărturisi băiatul. Pellarin e rănit. Avem nevoie de ajutor.

Jerro era aproape de vârsta gemenilor, iar băiatul asta arăta cam cu un an mai mic, așa că Pellarin trebuia să fie cel mai mic dintre frați.

Anders îi făcu semn Raynei, care tocmai ieșea

din ruinele unei brutării cu o tartă cu fructe imensă în brațe. Avea cam tot atâta loc în rucsac precum roata de brânză a lui Anders, dar arăta cu adevărat delicios. Ea se îndreptă spre el, iar băiatul îi povesti ce se întâmplase.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea pe puștan.

— Sam, răspunse el. O să ne ajutați?

— Bineînțeles, îi răspunse ea direct. Du-ne la el.

Sam vorbea încet pe drumul spre ascunzătoarea lui Pellarin.

— Nu l-am mai văzut pe Jerro din ziua luptei, le povesti el. Se dusesse în piața Pila să ia niște resturi de la butarul de acolo și nu s-a mai întors niciodată. Noi am fost nevoiți să părăsim ascunzătoarea, pentru că acoperișul se prăbușise, așa că acum n-are cum să știe unde să ne caute.

Anders înghiți în sec, jenat. Trecuse deja o zi întreagă. Jerro nu și-ar fi abandonat frații pentru atâta timp dacă nu l-ar fi oprit ceva. L-ar fi căutat dacă ar fi fost cu putință. Deci, unde era?

Sam reușise să-și ascundă frățiorul în grajdul unei tavernă, proptindu-l de o căpiță de fân. Pellarin era plin de praf, iar piciorul însângerat și învinețit îi era sprijinit cu grijă pe o șa.

— Sunt aproape sigur că-i rupt, spuse Sam.

— Bună! îi salută Pellarin. Nu-i așa că voi sunteți nelegiuți?

— Calul de dar nu se caută la dinți, îi răspunse Rayna, pe un ton care se voia vesel.

— Piciorul e din ce în ce mai rău, zise Sam încet, iar Pellarin încuviință.

Între Anders și sora lui avu loc un îndelung

schimb de priviri. Nu aveau cum să-i lase pe băieți acolo. Codul străzii spunea că trebuie să se ajute unii pe alții. Iar Anders și-ar fi dorit ca frații lui Jerro s-o ajute pe Rayna dacă ar fi fost ea cea rănită. Și, în orice caz, pur și simplu nu putea să facă una ca asta.

Cu o ușoară aprobare din cap, Rayna îi dădu de înțeles că era de aceeași părere.

— Va trebui să confecționăm o targă, spuse ea oftând.

— Unde o să ne duceți? întrebă Sam.

— Vă ducem unde ne adăpostim și noi, îi răspunse Anders. Este, hm... în afara orașului. Avem și un doctor acolo; mă rog, e un fel de a spune. Se gândea la Viktoria, care *se pregătea* să devină doctor printre lupi. Ea cu siguranță trebuia să știe mai multe decât ei despre cum să trateze piciorul lui Pellarin.

Rayna îl privi cu subînțeles și își dresе glasul.

— A, spuse Anders. Da. Nu am de gând să vă mint, sunt și dragoni acolo unde ne ascundem noi. Dar...

Fu atunci deodată acoperit de un val de proteste din partea ambilor băieți, iar Pellarin chiar încercă să stea în capul oaselor, pe coate, dar se prăbuși, zvârcolindu-se de durere.

— Sunt de partea noastră, adăugă Anders de îndată ce reuși să strecoare și el un cuvânt. Aveți încredere în mine. Eu v-am scos din focul ăla, nu? N-o să vă bag acum în gura lupului.

— Și oricum, ce vreți să faceți? îi întrebă Rayna. Să rămâneți aici?

Sam îi privi atent timp îndelungat, îngrijorat,

iar Anders își dădu seama că se întreba ce-ar fi făcut Jerro.

Însă chiar atunci Pellarin se mută agitat pe-o parte, zvârcolindu-se din nou de durere, și decizia fu luată.

— Bine, spuse el. Hai să facem o targă. Și dacă nu spuneți adevărul, nu vă voi ierta niciodată.

— Dacă te mințim, vei fi mâncat de un dragon, îl înștiință Rayna. Dar nu vei fi.

— Și cu Jerro cum rămâne? întrebă Pellarin. Ar putea să se întoarcă. Și n-o să știe unde să ne găsească.

— O să încercăm să-l căutăm noi pe el, îl asigură Rayna, acum pe un ton serios.

Anders și-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea așa și să nu fie nevoie să folosească acest cuvânt, *încercăm*. Nu spuse decât:

— Ar trebui să ne grăbim, altfel n-o să ajungem la timp la întâlnirea de la amiază, și vom fi nevoiți să-l cărăm până la locul unde am ascuns hamurile.

Așa că, în timp ce Rayna dădu fuga la piață ca să termine de adunat cât de multe provizii putea, cu promisiunea de a îndesa rucsacii până la refuz, Anders și Sam confecționară o targă. Luară două măhuri și apoi scotociră prin grajd după niște frâie, pe care le legară de cozile de la măhuri pentru a îi susține greutatea lui Pellarin, și adăugară peste ele saci.

Când se întoarse, Rayna inspectă targa improvizată și le dădu aprobarea încuviințând din cap.

— Ce bine era dacă ar fi rămas și caii pe aici, spuse ea.

Dar îi ajută pe băieți să-l transfere pe Pellarin pe targă, iar ea și Anders fură primii la cărat. În urma lor, Sam își trăgea picioarele, având încă îndoieli asupra deciziei luate.

Îndreptându-se către poarta de vest, Anders speră că Lisabet și Mikkel reușiseră să găsească cele necesare la bibliotecă. Venirea aici fusese tare riscantă – nu își permitau să se întoarcă de prea multe ori.

Aproape că ajunseseră la poarta de vest, când un bărbat masiv, cu o pelerină murdară și neagră le ieși în drum, blocându-le calea.

— Ce aveți în desagile alea? îi întrebă el grosolan.

Sam scoase un geamăt din spatele lor, iar când Anders întoarse capul, văzu o femeie blondă, cu părul lung și ondulat, într-un costum cu pantaloni bleumarin, care stătea în spatele lor, blocând drumul de întoarcere. Avea haine fistichii – fusese probabil bogată înainte ca orașul să fie distrus.

— Nu te privește ce avem noi în rucsacuri, spuse Anders, pe un ton mult mai curajos decât era de fapt.

Spera doar să nu-i tremure vocea.

— Sunt lucrurile noastre.

— Părinții voștri unde sunt? îl întrebă femeia.

Dar în vocea ei nu se găsea nici urmă de blândețe – nu o interesa de ce sunt copiii singuri, sau dacă avea cineva grijă de băiatul care era evident foarte rănit. Anders își dădea seama că, din punctul ei de vedere, absența părinților lor tocmai prezenta pentru ea o oportunitate.

— Nu sunt prea departe, răspunse Rayna

imediat. Ai idee cine e băiatul ăsta? Și arată spre Pellerin, care făcuse ochii mari.

— De ce-ar trebui să știm cine e puștiulică ăsta? Întrebă bărbatul.

— Mă gândeam eu că nu știți, continuă Rayna, că dacă ați fi știut, v-ați fi dat deja din calea noastră.

Anders încercă să o avertizeze cu privirea. Rayna inventa mereu lucruri ca să iasă basma curată din diverse situații, și uneori mergea, dar alteori te trezeai pe estradă, față în față cu jumătate din Holbard, apucând Toiagul Haddei și transformându-te în lup.

Dar nimic nu o putea opri.

— Acesta e fiul primarului, spuse ea, iar primarului n-o să-i convină că ne țineți în loc pe drumul către doctor.

— *Ăsta?* spuse bărbatul, cu o voce total neîncrezătoare.

— Păi, de obicei nu-i așa de murdar, recunosc Rayna, exasperată.

Anders se uită din nou spre femeie.

— Dacă o luați înapoi pe drumul ăsta, spuse el arătând cu degetul, o să ajungeți la piață. Sunt foarte multe de-ale gurii pe acolo.

Hai, duceți-vă! o implora el în gând. *Tocmai v-am dat ocazia să obțineți ce voiați. Nu o ratați.*

Femeia rămase tăcută o clipă, apoi îi făcu semn din cap partenerului ei.

— Hai să mergem! îi spuse ea.

Omul trecu pe lângă Anders, Rayna, Sam și Pellarin de pe targă. Merse agale pe lângă ei, ca și cum voia să fie sigur că sunt conștienți că putea să

se oprească oricând dacă ar fi vrut, că putea face, de fapt, orice dorește. Se mai uită încă o dată lung către Pellarin, care închise ochii.

Lupul din Anders și-ar fi dorit să mârâie înfundat. Dar se abținu.

De îndată ce femeia și bărbatul plecară, copiii se grăbiră pe drumul șerpuit, îndreptându-se către poartă.

— Dacă mă gândesc mai bine, zise Rayna, pufnind acum, unde *este* primarul?

— Probabil că e pe afară, prin tabere, spuse Sam.

— Tabere? întrebă Anders.

— Da, sunt în afara orașului, adăugă Sam, acolo unde nu poate să zboare nicio bucată din clădire și să aterizeze peste tine. Mai toată lumea merge acolo. Ies pe porțile de vest și nord-vest și-și fac adăposturi pe malul Râului Sudrain.

— Se duc și până în sus la Vadobrun? întrebă Rayna cu gândul la sătucul de la nord de oraș, imaginându-și fără îndoială zona privită de sus, din perspectiva cu care era obișnuită de acum.

— E prea departe, îi răspunse Sam. E aproape o zi întreagă de mers pe jos până acolo și e oricum mult prea mic. Nu putem încăpea toți acolo.

— Dar mai sunt oameni rămași aici, protestă Anders. Primarul nu poate pleca pur și simplu, nici într-o tabără și nici într-un sat.

— Nu chiar *așa de mulți* oameni, zise Sam ridicând din umeri, și oricum nu le pasă de oameni ca noi. Cine să ne ducă dorul dacă nu mai suntem?

— Noi, răspunse Anders. Noi v-am duce dorul.

Dar era conștient că Sam avea dreptate.

Bărbatul care aruncase cu pietre în Garda Lupilor avusese dreptate. Elementalilor nu le păruse niciodată de oamenii care fuseseră prinși în problemele lor, așa cum adulții din Holbard nu se gândiseră niciodată la copiii de pe străzi.

Însă Anders avea să se gândească la ei. O să îi ajute pe Sam și Pellarin și o să-l găsească pe Jerro.

O să ajute pe toată lumea.

Cumva.

CAPITOLUL TREI

Fu nevoie de multiple manevre ca să reușească să agațe targa pe sub Mikkell, dar într-un final reușiră. Când Mikkell și Rayna aterizară la Sălașul Norilor împreună cu Anders, Lisabet, Sam și Pellarin, pe toți îi aștepta o surpriză.

Ellukka și Theo se întorseseră teferi din Drekhelm, dar nu erau singuri. Pe pista de aterizare, alături de ei așteptau încă trei elevi de la Finskól. Îngândurată și tăcută, Bryn, experta în limbi străine – pe care Anders și-o dorise alături cu doar o noapte în urmă – stătea lângă Ellukka. Un pic mai departe de ei, cu ochii holbați la cer, se afla aeriana Isabina, expertul mecanic în devenire de la Finskól. Cu fața toată numai zâmbet, cu zulfii blonzi lucind în soare și dând din mâini entuziasmat, îi aștepta și Ferdie, care studia medicina la Finskól. Sau, mai bine zis, care studiasse *medicina*, din moment ce acum se afla aici. Oare mai puteau cei trei copii să fie elevi la Finskól, acum că părăsiseră Drekhelmul?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Anders coborând de pe spatele Raynei.

Se întinse să-l ajute pe Sam să se dea jos, ca să poată începe să strângă hamul fetei.

— Adică, mă bucur să vă văd... Bună! Dar, în același timp, vreau să știu ce s-a întâmplat.

Aruncă însă rapid o privire întrebătoare înspre Ellukka, iar ea îi răspunse cu un zâmbet, confirmând că veștile erau într-adevăr bune.

Când Mikkell și Theo scăpaseră din Drekhelm

acum câteva zile, elevii de la Finskól se puseseră în calea celor din Adunarea Dragonilor, care erau pe urmele băieților. La momentul respectiv însă, nu știau dacă manevra asta a colegilor lor, de a-i șicana pe adulți pentru a le da băieților timp să fugă, fusese un accident sau fusese intenționată. Prezența lui Bryn, a Isabinei și a lui Ferdie le răspundea acum la această întrebare.

— Ce? spuse Ferdie. Credeați că Leif o să ne țină toate discursurile alea despre loialitate și n-o să se lipească nimic de noi? Sunteți elevi la Finskól. Aveți nevoie de noi. Așa că am venit.

Făcu o pauză, și-și lungi gâtul ca să arunce o privire spre Lisabet și Theo, care desfăceau cu grijă targa lui Pellarin din hamul lui Mikkel.

— Iar eu cred, continuă el, că e nevoie de mine aici.

— S-a rănit la picior! strigă Lisabet. Probabil că e rupt.

Sam și dragonii se îngrămădiră să ajute să desfacă targa și să o care până aproape de pista de aterizare dinspre holul de la intrare. Anders dădu fuga înaintea lor, în întâmpinarea lupilor care se ițeau de sub arcadă. Judecând după fețele lor, lupii nu își dăduseră seama că, afară, numărul dragonilor care-i așteptau crescuse.

— E în regulă, le spuse Anders, de îndată ce fu destul de aproape ca să poată fi auzit. Sunt prieteni de-ai noștri. Pot să ajute. Viktoria, tipul înalt de acolo e Ferdie. Studiază medicina la școala dragonilor, Finskól. Voi doi aveți un pacient care vă așteaptă.

Viktoria făcu semn că a înțeles și fugi pe lângă

el – nu exista niciun dubiu că fata avea suspiciunile ei, dar un pacient era totuși un pacient.

Intrară cu toții în hol, Viktoria, Sam, Ellukka și Ferdie, cărând targa lui Pellarin. Un lup, un om și doi dragoni care lucrau împreună – nu era ceva ce Anders și-ar fi putut imagina cu câteva zile înainte.

De abia când se apropiară de foc, Anders observă că mai erau rucsacuri și lăzi stivuite în umbrele de lângă vatră.

— Am adus provizii, spuse Bryn, prinzându-l din urmă.

Era chiar cu un cap mai înaltă decât Anders, și mai musculoasă, iar părul negru, mătăsos și pielea maroniu-deschisă spunea ceva despre înaintașii ei – se trăgeau probabil din Ohiro. Era ceva liniștitor în prezența ei aici, iar Anders se bucura acum pentru asta.

— Ellukka și Theo ne-au spus că nu aveți de niciunele, continuă ea. Am adus mâncare, așternuturi și trusa medicală a lui Ferdie, iar Isabina a adus o grămadă de unelte care... mă rog, habar n-am la ce se folosesc. Dar ea părea că știe ce face.

Bryn ezită, apoi coborî vocea.

— Anders, lupii ăștia... sunt de încredere, da? Sunt aceiași care au atacat Drekhelmul?

Anders întoarse ochii către colegii de haită, care-i măsurau la rândul lor cu privirea pe dragoni, privindu-i cu aceeași suspiciune cu care erau priviți și ei.

— Da, recunosc el, dar sunt colegii mei de clasă. Credeau că Lisabet și cu mine eram ținuti prizonieri.

Obosise un pic la gândul că va trebui să o ia de la capăt, să ducă muncă de lămurire pentru ca lupii și dragonii să aibă încredere unii în alții. Însă chiar atunci aruncă o privire spre Viktoria și Ferdie, care discutau în liniște și la obiect, aplecați peste Pellarin, despachetând deja trusa medicală a lui Ferdie. Atunci Anders simți un mugur de speranță. Poate că nu era imposibil să reușească. Cu timpul.

Câteva minute mai târziu, aduseseră toate proviziile înăuntru, și toată lumea, cu excepția celor doi medici și a lui Pellarin, se strânsese în jurul focului. Se așezaseră destul de aproape, încât să poată lua parte la conversație. Bryn și Jai deschiseseră una dintre lăzi și împărțeau tuturor bucăți groase și lipicioase de ruladă cu fructe, a cărei glazură se lipi pe degetele lui Anders. Tăiară și tarta imensă a Raynei – fata îl pusese pe Sam să o care tot drumul înapoi spre casă, refuzând s-o lase în urmă, chiar dacă nu încăpea în rucsacurile lor.

Mâncarea părea să contribuie la creșterea moralului în jurul focului, iar Anders observă că fix în clipa asta erau mult mai puține priviri suspicioase. Asta dacă nu-l punea la socoteală pe Sakarias, a cărui atenție era focusată pe Ferdie – se părea că nu-i convenea prea tare să-l vadă pe acesta șușotind atâta timp cu Viktoria.

— Hai să raportăm pe rând ce am făcut! propuse Anders. Sak, tu primul! S-a întâmplat ceva aici cât am fost plecați?

Sakarias își mută atenția de la echipa medicală și clătină din cap.

— Liniște și pace aici, răspunse el. Sălașul

Norilor s-a purtat frumos. Ni s-a părut că se aude ceva în interiorul muntelui, dar apoi s-a oprit. Și nu toată lumea a auzit. Posibil să nu fi fost nimic.

Anders se duse cu gândul la camera cu mașinăriile pe care le văzuse cu o noapte înainte. Posibil să fi fost unul dintre angrenajele alea?

— Cred că ar trebui să ciulim urechile, sugera Lisabet. Poate că n-a fost nimic, dar poate a fost ceva.

Apoi ea, Anders, Rayna și Mikkel le relatează despre călătoria lor la Holbard. Lisabet le arată și celorlalți mormanul uriaș de cărți pe care ea și Mikkel reușiseră să le recupereze de printre ruinele bibliotecii de la Ulfar.

— Cu puțin noroc, găsim noi ceva prin ele care să ne ajute să înțelegem cum a fost construit Sălașul Norilor și cum poate fi controlat, spuse Lisabet.

Era mai palidă decât de obicei și vorbea cu jumătate de gură. Iubise biblioteca școlii lor, iar Anders își putea da seama cât de tare o afectase să o vadă distrusă.

Anders și Rayna le explică celorlalți de unde îi știau pe Sam și Pellarin și povestiră despre ce văzuseră în oraș. Sam se alătură conversației, iar chipurile tuturor lupilor deveniră din ce în ce mai serioase pe măsură ce pricepeau cât de gravă era, de fapt, situația la ei acasă.

— Deci aproape toată lumea a părăsit orașul și se află acum în tabere? Întrebă Mateo. Și lupii? Sunt și ei acolo? Dacă toți îi învinuiesc, așa cum spuneai tu, or fi în siguranță acolo, laolaltă cu toată lumea?

Sam ridică din umeri.

— N-am fost în tabere, zise el. Nu știu dacă sunt acolo cu restul lumii. Cred că lupii sunt în siguranță oriunde ar fi, atâta vreme cât sunt în haită. E drept că oamenii dau vina pe unu, doi lupi, dar nimeni nu ar trage la socoteală întreaga Gardă a Lupilor.

— Totuși, lupii nu sunt singurii care au probleme, murmură Anders.

Încercă să le explice tot ce văzuse, că în vreme ce dragonii și lupii se războieră pentru Holbard, ca să hotărască cine trebuie să controleze clima Vallenului, îi lăsaseră pe toți locuitorii orașului fără un acoperiș deasupra capului, fără siguranța zilei de mâine.

Apoi fu rândul Ellukkăi și al lui Theo. Ei se întorseseră din Drekhelm cu toate cărțile care-i trebuiau lui Theo, dar le explicară și celorlalți cum se făcea că aduseseră înapoi și alți trei elevi de la Finskól.

— Colegii noștri făceau de gardă cu schimbul, spuse Ellukka.

— Mai bine zis, *unii* dintre colegii noștri, o corectă Theo.

Anders și sora lui comunicară din priviri; era clar că se întrebau amândoi ce s-ar fi întâmplat dacă elevii de la Finskól care *nu-i* aveau la inimă ar fi fost de pază atunci.

— A fost chiar interesant, zise Isabina, trezindu-se singură din reveria în care se adâncise.

Buclele ei maronii erau mai rebele ca niciodată și, ca de obicei, pe obrazul ei alb avea o urmă neagră de unsoare, de la invențiile ei.

— Zăriserăm pe cer niște formațiuni de nori cu adevărat extraordinare. Tocmai le clasificam, când, l-am văzut pe Theo căzând de sub una dintre ele. Așa că m-am transformat imediat și-am zburat la el. Amândoi am aterizat un pic mai jos, la poalele muntelui, unde eram mai în siguranță, și am făcut schimb de povești.

— Apoi a venit după noi, adăugă Bryn. La Drekhelm e îngrozitor. Jumătate din Adunarea Dragonilor dă vina pe cealaltă jumătate pentru ceea ce s-a întâmplat în Holbard. Unii dintre ei încă au impresia că ați luptat de partea dragonilor și se așteaptă să vă întoarceți ca să vă reuniți. Alții sunt convinși că n-ați fost niciodată de partea dragonilor și că sunteți niște trădători ce trebuie capturați.

— Tatăl tău ce mai face, Ellukka? o întreabă Lisabet.

În vocea ei se simțea îngrijorarea, iar Anders o admiră din nou pentru compasiunea pe care o arăta, cum de altfel o admirase de multe alte ori înainte.

De prima oară când pusese ochii pe ei, Valerius, tatăl Ellukkăi, nu avusese încredere în Anders și Lisabet. Le îngreunase de nenumărate ori viața la Drekhelm, și totuși o iubea din tot sufletul pe Ellukka. În băătălia de deasupra Holbardului, se rănise protejând-o pe ea.

— E bine, zise Ellukka, iar ușurarea i se citea pe față. Rănile încă nu i s-au închis, dar se va face bine.

Își înghiți cuvintele, lăsând ochii în jos, spre ultimele ei bucăți de prăjitură.

— Probabil că ar face și mai bine dacă ar ști că

și eu sunt bine, recunosc eu.

Nimeni nu îi putea spune nimic ca să o facă să se simtă mai bine, iar după un minut, Theo deschise gura, dar pe un ton blând:

— Și Leif se întreabă pe unde suntem, spuse el.

— Așa e, fu de acord Bryn. Dacă e să fim sinceri până la capăt, cred că el își *dorea* să vă căutăm și să ne alăturăm vouă. Doar faptul că nimeni din Adunarea Dragonilor nu poate cădea de acord – de parcă au putut vreodată – i-a împiedicat să facă vreo prostie.

— Cum putem fi siguri că asta își dorea? întreabă Theo.

— Păi, îi răspunse Bryn rânjind, majoritatea proviziilor ăstora erau adunate în biroul lui, iar ușa a lăsat-o larg deschisă. Apoi ne-a chemat înăuntru pe Ferdie, Isabina și pe mine să vorbim. Ne-a spus că în vremuri ca astea este important să nu încetăm să învățăm și ne-a oferit o carte pe care era convins c-o s-o găsim interesantă. Era despre cum un grup mic de luptători reușise să învingă o armată mult mai numeroasă.

— Așa se explică, zise Anders. El a fost primul care ne-a trimis, mai mult sau mai puțin voalat, în căutarea Sceptrului Soarelui. Nu a *zis* niciodată că ar trebui să facem ceva, dar cumva... ne-a deschis ochii.

Conversația continuă, iar cei care fuseseră primii la Sălașul Norilor le povesteau celorlalți cât de greu le fusese să pătrundă. După-amiaza era deja mai răcoroasă și un vânt rece începuse să bată prin arcada deschisă care dădea spre pista de aterizare.

— *Trebuie* să vă băgăm pe toți în incinta palatului, pe ușa din lemn, spuse Rayna. Înăuntru sunt sute de camere. Unele dintre ele trebuie să fie dormitoare, și sigur ne-am și încălzi. Am fi și mult mai în siguranță dacă apare cineva care ne caută.

Viktoria și Ferdie terminară cu Pellarin, care ațipise ușor.

— I-am curățat rănila și ne-am ocupat de picior, anunță Viktoria. Doctoriile lui Ferdie sunt foarte bune.

— Și tehnica ta de aplicare a atelelor este la fel de bună, replică Ferdie, în timp ce accepta o bucată de tartă cu fructe de la Sam.

Măcar medicii se înțeleg, se gândi Anders în sinea lui. Și, cine știe, poate fac o treabă mai bună în echipă decât ar fi făcut separat.

— De acum Pellarin o să doarmă, continuă Viktoria. Ar fi mult mai bine dacă s-ar putea odihni undeva mai confortabil. Dar asta nu-i cu putință, nu-i așa?

— Nu, îi răspunse Anders. Serios, avem aceleași provocări ca înainte, dacă nu chiar și câteva în plus. Trebuie să găsim o cale de a intra în Sălașul Norilor, ca să fim în siguranță. Apoi trebuie să găsim o cale de a-i proteja pe toți cei din Vallen. Trebuie să reparăm ceea ce am distrus. Nu contează că încercăm să-i salvăm pe dragoni și pe oameni de efectele mortale ale Pietrei Zăpezii. Tot noi suntem responsabili pentru ce s-a întâmplat la Holbard. Deci, începând cu căutarea lui Jerro și continuând cu găsirea unei soluții ca să ajutăm orașul, noi trebuie...

— Noi trebuie să rezolvăm totul, fu de acord

Rayna.

Gândul că urmează să escaladeze un munte atât de semeț fu destul ca să reducă pe toată lumea la tăcere.

Într-un final, Jai fu cel care întrerupse liniștea, ridicându-se în picioare.

— Păi, spuse el, dacă e să facem toate astea, o ruladă lipicioasă cu fructe s-ar putea să nu fie de ajuns. Probabil că ar trebui să începem cu cina.

Așa că Jai și Det se apucară de treabă, muștruluindu-și asistenții, punându-i la treabă ca să se apuce de masa de seară, iar Anders și Rayna meraseră încă o dată, hotărâți, în interiorul Sălașului Norilor.

Anders trebuia să-și croiască drum până la zidul care ascundea drumul spre mama lor și să transcrie cuvintele, pentru ca Bryn să încerce să le traducă. Treaba Raynei – pe care Anders nu o invidia deloc – era să schițeze pentru Isabina desenele întâlnite în camera mecanică, în speranța că aceasta din urmă le va recunoaște sau va înțelege cum să le interpreteze. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut intra chiar Sakarias – cu creionul său, el putea aduce orice la viață. În schimb, acesta se strădui să-i explice Raynei tehnici de a studia cu atenție câte un cotlon, și apoi de a schița tot ce văzuse. Fortăreața păru dornică să lumineze o cărare în plus pentru ei, iar Anders îi fu recunoscător.

Niciunul dintre ei nu avea habar cum să interpreteze a treia potecă ce se arătase în fața lor – cea care le înconjurase picioarele atunci când întrebaseră cum să îi bage și pe ceilalți înăuntru.

Nu le rămânea decât să spere că Lisabet, Theo, și ajutoarele lor vor găsi un indiciu în cărțile pe care le recuperaseră.

Față în față cu zidul de piatră, Anders își puse mintea la lucru, încercând să copieze cuvintele. Nu era treabă ușoară – trebuia să se concentreze din greu ca să descifreze scrisul, iar sarcina lui devenea cu atât mai grea cu cât dădea peste cuvinte scrise în limbi diferite, cu litere pe care el nici măcar nu le recunoștea. Verifica, reverifica și răsverifica literă cu literă și cuvânt cu cuvânt, ca să fie sigur că le copiază corect.

Ajunsesese cam la jumătate, iar mintea îi zburase un pic la masa de seară, când i se păru că aude un zgomot chiar de după colț. Se auzea ca și cum două pietre s-ar fi ciocnit una de cealaltă. Apoi se auzi un mic foșnet și iar un clic.

— Rayna? strigă el. Nu pot să cred că deja ai terminat. Nu se poate.

Cum nu primi niciun răspuns, Anders întoarse capul și aruncă o privire în hol. Nu era nimeni acolo.

— Rayna? încercă el din nou, ridicând vocea.

Apoi a treia oară, mult mai tare.

— Rayna, ești aici?

Se auzi răspunsul ei de foarte departe:

— Poftim?

N-avea nicio îndoială. Rayna nu era pe aproape. Nu era nici măcar după colț, era tocmai în camera mașinilor.

— Nu-i nimic, îi strigă el înapoi, apoi cercetă din nou cu atenție colțul, iar pulsul i-o luă razna. Sălaș al Norilor, spuse el în șoaptă, mai e altcineva

cu noi aici?

Nu se întâmplă nimic.

Își regândi cuvintele, și încercă și altfel:

— Sălaș al Norilor, poți să mă conduci la cineva care e aici chiar acum, care nu e Rayna și nici eu?

Luminile păliră din nou, iar apoi cărarea cu care se obișnuise deja se luminează din nou. Dar nu mai ducea după colț, de acolo de unde venise zgomotul, ci se termina fix în fața zidului Drifei.

— Mda, asta știam deja, bodogăni el.

Și totuși, era sigur că auzise ceva. Așa că se ridică de pe jos și se îndreptă pe hol, spre colțul cu pricina, întrebându-se în tăcere ce anume avea să facă dacă se dovedea că acolo chiar *s-ar fi aflat* un dușman.

Dar, cu tot mersul lui semeț, plin de încredere, cu umerii drepți, în momentul în care ajunse acolo, își dădu seama că nu era absolut nimeni.

— Probabil că n-am auzit bine, Sălaș al Norilor, spuse el. Iar acum se pare că mă adresez unui morman uriaș de pietre îndreptate spre văzduh. Sunt pe drumul cel bun.

Oftă și se întoarse înapoi la muncă, ridicând carnețelul ca să termine și cea de-a doua jumătate.

Când în sfârșit fu gata, se întoarse pe drumul mai lung, trecând mai întâi pe la sora lui. Ea mormăia de zor de una singură, iar Anders nu știa cum să-i spună că desenele ei nu aveau nicio noimă, nu semănau nici măcar cu o pânză de păianjen țesută de o insectă dementă – schițele liniilor, care ar fi trebuit să înfățișeze cablurile, erau răsrânțe care încotro, pe toate colțurile paginii.

— Arată bine, spuse el în schimb, și o bătu ușor pe umăr. Ai nevoie de ajutor?

Ea îi făcu semn că nu.

— Ne vedem afară.

Așa că Anders porni înapoi spre prietenii săi, pe care spera să-i găsească cercetând, gătind, și verificând starea pacientului lor.

Într-adevăr, cu toții munceau din greu. Jai și Det preluaseră comanda unui grup format din lupi, dragoni și Sam, pregătind împreună o masă care mirosea absolut delicios.

Toți ceilalți îi ajutau pe Lisabet și pe Theo, care erau deja în patru labe pe podea, cu o grămadă de cărți deschise, făcând schimb de impresii, comparând paragrafe și dezbătând în șoaptă. Nu păreau să fi găsit încă soluția salvatoare, dar, din moment ce se opreau ca să citească pasaje din cărți, poate că asta însemna că sunt relevante, se gândea Anders.

Lisabet fusese mereu recunoscută printre lupi pentru dragostea ei pentru bibliotecă, iar Theo studiase cercetare și arhivare la Finskól. Ellukka studiase arta povestirii, iar Mikkel istoria, și amândoi erau îngropați cu nasul în cărți, căutând cu disperare informații despre cum funcționa Sălașul Norilor.

Se opri o clipă înainte să se apropie de mica tabără, doar ca să-i privească. Mateo le ținea celorlalți trei cărți deschise deodată, câte una în fiecare mână, iar pe alta cu un picior. Măcar vorbeau unii cu alții – lupi, dragoni și oameni – și, într-o oarecare măsură, lucrau împreună. Nu era cine știe ce, dar era totuși ceva.

Anders îi înmână carnețelul lui Bryn, care se cufundă de îndată în el, ignorându-l atât pe el, cât și pe restul lumii. Însă Anders nu era vreun erudit, așa că, de îndată ce Bryn se așează lângă foc ca să înceapă lucrul la traducerea anevoioasă, el se alătură bucătarilor, să vadă cu ce poate fi de folos.

Mult mai târziu în seara aceea, după cină și încă un pic de treabă, se reuniră să discute despre ce urmau să facă.

— Cred că începem să avem o idee despre cum funcționează locul ăsta, spuse Lisabet, dar nu putem progresa prea rapid și deja suntem siguri că vor fi câteva fundături. De când e lumea, dragonilor le-a fost interzis să vină aici. Dacă Drifa a venit aici, asta înseamnă că a încălcat regulile. Sălașul Norilor este străvechi, iar cărțile despre el sunt la fel de vechi. Doar câțiva dintre noi putem lucra în același timp – nu sunt destule cărți ca să facem toți cercetare.

— Noi, ceilalți, putem face altceva? întrebă Sakarias. Nu vreau să stau aici cu mâinile în sân, mai ales după toate câte s-au întâmplat.

Sam stătea lângă Pellarin, care se trezise cât să poată ciuguli un pic de mâncare, și acum dormea din nou buștean. Anders observă că Sam se frământa, de parcă nu era sigur dacă să deschidă sau nu gura.

— Am putea, începu Sam, apoi făcu o pauză.

Părul negru îi intra în ochi – avea nevoie disperată de un tuns –, dar în Sălașul Norilor nu aveai nici măcar unde să te speli, în afară de chiuveta mititică din minuscula și singura lor sală de baie, unde curgea numai apă rece ca gheața.

(„Avem noroc că s-a gândit cineva că și musafirii au nevoie de baie”, comentase Sakarias.) Prin urmare, obrajii lui Sam erau în continuare pătați de mizerie, mai mult mânjiți decât curăți, după eforturile lui de a se curăța. Băiatul părea slăbuț, dar lui Anders nu i se părea că arată a copil. El știa cătă experiență căpătase Sam pe străzi. Știa că băiatul era obișnuit să-și poarte singur de grijă. Într-un fel, Sam era ca Anders și ca Rayna, anii de experiență îl maturizase mai mult decât pe toți lupii sau dragonii adunați aici.

— Continuă, îl încurajă Anders, atunci când păru că nici măcar nu observase nimeni că băiatul avea de gând să vorbească. Ți-a venit vreo idee, Sam?

Sam aprobă dând din cap, și ceilalți îi acordară atenția lor.

— Mă gândeam la tabere, continuă el. Aproape toți locuitorii din Holbard au părăsit orașul, iar acum se află în tabere, dar e clar că sunt distruși. Nu au niciun adăpost. Nici nu sunt sigur că au destulă mâncare pentru toți. Cum oare să fi găsit o cale să aibă grijă de așa de mulți oameni într-un timp atât de scurt?

— Iar fratele tău ar putea fi și el pe-acolo, remarcă Rayna. Jerro trebuie să fie pe undeva.

— Poate că da, fu de acord Sam, și îmi doresc să-l găsesc. Vreau din tot sufletul să îl găsesc. Dar mai e ceva. Poate ați avea cum să îi ajutați pe refugiații din Holbard. Sigur sunt mulți răniți. Voi aveți aici medici instruiți.

Spre surprinderea lui Anders, Viktoria fu cea care deschise gura:

— *Noi* avem personal medical instruit, îl corectă ea. Și tu ești aici cu noi, Sam. Ești unul dintre noi. Și sunt de acord cu tine, cred că trebuie să ajutăm. Pellarin n-o să ne simtă lipsa mâine.

De lângă ea, Ferdie dădu din cap, iar fața altfel jovială îi deveni serioasă.

— Noi facem tot ce depinde de noi, spuse el, dar acum Pel n-are nevoie decât să doarmă. Și să aștepte.

— Atunci, hai să mergem în tabăra de la marginea orașului! zise Anders. Poate-l găsim și pe Jerro. Poate vom găsi oameni care au nevoie de doctori. Poate găsim altă cale de a ajuta cumva. Vreau să fac ceva, nu doar să stau aici.

— Te duc eu, se oferi Ellukka.

— Merg și eu cu voi, spuse Rayna.

— Eu și Viktoria putem veni cu voi, adăugă Ferdie, iar Sakarias îl privi un pic mai mult decât era cazul.

Așa că se hotărî. Dimineața următoare aveau să se îndrepte spre tabere.

Culcușul de noapte fu unul mult mai confortabil, grație cuverturilor și păturilor aduse cu ei de Ferdie, Bryn și Isabina.

Așa cum se întâmplase și cu o seară în urmă, Anders se pierdu cu privirea în scânteile focului, în timp ce-l fura somnul. Se simțea un pic mai optimist de data asta. N-avea habar ce o să-i aducă ziua de mâine, dar era pregătit să afle.

CAPITOLUL PATRU

Ziua următoare, cei șase copii – Sam, Anders, Rayna, Ferdie, Viktoria și Ellukka – parcurseră lungul drum care lega locul lor de aterizare ferit, de tabăra de la marginea Holbardului.

Era un soi de tortură lentă să pătrunzi încet în Holbard și să îți dai seama de proporțiile dezastrului produs. Dar mai mult decât orice, pe Anders îl tulbura tabăra. Se întindea pe malurile râului Sudrain, cam la o oră de mers pe jos de ruinele Holbardului. Văzând felul în care arăta, pricepu de ce nimeni nu se aventurase până în sat, sus la Vadobrun. Era greu de crezut că reușiseră să ajungă așa de departe.

Haosul domnea în tabără. Nimic nu era aranjat după vreo logică, lucrurile salvate zăceau peste tot, precum rămășițele unei epave. Iarba fusese deja călcată în picioare și era acum o mocirlă, iar totul era murdar. Oamenii își făcuseră adăposturi din ce aveau la îndemână, agățaseră pelerine sau bucăți de pânză, sprijiniseră unele de altele uși recuperate și bucăți de dușumea, sau dormeau pur și simplu în noroi sub cerul liber, păzind cu grijă lucrurile îngrămădite laolaltă.

Anders era înconjurat de indivizi trași la față, cu chipuri răutăcioase și îngrijorate. Erau fețele unor oameni care nu aveau mare lucru, dar știau că puținul pe care îl au nu le va ajunge prea mult timp. Toți erau preocupați de propria persoană, dar nu-i scăpau din ochi pe vecini.

Își dădu însă seama că nu era nici urmă de

lupi, pe nicăieri.

— Probabil că și-au făcut tabăra în altă parte, murmură Viktoria. Dar lupii știu *cum* să facă o tabără. Excursiile în aer liber sunt parte din antrenamentul nostru. Ar putea să dea o mână de ajutor aici.

— Doar dacă îi vrea cineva prin preajmă, spuse Ellukka, și nu cred că îi vrea nimeni.

— Ce se vede în față? Întrebă Rayna, arătând spre vârful a ceea ce părea a fi un cort mare care se îțea în apropiere.

Își făcură drum spre el prin mulțime, avansând încet ca să nu atragă atenția asupra lor. Practic, cu foarte puțin timp în urmă, Anders, Lisabet și Rayna fuseseră pe afișele cu fugari răspândite peste tot prin oraș. Acum însă, nimeni nu îi băga în seamă – glugile pelerinilor le ofereau deghizarea de care aveau nevoie. Stăteau împreună, încercând să nu stăruie prea mult cu privirea, ca nu cumva să creadă cineva că vor să le fure lucrurile.

Ceea ce văzuse Rayna se dovedi a fi într-adevăr un cort imens. Atât cât își dădea seama Anders, acesta părea a fi singurul cort adevărat din toată tabăra, iar în fața lui, primarul Holbardului însuși stătea pe un scaun adevărat, la o masă adevărată – amândouă, obiecte ce nu se găseau nici ele la orice colț. Primarul discuta cu un bărbat murdar, care era primul la o coadă foarte, foarte lungă.

Primarul nu era murdar. Purta lanțul de aur, specific funcției sale, și avea haine curate. Anders îl recunoscuse pentru că îl văzuse de atâtea ori stând lângă Sigrid, Lupoica Alfa, la adunarea lunară

prilejuită de încercarea Toiagului. Chiar și dacă nu l-ar fi recunoscut la față, era limpede că acest om era responsabil aici. Era înconjurat de membrii Parlamentului din Vallen și părea că ascultă cereri sau plângeri. Nu părea însă că rezolvă ceva, doar gesticula din când în când, făcându-i semn unuia dintre asistenții lui să noteze ceva în caiet, iar toți cei care părăseau coada pășeau dezamăgiți, aruncând din când în când o privire înapoi, de parcă nu erau siguri de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Ei bine, spuse Rayna, cred că ar trebui să ne despărțim. Ferdie și Viktoria – și poate și tu, Ellukka –, ar trebui să mergeți să vedeți cine are nevoie de ajutor. Poate o fi vreun spital pe aici, un loc în care oamenii se duc să primească îngrijiri.

— Și voi? întrebă Ellukka.

— Anders, Sam și cu mine trebuie să mai aruncăm un ochi pe aici, îi răspunse Rayna.

Anders știa exact ce era în mintea ei.

— Țsta e singurul loc de unde ai avea ceva de luat, zise el. Pe stradă, nimeni n-ar fura de la ceilalți, cei care își fac culcuș din propriile haine. Știm cu toții cum e să nu ai nimic. Dar aici...

— Primarul și hainele lui curate sunt o pradă cinstită, încheie Sam propoziția în locul lui.

— Exact! fu de acord Anders. Asta înseamnă că și Jerro trebuie să fie pe undeva pe-aproape.

— El ar căuta locul propice pentru șterpelit, aprobă Sam. Probabil că și alții pe care îi știm noi ar face la fel.

În sinea lui, Anders nu era așa de sigur că-l vor găsi pe Jerro – era greu să ți-l imaginezi aici, la

furat, când ar fi putut să-i caute pe Sam și Pellarin – dar nu voia să spună asta cu voce tare.

— Tot aici vom afla și cele mai bune bârfe, adăugă Rayna, bătându-l un pic prea tare pe Sam pe umăr.

Anders avea o bănuială că și ea îi împărtășea aceeași îngrijorare în privința lui Jerro, dar trebuiau să facă tot ce depindea de ei.

— În regulă, încuviință Viktoria. Ne întoarcem într-o oră pe drumul ăsta, sau măcar unul dintre noi se întoarce, ca să vedem ce se mai întâmplă.

Viktoria și Ferdie își văzură de drum, având-o pe Ellukka drept escortă. Anders, Rayna și Sam mai scanară o dată, pe îndelete, întreaga scenă ce se întâindea în fața lor, meticuloși și gânditori, ca să fie siguri că știu organizarea locului, înainte de a acționa în vreun fel.

E ca și cum ești din nou în oraș, își spunea Anders în gând. *Ai mai făcut asta de un milion de ori.*

Ceea ce era desigur, corect. Făcuse asta de nenumărate ori, el și cu Rayna stătuseră pe marginea câte unui acoperiș, cu ochii la piața de sub ei, cercetând fiecare cotlon, ca să fie siguri că știu cine și ce îi așteaptă acolo jos înainte să îi dea bătaie. N-avea nicio îndoială că Sam făcuse și el același lucru, de tot atâtea ori, împreună cu Jerro și Pellarin.

— Eu vreau să intru în cortul ăla, murmură Rayna de lângă el, cu aceeași îndrăzneală ca de obicei. Acolo e marfa cea mai bună. Și sunt foarte mulți aici, afară, care au nevoie de ea.

— Cred că ne trebuie niște haine mai acătării,

o preveni Sam, sau măcar o pelerină mult mai bună.

Cei doi intrară într-o dispută tăcută despre ce pelerină e mai ușor de furat, și de la cine, iar Anders îi lăsa să discute, cât timp el continuă să cerceteze locul.

Îi studie pe rând, cu atenție, pe primar și pe fiecare dintre politicieni, apoi trecu la asistenții din jurul lor. Ce fel de oameni erau? Oare pricepeau că toți cei din tabără nu aveau absolut nimic, în vreme ce ei aveau mâncare și haine curate? Și dacă pricepeau asta, oare le păsa?

Zări cu privirea un bărbat înalt, masiv, care purta ochelari. Apoi se întoarse brusc înspre el.

Era mult mai înalt și mai solid decât Anders. Avea pielea maroniu-închisă, părul brunet și o barbă neagră, aranjată cu grijă. Ochelarii săi aveau rame groase și pătrate. Pantalonii lui erau gri, foarte asemănători cu cei ai uniformei de la Ulfar. Cămașa avea o nuanță de verde-închis, era curată încă și și-o băgase cu atenție în pantaloni. La gât purta o amuletă, deși o ascunsese în cămașă, de unde aproape că nu se zărea.

Părea că locul lui era acolo, între toți oamenii aceia. Totuși, avea o privire mult mai serioasă decât oricare dintre ei.

Iar Anders știa cine este.

— Rayna! șopti el, trăgând-o de braț.

— Eu doar spun că, îi zicea ea lui Sam, atunci când te bagi la alea cu nasturi poate să pară mai ușor, dar în momentul în care începi să tragi de marginea pelerinei...

— Rayna!

— Ce e?

Apoi, înainte să apuce să-i răspundă, fata urmări cu ochii privirea lui Anders și înlemni.

Bărbatul care stătea acolo lângă cort era unchiul lor Hayn, profesor la Academia Ulfar, faimos proiectant de artefacte și probabil tocmai omul pe care Anders își dorea să-l vadă cel mai tare acum. Hayn îi ajutase să pună mâna pe harta mamei lor. Reușise să le trimită amplificatoarele, chiar și după ce fusese arestat. Hayn fusese mereu de partea lor, încercând să-i ajute și să-i protejeze.

Precaut, Anders începu să dea încet un ocol mulțimii de oameni, impunându-și să meargă normal, ca să nu atragă atenția asupra lui. Rayna era chiar lângă el, iar Sam, la câțiva pași în urma lor.

Erau la vreo trei metri de el, când îi zări Hayn, iar el nu avea nici pe departe experiența lor de a-și păstra calmul în situații delicate. Porni spre ei, apoi accelerează și în trei pași mari și lați fu lângă ei, luându-i pe sus. Rayna scoase un icnet, însă Anders nu avu destul aer ca să facă același lucru. Din fericire, unchiul lor îi puse jos imediat.

— Aveți grijă, șopti Sam din spatele lor, cineva o să bage de seamă.

Hayn privi în sus și rânji cu toată gura, lăsând să i se vadă preț de o secundă dinții cei albi.

— Singurul lucru care nu atrage atenția aici în acest moment este o reuniune, spuse el. Astea au loc mai mereu. Pe mine mă cheamă Hayn. Tu trebuie să fii un prieten al nepoților mei.

Îi întinse mâna să facă cunoștință, iar Sam se holbă la ea multicel, până când Rayna încuviință

încet din cap.

Cu mare grijă, ca și cum risca să i se desprindă propriul braț, Sam îi strânse mâna lui Hayn.

— Sunt Sam, spuse el neîncrezător.

— Mă bucur să te cunosc, Sam, îi răspunse Hayn, ca și cum ar fi fost o introducere perfect obișnuită. Hai, copii, să găsim un loc ferit unde putem vorbi!

Îi conduse prin spatele cortului mare, la niște petice îngălbenite de iarbă – atât cât mai rămăsese din ea.

— Hmm! zise el. Acum câteva ore erau aici niște lădițe pe care am fi putut sta. Pesemne cineva le-a luat și pe-astea ca să-și facă un adăpost.

Așa că își continuară discuția stând în picioare.

— Ce ușurare să vă văd! spuse Hayn. Habar n-aveam dacă sunteți amândoi bine. M-am gândit că, dacă ar fi existat cea mai mică șansă să ajungeți în tabără, aici ați fi fost, așa că am rămas și eu prin preajmă și am încercat să mă pierd în mulțime.

— Te-ai gândit c-o să fim acolo unde oamenii sunt avuți și prada e pe măsură? îl întrebă Rayna, un pic jignită, deși, de fapt, fix asta gândeau și ei.

— Nu, replică Hayn, acordându-le gemenilor mult mai multă încredere decât Anders credea că meritau. Aici se iau deciziile. M-am gândit că ați vrea să fiți la curent cu ceea ce se petrece.

— Iar noi am crezut că tu vei fi laolaltă cu lupii, recunosc Anders. Niciunul dintre ei nu se află aici.

— Nu, și-au făcut tabăra în nord, răspunse Hayn. Mai sus, după Vadobrun, acolo unde obișnuiau să-și facă tabăra peste noapte elevii de

la Ulfar. Îți mai aduci aminte?

Anders dădu din cap. El și Lisabet trecuseră pe acolo în noaptea de dinainte să fure Potirul lui Fylkir, înainte să fugă la Drekhelm ca s-o găsească pe Rayna.

— Nu e nimic acolo, spuse el. Doar un altar din pietre, ceva provizii, și râul.

— Lupii n-au nevoie de prea mult, replică Hayn. Pentru asta s-au antrenat. Și nu sunt bineveniți printre locuitorii Holbardului, exact așa cum eu nu sunt binevenit printre lupi. Știți că am fost închis înainte de luptă, pentru că Sigrid suspecta că trăgănez descoperirea unui amplificator pentru Piatra Zăpezii. Nu aveam de gând să mă întorc și să le dau ocazia să mă întemnițeze din nou. Nu până când nu eram sigur că voi doi sunteți bine.

— Nici nu știu ce să te întreb mai întâi, recunosc Anders. Ce se întâmplă cu lupii? Ce se petrece aici?

— Lupii sunt bine, îi răspunse Hayn. Au salvat ce se putea din ruinele de la Holbard și au pornit la drum să-și facă o tabără. Sigrid a dispărut, iar profesoara Ennar e acum la comandă.

Inima lui Anders tresări nu o dată, ci de două ori. Când Hayn fusese închis, iar Sigrid îl declarase pe Anders inamic al lupilor, Ennar avusese îndoielile ei. Sigur că nu era chiar de partea lor, dar poate că ar fi fost dispusă să-l asculte pe Anders, dacă el ar fi găsit cuvintele potrivite... și poate că ar fi oprit atacul celorlalți lupi, măcar un pic, cât să poată porni un dialog.

Dar faptul că Sigrid era dispărută... își imagina

deja fața lui Lisabet la auzul unei asemenea vești. O iubea în continuare, deși nu era de acord cu mama ei aproape niciodată.

În ceea ce-l privea, Anders era îngrijorat că Sigrid putea fi oriunde, făcând cine știe ce. N-avea cum să nu se gândească la mormanul de moloz din Holbard și spera că, în ciuda a tot ce făcuse, nu se afla îngropată sub el. Deși, dacă era în viață pe undeva, ar fi fost fără doar și poate o amenințare pentru el și prietenii săi.

El și Rayna îl puseră la curent cu tot ceea ce se întâmplase de când se văzuseră ultima oară, iar Sam adăugă detaliile pentru porțiunea care îl avea pe el în prim-plan. Pe măsură ce se apropiau de sfârșitul poveștii, unchiul îi îmbrățișă pe fiecare cu câte o mână.

— Ați fost amândoi atât de curajoși! spuse el.

— Din contră, am eșuat cumplit amândoi, îi răspunse Anders. Uită-te un pic la oraș!

— Asta nu a fost vina voastră, zise Hayn pe un ton ferm. Nu știu de ce Piatra Zăpezii sau Scepтрul Soarelui au reacționat așa. Amândouă sunt artefacte puternice, dar nu ar fi trebuit să producă un asemenea nivel de distrugere. Am o bănuială îngrozitoare... începu el cu vocea sugrumată, apoi se opri.

Anders se uită în sus la el.

— Ce bănuială? întrebă acesta.

— Amândouă sunt artefacte atât de vechi, răspunse Hayn. Nu eram sigur că e cu putință să mai funcționeze. Am crezut că vor avea nevoie de amplificatoare.

Anders întinse mâna să simtă amplificatorul

care-i atârna la gât, legat de un șiret, alături de amuleta de la Ulfar, artefactul care făcea ca hainele să rămână pe el când se transforma din lup în om. Amuleta de la Ulfar era acum parte din el, iar de amplificator uitase cu desăvârșire. În toiul luptei, el și Rayna găsiseră o cale să ajungă la temnița lui Hayn și descoperiseră că acesta le lăsase o pereche de amplificatoare, câte unul pentru fiecare.

— Vrei să spui că amplificatoarele au făcut ca artefactele să fie atât de puternice încât să distrugă orașul?

— E posibil, spuse Hayn. Dar, sincer, nu știu.

— Probabil că nu ar exista pe undeva un alt artefact cu care am putea folosi amplificatoarele? Întrebă Anders cu o urmă de speranță. Ceva care să reconstruiască totul?

— Nu cred că e atât de simplu, îi răspunse Hayn, dar știu că există ceva ce puteți face cu amplificatoarele. E doar un zvon, dar chiar și așa...

— Ce anume? zise Anders, care era dispus să încerce aproape orice.

— Zidul ăsta, de care mi-ați zis că vă conduce la Drifa, continuă Hayn. Nu am idee ce ar putea să însemne, dar cred că știu cum ați putea să aflați.

Scotoci plin de zel în buzunare și, câteva clipe mai târziu, scoase la iveală o bucată de hârtie mototolită. Era groasă, înțesată de fibre, iar pe măsură ce Anders o privi mai de aproape, își dădu seama că unele dintre fibre erau, de fapt, firicele de metal. Hârtia însăși era un artefact.

Hayn săpă în celălalt buzunar și făcu rost de un ciot de creion, apoi îi făcu semn Raynei să se

întorcă cu spatele la el ca să aibă pe ce să se sprijine. Inscriptiună cu grijă o serie de rune pe fiecare jumătate a hârtiei, apoi o îndoi la mijloc, o rupse în două acolo unde era îndoită, și le înmână gemenilor câte o bucată.

— Mai aveți amplificatoarele la voi? îi întrebă el.

Anders îl pescui pe al său de unde atârna pe deasupra cămășii. Micul disc era acoperit cu rune identice cu cele de pe amplificatorul Raynei.

— În noaptea asta, spuse Hayn, vreau să luați aceste petice de hârtie și să împachetați amplificatoarele în ele. Ar fi fost mai bine dacă un dragon fierar ar fi forjat runele astea pentru voi, dar și urzeala hârtiei e destul de bună, iar runele proiectate de mine sunt simple. Cred că o să fie de ajuns, în cazul în care funcționează șmecheria asta. Găsiți o cale să prindeți bine hârtia de amplificatoare, ca să nu pice peste noapte. N-am văzut niciodată asta cu ochii mei, dar, dacă aveți dreptate, iar Drifa e undeva în Sălașul Norilor sau în apropiere, ar putea exista un mod ca să vă conectați cu ea în vis. Poate că are ea niște răspunsuri pentru voi. Dacă e pe undeva prin preajmă, avem nevoie de ea ca de aer. Nu cred că am avut vreodată mai mare nevoie de ea ca acum.

— O să încercăm la noapte, promise Anders, gândindu-se deja la culcușul lui de lângă foc, arzând de nerăbdare să se întorcă pentru a se odihni și, poate, pentru a-și găsi mama.

Însă Rayna simțise ceva în tonul lui Hayn, ceva ce lui Anders îi scăpase.

— Vii înapoi cu noi, nu? îl întrebă ea.

Cu părere de rău, Hayn clătină încet din cap.

— Acum, că știu că sunteți în siguranță, o să încerc să văd dacă mă pot apropia de lupi, spuse el. Încă e riscant să discut cu ei, dar, dacă prind o ocazie bună, trebuie să fiu acolo să profit de ea.

Nu se pot ține deoparte așa – trebuie măcar să încerc să le deschid ochii. Cu cât lumea se separă mai tare, cu atât va fi mai greu să se unească la loc. Ei ar trebui să-i protejeze pe oameni – presupunând că oamenii încă își doresc să aibă de-a face cu lupii. Și, până la urmă, ce are de gând să facă haita, să locuiască pe câmpii pentru totdeauna?

Clătină din nou din cap, dezaprobator.

— Nu știu dacă oamenii *sau* lupii ar fi dispuși să discute, dar cred că-i o idee bună să știm ce pun la cale lupii acum.

Se opri însă și-și desfăcu haina ca să caute ceva într-un buzunar interior. Acum Anders putea vedea că, de fiecare dată când Hayn făcea o mișcare, jacheta lui flutura – probabil că îndesase în buzunare tot ceea ce putuse să care în momentul plecării de la Ulfar.

Scoase o oglinjoară rotundă, asemănătoare cu ceea ce văzuse Anders la locuitorii fistichii din vestul Holbardului. Oglinda se afla într-o cutiuță care se închidea automat ca să o protejeze. Când o deschideai, puteai să arunci un ochi la reflexia ta și să verifici... mă rog, Anders nu prea știa ce verificau oamenii, dar părea mereu ceva important.

De când fusese la Ulfar, Anders învățase că existau mult mai multe utilizări ale unei oglinzi, pe

lângă aceea de a te cerceta în ea.

Hayn o întoarse cu fața, pentru ca gemenii și Sam să o privească mai de-a-proape, iar Anders observă runele gravate în interiorul capacului.

— Ați mai văzut vreodată o oglindă ca asta? îi întrebă Hayn. Perechile acestei oglinzi sunt exact la fel – incrustațiile sunt identice. Ați spus că Drifa avea un atelier în Sălașul Norilor – n-am știut niciodată. Așa că, dacă restul setului mai e pe undeva, trebuie să fie toate acolo. Una dintre ele a fost a fratelui meu.

Ultimele cuvinte plutiră în aer, iar Hayn, Anders și Rayna se uitară îndelung unii la alții. Felix însemna acum foarte mult pentru toți trei, iar pierderea lui îi marcaseră pe fiecare dintre ei în alt fel.

— E o oglindă de comunicații? întrebă Anders. Unchiul său încuviință din cap.

— Felix și cu mine le foloseam, însă nu o avea cu el atunci când a fost ucis, și nimeni n-a mai deschis-o de atunci. Dacă reușiți s-o găsiți, atunci putem comunica ușor.

— O s-o căutăm peste tot, promise Rayna. E o mare dezordine în atelier. Mai mult ca sigur ar putea fi în continuare acolo.

— Dacă nu reușiți să o găsiți, ne întâlnim aici poimâine la aceeași oră, spuse Hayn.

Acum, că aveau un plan, niciunul dintre ei nu-și permitea să mai piardă vremea. Se mai îmbrățișară o dată, strângându-se mult, mult timp în brațe – Anders nu îmbrățișase de prea multe ori în viață o persoană atât de masivă. De fapt, dacă se gândea mai bine, până să-l cunoască pe Hayn,

Anders nu îmbrățișase niciodată pe cineva atât de mare. Îi plăcea cum se simțeau brațele unchiului său, înfășurate strâns în jurul lui, felul cum îl cuprindeau cu totul, și își rezemă capul preț de o clipă pe pieptul impunător al bărbatului.

Apoi veni timpul să plece.

— Rămâne pe poimâine, promise Hayn. Iar eu voi fi cu ochii pe oglinda mea până atunci.

Se pierdu din nou în mulțime, iar cei trei copii îl priviră cum pleacă.

Când Anders întoarse capul către ceilalți doi, văzu expresia optimistă de pe fața lui Sam, cât timp băiatul îl urmări pe Hayn în mulțime până îl pierdu. Bineînțeles că Sam spera și el la propria sa reuniune.

— Deci, spuse Anders, încercând să sune vesel, am venit până aici în speranța că Jerro e prin preajmă, corect? Pentru că aici vii să caști gura dacă vrei să șterpelești ceva. Așa că, hai să ne uităm!

Cei trei se despărțiră, ca să se integreze cât de cât în mulțime, fără să atragă atenția asupra lor, cu glugile pe cap, mișcându-se ușor, schimbând priviri și comunicând din priviri. În mod bizar, chiar era plăcut să facă din nou ceva atât de familiar.

Apoi, un sfert de oră mai târziu, se întâmplă singurul lucru la care nu se așteptaseră: chiar îl găsiră pe Jerro. Rayna fu cea care îl zări și le făcu un semn rapid și discret cu mâna ca să atragă atenția băieților asupra lui.

Cu mâinile în buzunare și mergând normal, Jerro îl urmărea pe unul dintre consilierii primarului. Fața îi era curată ca luna, dar, în ciuda

faptului că murdăria dispăruse, era neschimbat. Sam răsuflă mai mult decât ușurat, iar Anders simți cum i se ridică o greutate imensă de pe umeri.

— Bravo ție, Jerro! Încuviință Rayna.

Una dintre primele reguli ale buzunăritului era că nu trebuie să te remarci, așa că Jerro se curățase ca să se integreze în peisaj.

Era din ce în ce mai aproape de ținta lui, gata să facă o mișcare extrem de riscantă, executată în mers, când își zări fratele alături de gemeni, drept pentru care se împiedică brusc. Pică direct pe omul de la care voia să fure, însă, deși asistentul lui se întorsese către el cu o față furioasă, Jerro reuși să-l calmeze cu scuze grăbite și pline de stângăcie. Pufnind, omul își văzu de drum și zise:

— Nu-i nimic.

Jerro arătă cu capul înspre un morman împrăștiat de lemne de foc și se grăbiră să se întâlnească în spatele lui.

Sam n-apucă să spună vreun cuvânt, pentru că Jerro îl îmbrățișă și-l strânse cu putere.

— Unde e Pel? Întrebă el într-un suflet.

Sam șuieră și încercă să răspundă, dar rolul de a vorbi îi reveni lui Anders.

— E în siguranță, îl liniști el. S-a lovit la picior, dar acum e cu noi în, hmm... tabără. Avem și medici care au avut grijă de el. Au spus c-o să se vindece, dar nu poate pleca nicăieri acum.

Sam îl înghionti în umăr pe Jerro, iar fratele lui mai mare înțelese în cele din urmă ce se întâmplă și îi dădu drumul din strânsoare.

Sam trase o gură sănătoasă de aer în piept, apoi rânji.

— Scuze că ți-am stricat schema, adăugă el.
Jerro pufni căutându-se în buzunar.

— Ce mi-ați stricat? Întrebă el scoțând la iveală un pumn de monede. Doar o nouă oportunitate.

Sam râse, iar Anders își dădu seama că și el zâmbea.

— Poți veni cu noi, îi zise Rayna. Te ducem noi la Pel. Mai e ceva ce ai luat din oraș și ai vrea să iei cu tine?

Jerro deschise gura ca să răspundă, se opri, o închise, apoi o redeschise, și ezită.

— Păi... spuse el într-un final.

— Păi? Întrebă Sam. Jerro, trebuie să vii cu noi. Pel nu poate pleca. Și oricum, e mai bine acolo. Suntem la adăpost.

— Nu-i vorba de asta, spuse fratele lui. Nu e chiar atât de simplu. N-am rămas pe aici pentru amuzament – dacă aș fi putut, m-aș fi întors în oraș și i-aș fi căutat zi-lumină pe Sam și Pel. În schimb, am putut doar să sper că vor ajunge ei aici. Mai bine veniți după mine.

Îi conduse încă o dată prin tabără, părăsind zona prosperă și avansând spre părțile năclăite de noroi, unde erau campate familii care găteau la foc, încercând să strângă sau să protejeze puținele lucruri pe care reușiseră să le aducă din oraș.

Iar apoi ajunseră în zona cu adevărat săracă a taberei, unde oamenii se cuibăreau pur și simplu sub propriile lor pelerine, fără adăpost sau focuri pentru gătit.

Acolo, înghesuiți la adăpostul unui bolovan imens, Jerro le arată adevărata problemă. Când dădu roată pietrei uriașe, vreo șase fețișoare

întoarseră capul spre el, ca un cuib plin de puiuți ce așteptau să fie hrăniți.

Doar că nu erau păsări. Aceștia erau copii. Cu toții erau mai mici decât Anders și Rayna, și toți aveau chipuri cât de cât cunoscute, de pe străzile din Holbard. Jerro își pierduse cei doi frați mai mici, dar găsisese toți acești copii de care cineva trebuia să aibă grijă, și fix asta făcuse. Îi protejase.

— N-am cum să-i las aici pur și simplu, spuse el deznădăjduit. Nimeni nu o să aibă grijă de ei. Unii fermieri au început deja să vină în tabără cu măruri de vânzare. Cu banii pe care i-am șterpelit pot să ne hrănesc pe toți măcar o zi sau două.

Gemenii se priviră, comunicând fără să vorbească, așa cum făceau mai mereu. Amândoi ajunseră la aceeași concluzie, însă Rayna îl întrebă în șoaptă.

— Și dacă țipă? murmură ea. Când vor vedea, știi tu... Și mâinile ei desenează în aer niște bătaii de aripi. *Când văd dragonii.*

— Păi, Jerro are dreptate, spuse Anders. Nu avem cum să-i lăsăm pur și simplu aici.

O fetiță slăbănoagă scoase capul din mulțimea de copii.

— Ne părăsești, Jerro?

— Nu-ți face griji, răspunse Rayna, nimeni nu lasă pe nimeni nicăieri. E timpul să ne întâlnim cu Viktoria, Ferdie și Ellukka. Probabil că deja ne așteaptă – mă duc să văd. Anders, Sam, duceți-i pe Jerro și pe ceilalți la marginea taberei, acolo unde...

Făcu o pauză, pentru că în mod evident nu voia să spună unde *am aterizat* și să se dea de gol

față de Jerro și de ceilalți.

— Du-i la locul de unde plecăm, formulă ea în cele din urmă. Așteptați-ne acolo. Așa, dacă vrea cineva să ție sau să facă vreo prostie, o poate face acolo unde e liniște.

Se vedea că Jerro avea o mulțime de întrebări, dar Sam îl strânse de mână, așa că pe moment băiatul le mai ținu pentru el, dispus să aibă încredere în fratele lui până aveau să iasă din tabără. El și mica lui trupă îi urmară pe Anders și Sam dincolo de granițele taberei, ținând strâns în brațe puținele și prețioasele lucruri pe care le mai aveau.

Era drum lung de mers până la locul de întâlnire, iar Rayna, Viktoria, Ferdie și Ellukka îi prinseră din urmă înainte ca aceștia să ajungă acolo.

Totuși, așteptară să se îndepărteze destul de mult de tabere – de unde nu-ți mai dădea mâna să fugi – până să le explice tuturor exact cum vor ajunge la Sălașul Norilor.

Unii copii își păstrară calmul mai mult decât alții, văzând transformările Raynei, Ellukkăi și a lui Ferdie, și nu țipară prea tare. Până la urmă însă, copiii mai mari reușiră să-i țină în frâu pe toți. Ferdie făcu pe clovnul, aplecându-se să sufle aer cald înspre copii, lăsându-i să-l mângâie pe bot, și gâdilându-i cu vârful cozii. Așa că, unul câte unul, puștii începură să se relaxeze.

Apoi, desigur că se ivi o nouă problemă. Deși copiii salvați de Jerro erau mici și slăbănogi, tot erau cu mult mai grei decât orice căraseră dragonii până atunci. Chiar dacă Ferdie era cel mai în

vârstă, Ellukka, fiind cea mai solidă și mai puternică dintre cei trei, preluă transportul cel mai greu.

Anders și Jerro se asigurară cu mare grijă ca fiecare copil să fie prins cumva în hamurile fetei, cu mâinile și picioarele ițindu-li-se pe afară, dar având toți instrucțiuni clare să nu se miște și să se țină bine.

— Dacă picați, e cale lungă până jos, le spuse Jerro pe un ton autoritar, așa că nu cumva să se întâmple.

Anders își dădu seama că și Jerro era stresat, dar funcționa acum instinctul lui de frate mai mare și se ferea să arate că-i e teamă, tocmai datorită responsabilităților pe care le avea.

Când Ellukka își luă în cele din urmă zborul, se vedea că se chinuie. Era ca și cum se agăța de aer cu ghearele și se înălța extrem de încet, luând virajele larg și cu grijă. Dar reuși.

La stânga ei, Ferdie și Viktoria decolară cu Sam ținându-se strâns de spatele fetei, iar Anders îl ajută pe Jerro să se urce pe spatele Raynei și să ia un loc în spatele lui. Apoi se lansară și ei în aer. Încet, încet se ridicau în văzduh către Sălașul Norilor, cu gândul la ce vor spune ceilalți despre cei mai noi membri ai grupului lor.

CAPITOLUL CINCI

În noaptea aceea, Sălașul Norilor era mai aglomerat ca niciodată.

Ferdie și Viktoria erau cu ochii pe Ellukka, pentru a se asigura că mănâncă cu vârf și îndesat, ca să se refacă după călătoria de întoarcere.

Det și Jai trebuiau cot la cot cu Sakarias și Bryn ca să hrănească mult mai multe guri decât fuseseră obișnuiți până atunci. Tocau și amestecau, porționau mâncarea în boluri și le dădeau mai departe – aveau suficiente furculițe și cuțite pentru toată lumea, dar nu chiar destule străchini, iar cei mai mulți dintre copii se îmbulziseră în jurul porțiilor lor, înfulecând mâncarea în grabă.

Mateo, care era cel mai mare dintre lupi, stătea cu picioarele încrucișate, cu cea mai mică dintre orfane în poală, ținându-i strachina în mână sa imensă, pentru ca ea să-și poată vârî lingura în ea.

Lisabet ședea lângă el tăcută, deznădăjduită. Nu avusese succes cu cărțile în care sperase că va găsi o cale de intrare în Sălașul Norilor, iar vestea că mama ei era dată dispărută o lovise destul de tare. Nu se băgă în discuția din jurul focului, în care lupii, dragonii și copiii treceau în revistă tot ce aflaseră în ziua aceea.

— Hayn avea dreptate, spuse Anders. Toate grupurile trebuie să comunice între ele. Este singura cale prin care se va schimba ceva. Dar n-am nici cea mai vagă idee cum să facem asta.

În mod surprinzător, Sakarias fu cel care clătină din cap, dezaprobator.

— Nu așa se face, răspunse el. Noi nu vorbim unii cu alții. Noi nu ne înțelegem. Și poate că există motive pentru care am păstrat distanța.

Anders nu era pregătit să-l audă chiar pe Sakarias spunând ceva atât de sumbru. Dar își aminti imediat cum se uitase Sakarias la Ferdie și la Viktoria, de fiecare dată când aceștia lucraseră împreună. Sak și Viktoria fuseseră prieteni și colegi de cameră aproape un an întreg la Ulfar. Erau nedespărțiți, unde era unul, era și celălalt.

Un timp, nimeni nu mai scoase nicio vorbă, până când Ferdie rupse tăcerea. Nu părea deloc jignit – vorbea pe același ton ca de obicei, prietenos, ca și cum toată lumea se înțelegea de minune.

— Nu știu ce să zic, Sak. Oare toți lupii se pricep să facă tocană ca asta? îl întreabă ridicând bolul în sus. În cazul în care răspunsul e cumva da, atunci eu cu siguranță sunt dispus să vorbesc cu ei.

Sakarias pufni încet, dar Anders își dădea seama că îi făcuse plăcere această remarcă – Ferdie alesese chiar felul de mâncare de care se ocupase Sakarias.

Deodată însă, privindu-l pe prietenul său, Anders își aminti altceva. Că tot era vorba de neînțelegeri...

— Sak, spuse el, imediat după Bătălia de la Holbard, tu voiai să-mi spui ceva, ceva despre focul din port, nu-i așa?

Sakarias deveni serios. Focul din port fusese

colosal, înghițise majoritatea caselor care încercuiau piața orașului, iar fiecare dintre casele acelea aveau câteva etaje. Flăcările fuseseră albe cu scânteii aurii – focul dragonilor –, iar lupii le înfruntaseră cu dârzenie.

Din focul acela îi salvase Anders pe Jerro și pe frații lui de pe acoperiș.

El și Rayna mai văzuseră un asemenea foc, cu ceva timp în urmă, doar că atunci fusese mult, mult mai mic. Asistaseră la un teatru de păpuși, într-una din piațetele orașului Holbard, și, când păpușile dragoni veniseră în zbor, gemenii se minunaseră văzând focul cel alb. Dacă focul putea fi replicat la o scară atât de mică, atunci probabil că se putea realiza și la o scară mai mare, îi trecuse lui Anders prin cap după ce văzuse vâlvătaia din port.

Totuși, nu ar fi vrut să aibă dreptate.

— Am fost și am aruncat un ochi, așa cum ne-ai rugat, spuse Sakarias, cu fața cătrănită. Era a doua zi de dimineață. Era plin de cenușă albă acolo – se făcea pulbere când puneai mâna pe ea. Și erau grămezi întregi de praf din ăsta gri, care părea făcut din metal. Ceva nu era în regulă. Nu semăna deloc cu ce ți-ai fi imaginat c-ai să vezi într-o sobă după ce a ars focul, însă nu ne-am putut da seama despre ce era vorba. Asta te așteptai să auzi de la noi?

— Nu știi la ce mă așteptam, răspunse Anders. Știe vreunul dintre voi, dragonii, dacă asta e ce rămâne în mod normal în urma flăcărilor voastre?

Toți dragonii clătinară din cap în semn că nu.

— Flăcările sunt diferite de focul obișnuit, dar

cenușa care rămâne e fix la fel, răspunse Ellukka.

— Și-atunci, de ce a lăsat focul ăsta ceva diferit în urmă? întrebă Lisabet.

— Păi... spuse o voce.

Sam ridicase mâna.

— Cred că noi, oamenii, s-ar putea să avem răspunsul la această întrebare, zise el. În vreme ce voi, lupii și dragonii, erați plecați la studii de magie și lupte, noi învățam alte lucruri, și chiar inventam una, alta. Anders, cred că te gândești la teatrul acela de păpuși din Piața Trellig, nu-i așa?

Anders dădu din cap.

— Ah! spuse Rayna.

— Exact! încuviință Sam. Pentru cine nu știe, există un teatru de păpuși despre ultima mare bătălie, iar păpușarilor le place s-o pună în scenă în Piața Trellig. Au mici marionete reprezentând Garda Lupilor, oameni și dragoni, care... ce să vă zic, scuiță flăcări.

— Cum? întrebă Isabina, interesată imediat să știe cum ar funcționa o asemenea invenție.

— Eu și Jerro am câștigat câțiva bănuți odată, cărând materialele lor, iar una dintre femei mi-a spus cum fac, zise Sam. Ziceau că genul ăsta de foc se obține folosind o sare specială și pilitură de fier.

De acum ciuliseră cu toții urechile ca să-l audă, astfel că, în afara focului care mocnea, nu se mai auzea decât sunetul vocii lui.

— Sarea face flăcările albe, iar pilitura de fier face ca focul să scoată scântei.

Mikkel rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că îl face să arate exact ca un

foc de dragon.

— Ni s-a întins o capcană, zise Ellukka cu ochii la cei aflați în cerc, de parcă vreunul dintre ei ar fi putut să îi spună cine și de ce ar fi făcut una ca asta. Cineva a dat foc caselor intenționat și apoi a încercat să dea vina pe dragoni.

— Vi s-a întins o capcană, căzu de acord Sam, iar pe noi aproape ne-au omorât.

— Dar cine a fost? Întrebă Rayna.

Anders avea o suspiciune oribilă, al cărei răspuns îl cunoștea, dar care încă pândea undeva într-un ungher al minții lui, ascuns pe jumătate în penumbra. Nu avea nicio dovadă, așa că deocamdată nu spuse nimic.

* * *

Era greu să închidă ochii în noaptea aceea, sub privirile ațintite ale celorlalți, așteptând ca el și Rayna să adoarmă ca să afle dacă runele lui Hayn funcționaseră sau nu.

De fiecare dată când făcea o mișcare, Anders simțea că-l mănâncă pielea de la hârtia înfășurată pe amplificatorul de la gâtul său și, de fiecare dată când își găsea poziția potrivită, simțea altceva care-l înghiontea în coaste sau în coapsă.

Și, deodată, fără să-și dea seama, se afla în atelierul Drifei.

Se trezise iar? Oare era somnambul?

Rayna era lângă el, iar când se întinse s-o prindă de mână, trecu direct prin ea. Fata clipi, făcu ochii mari, încercă și ea să-l prindă de mână, dar păți același lucru.

— Deci nu sunt treaz, trase el concluzia.

Vocea lui făcu să se miște o siluetă din partea cea mai îndepărtată a camerei, iar Anders tresări deodată, dându-și seama că nu erau singuri.

Cu ei era o femeie înaltă care, chiar și în lumina slabă a atelierului, arăta ca o versiune mai bătrână a Raynei. Pielea ei avea exact aceeași nuanță, iar părul închis la culoare era foarte cârlionțat și alcătuia în jurul capului un halou, pe cât de înalt, pe atâta de lat. Purta un șorț de piele peste haine, ciuruit și însemnat de pete de arsură, micuțe și negre. Era șorțul unui dragon fierar.

— Ce căutăm aici? întrebă ea, cercetând încăperea, odihnindu-și privirea pe cei doi copii.

Anders simțea că nu poate scoate niciun sunet, dar făcu un efort să vorbească.

— Tu ești Drifa? întrebă el.

— Da, îi răspunse aceasta, mergând către masa de lângă ea, pentru a fi mai aproape de gemeni. Dar voi cine sunteți?

Anders abia putea să deschidă gura:

— Eu... noi... suntem... Anders abia reușea să rostească vorbele. Eu sunt Anders, spuse el, iar aceasta este...

— Rayna, zise pe nerăsuflăte sora lui.

— Nu cred că voi sunteți, șopti Drifa. Nu se poate – sunteți amândoi atât de mari. Scânteii și solzi, chiar a trecut atâta timp?

— Au trecut zece ani, zise Rayna încet.

Buzele Drifei tremurau. Și le strânse cât putu de tare, ca să nu plângă.

— Am pierdut atâtea lucruri, murmură ea. Mă bucur nespun să vă văd pe amândoi.

— Este și tatăl nostru aici? o întrebă Rayna.

Drifa clătină încet și scurt din cap, trase adânc aer în piept, apoi le răspunse cu o voce stăpânită.

— Nu, răspunse ea, Felix nu mai e.

— Dar tu ești, murmură Anders.

— Deocamdată, îl corectă ea cu blândețe.

— Nu putem ajunge la tine, zise el. Am încercat, și Sălașul Norilor ne-a condus la un zid plin de cuvinte. Încercăm să le traducem – de fapt, o prietenă de-ale noastre, ea știe cum –, dar nu prea am avut succes până acum. Dacă ai cum să ne spui ce trebuie să facem, putem veni după tine.

— Nu, răspunse Drifa blând, dar ferm. Nu, vă rog să nu încercați. E periculos.

Anders și Rayna se priviră rapid. Rayna ridică din sprâncene, iar Anders dădu aproape imperceptibil din cap. Asta era tot ce aveau nevoie să spună. „De parcă noi o să stăm deoparte” și „Știu, dar nu are rost să-i spunem asta acum”.

— Nu mi-am dat seama că a trecut atâta timp, zicea Drifa. Mai spuneți-mi despre voi, dragii mei. Vreau să știu totul.

Exact asta și făcură, îngrămădindu-se să împărtășească cu ea toate detaliile vieților lor, povestindu-i despre toate locurile în care își găsiseră adăpost, pe unde locuiseră și înnoptaseră, despre toate locurile de unde făceau rost de mâncare, despre cum se fereau de pericole și se distrau de unii singuri pe străzi. Îi povestiră și despre ultima mare bătălie, iar ea își duse cu groază mâinile la gură.

— V-am lăsat în grija unei femei pe care o știam bine, zise Drifa în cele din urmă, dând încet

din cap. Era om, așa că am sperat că o să fiți în siguranță până mă întorc. A trebuit să mă ascund un pic – era cât pe ce să mă găsească. Și atunci n-am... putut. N-am mai putut să mă întorc. Mi-aș fi dorit să pot. M-aș fi lăsat judecată pentru ceva ce nu făcusem, aș fi acceptat pedeapsa, dacă știam că ar fi prevenit atâta vărsare de sânge. Prietena mea trebuie să fi murit în luptă, dacă voi ați fost considerați orfani. Îmi pare nespus de rău, iubiții mei. N-am vrut niciodată să rămâneți singuri.

— Ne-am avut unul pe celălalt, zise Anders, iar Rayna se întinse să-i strângă mâna, deși trecu prin el din nou.

— Aveați doi ani, șopti Drifa. Mă mir că încă vă amintiți cum vă cheamă. Să știți că tatăl vostru m-a ajutat să vă alegem numele.

— Știam cum ne cheamă și știam că suntem gemeni. Am rămas împreună.

Gemenii îi mai povestiră Drifei despre pisicuța Kess, despre vânzătorii prietenoși care le strecurau mâncare. Îi relatară și cum ajunseseră în port în fața mulțimii, în ziua întrecerii, și cum se transformaseră pe rând, Rayna în dragon, iar Anders în lup.

Pe parcurs însă, povestea deveni din ce în ce mai sumbră. Îi spuseră despre timpul pe care Rayna îl petrecuse la Drekhelm, iar Anders la Ulfar, călătoria lui în încercarea de a o găsi, despre prima luptă, mai mică, cu colegii lor de clasă, despre timpul petrecut la Finskól și despre mai marea bătălie pentru Holbard.

Îi spuseră cum ajunseseră acum la Sălașul Norilor.

Îi spuseră că nu știau ce să facă mai departe.

Ea ascultă fiecare cuvânt, sorbindu-le cu însetare; poveștile lor erau apa de care avea nevoie. Niciun detaliu nu era prea neînsemnat pentru ea. Se bucură pentru fiecare triumf al lor. Se întristă pentru fiecare eșec. Anders nu avusese niciodată în viața lui un public atât de captivat.

— Eu cred... începu ea când își terminară povestea, dar dispăru dintr-odată fără urmă.

De-abia apucară gemenii să caște gurile de mirare, că într-o secundă reapăru, translucidă pentru un moment, și apoi din nou, aparent, în carne și oase.

— Întâlnirea asta îmi consumă prea multă esență, zise ea. Nu mai pot să rezist prea mult. Ascultați-mă cu atenție, dragii mei. O să vă răspund la cât mai multe întrebări. Nu aveți nevoie decât de voi înșivă și de amplificatoarele voastre ca să-i băgați pe prietenii voștri în Sălașul Norilor. Vă trageți din mine, iar eu mă trag din... mă rog, multe generații de dragoni fierari, inclusiv unul care a construit Sălașul Norilor. Aduceți-vă prietenii la ușa de la intrare, unul câte unul. Țineți o mână pe amicul vostru și o mână pe amplificator, apoi faceți-le cunoștință cu Sălașul Norilor. Și așa vor putea intra.

— Presupun că nu ai o soluție ca să aducem pacea între lupi, dragoni și oameni, nu? oftă Rayna.

— Mă tem că nu sunt vreo expertă când vine vorba de pace, zise Drifa cu tristețe. Deși eu și Felix ne-am dorit-o din toată inima. Țasta a fost și unul dintre motivele pentru care ne-am făcut un

atelier aici, în Sălașul Norilor – ca să putem găsi în secret o cale către pace. Ziceați că aveți harta mea? Majoritatea artefactelor către care vă conduce sunt obiecte pe care le-am făcut eu sau piese vechi, restaurate cu gândul că oricare dintre ele ne va ajuta să găsim o cale pentru a aduce pacea între elementalii din Vallen. Unele artefacte erau unelte, altele erau arme, dar n-am găsit niciodată metoda prin care să le folosim. Și, bineînțeles, foarte puțini elementali erau de acord cu ceea ce încercam noi să facem.

— Poate că ultima mare bătălie s-a dat după ce eu am... plecat, însă, deși ne-am dorit pacea, eu și Felix am participat la declanșarea aceluia război. Moartea lui și dispariția mea au contribuit la distrugerea ultimei fărâme de încredere dintre lupi și dragoni. Totuși, eu și tatăl vostru am văzut mereu partea bună, atât în lupi, cât și în dragoni, și mai sunt și alții ca noi.

— Noi suntem așa, spuse Anders. Printre prietenii noștri se numără și lupi, și dragoni, și oameni.

— Înseamnă că aveți mult mai mulți prieteni decât am avut noi, zise ea. Dacă tot vorbim de prieteni, ar trebui să aveți încredere în unchiul vostru Hayn. E un om tare bun. Și tatăl vostru și-ar dori asta. Când vă treziți, o să găsiți comunicatorul lui Felix chiar acolo.

Și arată spre un morman înalt de hârtii, sprijinit de un mic mecanism cu ceas.

— E dintr-un set de patru. Hayn are una, iar celelalte trei sunt acolo. Dacă nu funcționează la început, să vă aduceți aminte că sângele vostru nu

e bun doar ca să dovedească identitatea voastră unui artefact. Când e vorba de niște elementali atât de puternici ca voi, esența din sângele vostru poate pune în funcțiune un artefact. Picurați un strop de sânge din deget peste artefact, și o să vedeți că va funcționa un pic mai mult timp, deși, în cele din urmă, trebuie dus la un dragon fierar pentru reparații.

— Mai sunt atâtea lucruri pe care nu le cunoaștem despre artefacte! spuse disperat Anders, știind că o parte din el zicea, de fapt, „Așa că, te rog, nu ne părăsi. Țsta-i un motiv la fel de bun ca oricare altul. Te rog să rămâi și să ne spui mai multe despre artefacte. Te rog să rămâi și să ne fii mamă”.

— Știu, răspunse Drifa, iar disperarea se simțea și în vocea ei. Nu uitați de harta mea. O să vă spună unde se găsesc toate artefactele mele. Poate voi o să știți să le folosiți mai bine decât mine. Aveți grijă însă – e periculos. Există persoane care ar face orice ca să vă oprească.

Ridică mâna spre ei, dar probabil știa deja că ea va trece direct prin ei, așa că nu îi atinse.

Pe măsură ce o priveau, mâna ei dispăru, apoi pâlpâi din nou a viață.

— Vă iubesc, șopti ea. Vă iubesc pe amândoi mai mult decât orice pe lume. O să încerc să vin din nou dacă o să aveți nevoie de mine.

— Eu... și eu te iubesc, se bâlbâi Anders.

În afară de Rayna, nu îi mai spusese asta nimănui.

— Și noi te iubim, adăugă Rayna.

Apoi cei doi clipiră, trezindu-se din somn,

tolăniți lângă foc.

O bună bucată de vreme, Anders privi în gol, complet debusolat, la tavanul crăpat. Apoi întoarse capul și dădu cu ochii de Rayna. Se ridicară în picioare amândoi deodată. Cei mai mulți dintre prietenii lor adormiseră așteptând, dar Ellukka și Sakarias erau încă treji, urmărind să vadă dacă dau semne să se trezească.

— A mers? întrebă Ellukka.

Dar Anders și Rayna deja fugeau cât îi țineau picioarele spre atelierul mamei lor.

Însă, dând buzna pe ușă, amândoi se opriră brusc. Anders știa că va fi gol – știa că ea nu va fi acolo – și, cu toate astea, în momentul acela simți că inima i se va rupe în două.

Trase de el ca să meargă în atelier către mormanul de hârtii și mecanismul ciudat cu ceas. Când le dădu cu grijă într-o parte, găsi cele trei oglinzi comunicatoare, exact acolo unde le zisese Drifa că sunt. Deschise una dintre ele și se holbă în oglindă, care nu îi arăta nimic altceva în afară de propria-i reflexie.

Fără să scoată un cuvânt, Rayna își desfăcu broșa și i-o dădu, ca să se poată înțepa în deget.

Curând aveau să comunice cu Hayn.

CAPITOLUL ȘASE

Următoarele zile se desfășurată în liniște. Anders și Rayna le făcură cunoștință prietenilor lor cu Sălașul Norilor, așa cum îi instruisese Drifa, iar apoi testară dacă ar fi funcționat și metoda de la început, folosită ca să descopere dacă gemenii pot pătrunde înăuntru.

Anders și Rayna priveau din hol, iar mai toți ceilalți stăteau la intrare, așteptând cu îngrijorare, în timp ce Mateo și Bryn, doi dintre cei mai puternici din grup, îl țineau de mâini pe Theo, căci el era unul dintre cei mai ușori. În cazul în care podeaua s-ar fi făcut țândări sub picioarele lui, așa cum se întâmplase în prima zi, ei erau gata să-l prindă și să-l tragă în sus.

— Vă rog, aveți grijă să mă țineți bine, spuse el încordat, când se pregătea să pășească din nou pe pardoseala de piatră. Când sunt om, nu am aripi.

Făcu un pas pe lespedeza pardoselii, ca să vadă dacă îl ținea. Se lăsă încet cu toată greutatea pe picior. Încă ținea.

— Acum e acum, murmură el, și puse și al doilea picior, astfel încât stătea ferm pe podeaua de piatră.

Apoi le dădu drumul mâinilor lui Mateo și Bryn și... nu se întâmplă nimic. Intrase în siguranță în Sălașul Norilor.

Mikkel, Ellukka și Sakarias dansau de bucurie, iar Lisabet, Viktoria și Isabina priveau cu o satisfacție rezervată. Det încuviință din cap, de parcă era de acord cu decizia Sălașului Norilor.

Anders și Rayna îl îmbrățișară amândoi pe Theo, care îi strânse un pic mai tare, ca și cum nu era chiar convins că era pe teren sigur. Bryn și Mateo își arătară bucuria printr-o strângere de mână, apoi își mai dădură mâna o dată, ca și cum se felicitau singuri pentru rolul pe care îl jucase fiecare.

— În sfârșit, paturi adevărate! spuse Ferdie cu gura până la urechi.

— Bucătărie în toată regula! zise Jai.

— Și mai mult de o singură baie! adăugă Jerro.

Apoi Bryn și Mateo îi întinseră mâinile lui Sam, pregătindu-se să-l țină cât Anders și Rayna pregăteau următoarea pătrundere în Sălașul Norilor. Unul câte unul, toți copiii fură aduși înăuntru și, cu fiecare dintre ei, Anders simțea cum îi crește speranța. Era atât de bine să le reușească ceea ce își propuseseră.

Imediat, toată lumea se despărți și începu să exploreze. Fără să piardă vremea, Isabina se îndreptă spre sala mașinilor, cărând un braț de cărți, cu promisiunea că vor avea apă și alte lucruri folositoare cât ai zice pește.

— Nu că nu m-ar fi ajutat enorm și schița ta, Rayna, spuse ea pe un ton diplomat. Sunt convinsă că mi-a dat un start bun ca să-mi fac o idee despre cum funcționează totul.

Se dovedi însă că Isabina fusese cam prea optimistă și, un pic mai târziu, Anders o găsi alături de Mateo, Theo și Sam la intrarea în încăperea ciudată. O fi fost asta locul către care îi călăuzise Sălașul Norilor atunci când întrebaseră cum să fie mai comod de locuit, dar pentru Anders încă părea

mai periculos decât orice altceva.

— Rezolvăm, promise Isabina. Unele dintre instrumentele astea îmi aduc aminte de cele de la Drekhelm – cred că sunt artefacte ce controlează apa caldă și lumina, și alte chestii de genul ăsta. Dar au fost proiectate cu atât de mult timp în urmă, că e ca și cum ai vrea să-ți aduci aminte ce-ai visat. Nimic nu e chiar la fel. Totuși, o să ne dăm seama împreună.

— Are dreptate, fu de acord Theo. Mateo e de părere că secțiunea de acolo seamănă cu ceva de la Ulfar, așa că am de gând să mă strecur ca să investighez.

— Nu e atât de periculos pe cât pare, îl asigură Sam, când văzu ce față făcuse Anders. Odată, când eram în trecere printr-o casă dichisită din Holbard, am văzut niște mecanisme exact ca astea. Cred că e în regulă dacă le atinge.

— Dacă mai adăugăm ce știm din cărțile astea de la Ulfar, e ca și rezolvat, îl asigură și Isabina. Expertiză de lup, dragon și om la dispoziția dumneavoastră.

Îndepărtându-se, pe buzele lui Anders înflori un zâmbet. Dintre toți dragonii, Isabinei îi păsa cel mai puțin de sfada străveche dintre lupi și dragoni. Ea voia doar să inventeze lucruri, și chiar nu conta cu cine colabora, atâta timp cât făceau ceva interesant.

Una dintre grijile majore ale copiilor, legate de Sălașul Norilor, era faptul că – așa cum reieșea și din nume – acesta era în permanență ascuns între nori. Asta însemna că era extrem de greu să-ți dai seama dacă se apropiau dragonii. Cu toții răsuflară

ușurați câteva ore mai târziu, când Isabina și echipa ei reușiră să pornească o serie de alarme care avertizau prezența unor vizitatori neașteptați. Când le dădură vestea că aveau acum și apă la robinet – când Theo spuse „Și apă caldă!” cu dragostea pe care o au toți dragonii pentru orice lucru cald –, prietenii lor izbucniră în urale.

Între timp, în spatele nenumăratelor uși din Sălașul Norilor, Anders și ceilalți găsiră o sumedenie de lucruri folositoare, inclusiv dormitoare, așa că toată lumea se mută înăuntru, într-un spațiu mai confortabil. Mai dădură peste forje goale, invenții abandonate, o sală de bal care avea cel puțin o sută de locuri și o sumedenie de alte camere ciudate.

Holul cel mare de la intrare rămase însă inima din Sălașul Norilor. Focul ardea mereu în sobă, iar câțiva copii se întâlneau în permanență în jurul lui ca să lucreze sau să discute.

Păstrau legătura cu Hayn în fiecare zi, cu ajutorul comunicatorului, iar el le trimitea vești despre tabăra de la marginea orașului Holbard, care continua să se mărească. Fusesse în câteva călătorii de explorare în nord, la tabăra lupilor, dar nu se putuse apropia prea tare, de teamă să nu fie văzut și închis din nou.

— Sperasem să pot vorbi cu ei, spuse el într-o noapte, prin intermediul oglinzii. Dar tabăra se pregătește de luptă. Cred că în starea în care sunt nu le arde de altceva decât să mă închidă din nou, așa că am stat la distanță. Se antrenează din greu, toți lupii, până la cei mai tineri dintre elevi. Vine o luptă. Sunt convins de asta.

Între timp, numărul copiilor pe care îi adăposteau la Sălașul Norilor continua să crească, iar dormitoarele se umpleau unul după altul. Hayn avea talentul de a-i găsi pe cei ce nu aveau pe nimeni, iar toți cei ce locuiau în fortăreața dintre nori cunoșteau sentimentul ăsta mult prea bine, ca să refuze să-i ajute – orice era mai bine decât singurătatea rece și burțile goale din tabără.

De merinde făceau rost câteodată din tabere, altă dată din Holbard și de alte ori le cumpărau de la agricultorii de la fermele mai îndepărtate – dragonii se puteau da drept călători și își cheltuiau banii fără să dea nimic de bănuir.

Dar, deși erau ocupați să salveze copiii care aveau nevoie de ei și să facă din Sălașul Norilor o casă, Anders era îngrijorat de felul în care zburau zilele. Ei aveau încă ceva mult mai important – și mult mai greu – de săvârșit într-o seară, stătea în holul de la intrare și analiza scena care se derula în fața lui. Lupi, dragoni și oameni lucrau împreună, găteau cina, studiau din teancurile de cărți sau îi ajutau să se acomodeze pe nou-veniți. Râdeau, pălăvrăgeau și se ciondăneau și, deși era conștient că nu toți dintre ei aveau încă încredere totală în cei diferiți de ei înșiși, în aer se simțea o oarecare schimbare.

Așa cum îi spusese Mateo și Bryn într-o zi la prânz, e greu să-ți petreci tot timpul, zi de zi, cu cineva, și totuși să ții cu dinții de ideea ta că acel cineva e atât de diferit față de tine.

Anders simțea că în sfârșit nu se mai grăbeau să rezolve criză după criză, în încercarea disperată de a găsi soluții, fără timp la dispoziție ca să

jucece care e cea mai bună dintre ele, și că în sfârșit câștigaseră câteva momente de respiro.

Și deși nu ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, în adâncul sufletului știa că avea și el un mic merit pentru reușitele lor. Și era mândru de asta.

Totuși, lucrurile nu erau tocmai lipsite de greutate. Lisabet era întristată, iar Anders știa că fata se gândea la Sigrid și la ce anume putea să însemne absența mamei sale. Nu era exclus ca Sigrid să lipsească din cel mai nefericit motiv cu putință, și anume că fusese ucisă în Bătălia de la Holbard. Dar nimănui nu-i venea să creadă așa ceva. Cineva, lup sau om, ar fi zărit-o căzând pe câmpul de luptă, și toată lumea ar fi vorbit despre moartea Lupoaiței Alfa, conducătoarea lupilor.

Era mult mai plauzibil ca Sigrid să fi plănuit ceva, iar Lisabet se simțea într-un fel răspunzătoare pentru acțiunile mamei ei, iar Anders își dorea să nu fie așa. Lisabet nu semăna deloc cu Sigrid – oricine avea de-a face cu ea, chiar și pentru un minut, putea să-și dea seama de asta.

Bryn reușise să traducă textul strălucitor de pe peretele care o ascundea pe Drifa, dar ghicitoarea asta nu avea să fie la fel de ușor de rezolvat ca restul. Unele cuvinte aveau un înțeles clar. Altele erau scrise într-un soi de cod.

— Pot să vă spun toate literele astea capcoadă, oftă Bryn. Dar, dacă vrem să spargem codul, vom avea nevoie de o cheie. Ceva care să ne dea un indiciu despre ce cod este vorba. Până atunci, nu prea știu cum să trecem de zid.

În ciuda avertizării mamei lor de a nu o căuta, Anders petrecu foarte mult timp gândindu-se cum

să facă să ajungă la ea.

Și, printre toate aceste mici reușite și provocări mai mari, una se evidenția prin dificultate: încă nu aveau nici cea mai vagă idee cum să convingă lupii, dragonii și oamenii care părăsiseră Holbardul că trebuie să vorbească unii cu alții, dacă aveau de gând să reconstruiască vreodată Vallenul.

Mai târziu în seara aceea, Anders se întorcea cu Ellukka și Sam de la adunat de lemne pentru foc. Băiatul o întrebase și pe Lisabet dacă vrea să vină, dar fata dăduse încet din cap în semn că nu și se întorsese la cartea pe care o citea. Ar fi vrut să știe cum să o facă să se simtă mai bine.

Lemnele de foc se găseau într-o încăpere imensă din interiorul Sălașului Norilor, nu foarte departe de intrare. Înăuntru, cineva aranjase cu grijă lemnele, cu ceva timp în urmă, de la surcele și până la bușteni. Exista până și un căruț roșu, pentru a le transporta până la sobă, iar Anders îl trăgea chiar acum după el, plin ochi.

Cei trei mergeau tăcuți și gânditori pe coridoarele cu care se obișnuiseră destul de repede. În ultimul timp, dacă nu era nevoie să meargă într-un loc încă neexplorat, nici nu mai cereau instrucțiuni de la Sălașul Norilor. Nu aveau nevoie de o cărare luminoasă ca să le arate drumul până la camera cu lemne și înapoi.

Ellukka fu cea care se opri brusc, atenționându-i pe Anders și pe Sam să stea pe loc. Înclină capul într-o parte, ciulind urechile ca să distingă ceva, iar Anders să chinui să asculte și el, dar nu auzi nimic.

— Auziți? șopti Ellukka aproape imperceptibil.

Zgomot de piatră trosnind ceva.

Sam și Anders clătinară din cap, dar apoi Anders își aduse deodată aminte de sunetul pe care îl auzise la un moment dat și pe care nu și-l putuse explica deloc. Arătă în față, ridicând din sprâncene – *De acolo a venit?* Fata încuviință cu o mișcare de cap.

Cei trei se furișară cu băgare de seamă pe coridor, încercând să nu scoată niciun sunet. Căruțul cu lemne avea roțile bine unse, ca de altfel toate ușile din Sălașul Norilor, așa că nu făcea niciun zgomot în timp ce rula în spatele lui Sam.

Anders strigase ultima oară când auzise acel zgomot inexplicabil. De data aceasta, ajunseră toți trei în liniște la cotitură și priviră cu băgare de seamă, toți odată, pe după colț – Ellukka cu capul deasupra, Sam jos, iar Anders la mijloc.

Rămaseră cu privirea pierdută un timp, apoi făcură un pas înapoi ca să se holbeze unii la alții.

Cu toții văzuseră același lucru, dar, judecând după fețele prietenilor săi, Anders observă că, exact ca și lui, nici lor nu le venea să-și creadă ochilor.

Atât cât putuse să-și dea seama de la depărtare, Anders văzuse... ceva ce părea a fi o persoană masivă, de peste doi metri, făcută însă din lut. N-avea nicio îndoială că era vorba de un artefact, nu doar pentru că avea mișcări autonome, dar și pentru că avea un soi de schelet metalic pe exterior, înțesat de rune.

Urmă o scurtă conversație mută, cu ridicări din sprâncene, ochi bulbucați și gesticulări fervente.

Limbajul lupilor însemna mai mult comunicare non-verbală - o mișcare a capului sau o ureche ridicată putea înlocui fără probleme o propoziție întreagă. Deci, chiar și în forma sa umană, Anders era de părere că îi înțelegea un pic mai bine pe ceilalți doi decât îl înțelegeau ei pe el, sau chiar ei între ei. Ellukka voia să meargă pe după colț și să confrunte arătarea. Sam voia să meargă undeva să se ascundă.

Dacă era să fie cu adevărat sincer cu el însuși, și Anders își dorea să se ascundă undeva. Dar știa că nu se poate. Locul ăsta era atât de împânzit de mistere, că era păcat să rateze șansa de a rezolva unul dintre ele. Așa că făcu un semn din cap spre Ellukka, își trase umerii în spate și porniră pe după colț, cu Sam pe urmele lor, neîncrezător.

Gigantul artefact venea încet spre ei și se opri brusc când îi luă în vizor. Sau cel puțin așa părea. Nu avea ochi, așa că Anders habar n-avea dacă îi putea repera sau nu.

— Ce-i asta? șopti Sam.

— Ești din Sălașul Norilor? întrebă Anders, ridicând vocea. Tu ai făcut zgomotele astea?

Creatura nu le răspunse și nici nu se mișcă, ci rămase pur și simplu neclintită în fața lor, holbându-se.

Trecu o jumătate de minut și devenea limpede că nu avea să se întâmple nimic dacă cei trei copii nu făceau ceva. Așa că Anders se îndreptă agale spre silueta uriașă și lăsă capul pe spate, ca să o poată privi mai bine.

În momentul acela creatura reacționa, se aplecă ușor de mijloc și înclină la rândul său capul,

ca să se holbeze la Anders. Băiatul mai auzi o serie de zgomote, ca și cum mai multe rotițe se puseseră în mișcare înăuntru. Apoi creatura îl înșfăcă de talie și-l ridică în aer. Îl îndesă sub brațul său, se întoarse cu spatele la Ellukka și Sam și o luă la sănătoasa pe coridor.

— Lasă-mă jos! țipă Anders, zbătându-se în încercarea de a se elibera.

Dar chestia aia era făcută din piatră, și nu putea s-o clintească nici măcar un milimetru – cu cât se zbătea mai mult, cu atât aceasta îl strângea mai tare și își continua drumul nestingherită.

— Oprește-te! strigă și Ellukka după el. Sălaș al Norilor, oprește-l!

Dar nu se întâmplă nimic.

Anders nu vedea nimic în spate din cauza artefactului, dar îi auzea pe Sam și pe Ellukka venind în urma lui, amândoi zbierând la el să-l lase jos, în timp ce băiatul continua să dea din mâini și din picioare, încercând să scape. Drept răspuns, creatura iuți pasul, astfel încât acum alerga de-a binelea, zguduindu-l pe Anders atât de tare, că, la un moment dat, acesta abia își mai putu ține ochii deschiși. Inima-i bătea acum nebunește în piept, fiind nevoit să ia guri foarte mici de aer ca să poată respira, din pricina strânsorii puternice a brațului artefactului.

Picioarele îi atârnau la spate, și așa își dădu seama că Ellukka – obișnuită să folosească forța ca să-și rezolve problemele – se aruncase peste creatură. Se prinsese cu ambele mâini de brațul cu care artefactul îl apucase pe Anders, opintindu-se cu călcâiele în pământ, încercând cu disperare să-l

oprească sau măcar să-l încetinească.

Creatura aproape că se împiedică și, pentru o clipă, părea că Ellukka o să reușească.

Însă imediat artefactul se scutură nervos, proiectând-o direct în zidul de piatră.

— Acum, Sam! zbieră ea, de undeva din spatele lui Anders. Fă-o acum! Acum!

Anders se zbătu și se smuci din nou, dar reuși să o vadă cu coada ochiului pe Ellukka, abia ținându-se pe picioare, încă amețită de la impactul cu zidul. Din câțiva pași împleticiți, ea fugi în fața soldatului artefact, dar înainte ca Anders să aibă timp să înțeleagă sau măcar să-și imagineze ce avea de gând să facă, ceva îi izbi din spate.

Sam împinsese cu toată forța lui căruciorul în picioarele soldatului și îl răsturnă pe spate. Creatura, fără să-l scape din strânsoare pe Anders, ateriză peste lemnele de foc, care se împrăștiară care încotro.

Cu fața schimonosită de concentrare, Sam continuă să împingă căruțul cu toată puterea, iar elanul său îi fu un pic de ajutor, deși căruțul era destul de greu. Un pic mai în față, Ellukka trăsese de o ușă, iar cu o ultimă efortare, Sam împinse căruciorul cu lemne, soldatul artefact și pe Anders direct prin ea, înhățându-l de mână pe acesta din urmă.

Anders strânse cu putere mâna întinsă de Sam, iar cu cealaltă se agăță de prag, încercând din răputeri să scape din mâinile soldatului, pentru ca ceilalți doi să poată trânti ușa în urma lui. Auzea mecanismele mașinăriei cum hodorogeau și scrâșneau pe măsură ce încerca să se ridice din

căruț și să se repună pe picioare.

Își mișcă mâna și, preț de o clipă minunată, Anders fu liber.

Imediat însă îl apucă de gleznă într-o strânsoare de fier și, pentru o secundă, terifiat, băiatului îi trecu prin gând că mașinăria o să-i smulgă piciorul cu totul.

Ellukka striga ceva, pregătită să trântască ușa după el, însă el nu pricepea ce zicea fata. Dădu din picior, se smuci din nou și, în sfârșit, cuvintele ei ajunseră la urechile lui.

— Transformă-te! țipa ea. Anders, transformă-te!

O secundă mai târziu, instinctiv, Anders făcu ce spunea fata și se preschimbă în lup. Făcând asta, piciorul i se subție și scăpă din strânsoarea artefactului soldat. Se aruncă în prag și ateriză direct peste Sam, iar Ellukka trânti ușa în urma lui, învârtind încuietoarea până se auzi un puternic clic.

Fără să se mai consulte între ei, cei trei se întoarseră și o luară la goană către holul de la intrare, spre focul din sobă. Anders nici măcar nu se mai obosi să ia înapoi forma de om, până când nu dădură peste grupul mirat, care se pregătea de cină.

Jai și Det ridicară oala de pe foc și toată lumea se strânse în jurul celor trei, care-și trăgeau acum sufletul ca să le povestească în detaliu ce pățiseră, încercând să-și dea seama ce tocmai se petrecuse.

— Nu am cerut Sălașului Norilor să ne călăuzească, spuse Anders, gâfâind încă, pentru că inima refuza să se domolească. Știam drumul către

camera cu lemne de foc. Nu aveam nevoie de indicații. Poate de aceea nu știa că suntem acolo. Nu am folosit nicio cărare.

Într-un final, hotărârea că nu puteau lăsa pur și simplu artefactul acolo unde era. Cincisprezece dintre ei se grupară – lupi, dragoni și oameni – și își croiră drum înăuntru, lăsând câțiva copii în urmă ca să-i păzească pe nou-veniți.

Se înarmară cât putură de bine, cu ce găsiseră prin camerele de pe drum, iar când ajunseră la locul unde închiseseră artefactul, ușa era în continuare ferecată.

Ellukka o deschise cu grijă și ridică felinarul, făcând lumină înăuntru.

Camera era complet goală, doar căruciorul stricat și lemnele de foc împrăștiate pe jos mai rămăseseră înăuntru. În afară de lucrurile astea, în cameră nu se găsea nici măcar o piesă de mobilier, nici măcar un covor pe jos. Nu exista niciun indiciu din care să-ți dai seama unde anume dispăruse soldatul.

Câțiva dintre ei pășiră înăuntru, căutând cu felinarele aprinse, ca și cum se așteptau ca în orice clipă să iasă din crăpăturile din pereți și să fie nevoiți să o zbughească de acolo, când Theo se lăsă pe vine și șterse praful de pe pardoseală.

— la priviți aici, zise el, crăpăturile astea alcătuiesc un pătrat.

— Are dreptate, spuse Mateo. E o ușă secretă. Bucata asta de lespede ar trebui să se poată ridica cumva.

Dar indiferent ce făceau, nu reușeau să-și dea seama cum s-o clinească. Nu avea niciun belciug

de care să poți trage, iar crăpătura de pe margine era mult prea îngustă chiar și pentru degetele celor mai micuți dintre ei, așa că era imposibil de crezut că gigantul artefact soldat își vârâse mâinile imense pe acolo. Dacă soldatul dispăruse într-adevăr pe aici, atunci exista cu siguranță o cale de a deschide chepengul, pe care ei nu reușeau să o dibuiască.

— Am o întrebare, spuse Mikkel în timp ce încercau să rezolve misterul. Chiar dacă izbutim să deschidem ușa asta secretă, oare asta vrem? Adică, în cazul în care avem dreptate, soldatul se află dedesubt. Suntem siguri că am putea câștiga o luptă împotriva lui?

Iar adevărul era că nimeni nu putea băga mâna în foc pentru asta.

În cele din urmă, închiseră ușa la loc, se retraseră lângă foc și întocmiră un nou set de reguli. Nimeni nu mai avea voie să intre de unul singur în Sălașul Norilor, ci doar într-un grup mare. Nimeni nu mai avea voie să doarmă în dormitoarele din Sălașul Norilor. Urmău să recupereze saltelele și să le tragă lângă foc, ca să doarmă în holul de la intrare, așa cum făcuseră la început. Cineva trebuia să rămână întotdeauna treaz, ca să stea de pază.

Nimeni nu se plânse.

Curând, Ferdie se puse pe cântat în timp ce își aranjau noua tabără, iar Sakarias îi fugărea pe cei mai mici dintre copilași în jurul focului, făcându-i să chiuie de încântare.

Toți încercau să se descurce cu ce aveau, iar Anders era mândru de ei pentru asta. Însă, în

adâncul sufletului, știa că tocmai făcuseră un pas înapoi. Locul ăsta părise că le oferă un strop de siguranță, ca o bază de unde puteau să încerce să repare lucrurile pentru toată lumea. Și acum nu mai era sigur deloc.

Se întreba dacă nu cumva toate călătoriile lor fuseseră în van. Oare va fi vreodată de ajuns tot ceea ce făceau? Iar răspunsul la propria lui întrebare îi scăpa.

CAPITOLUL ȘAPTE

În ziua următoare, Anders era unul dintre membrii unei expediții în tabăra de la marginea Holbardului.

De abia aștepta să meargă, și asta pentru că era o ocazie de a vorbi față în față cu Hayn, nu doar prin comunicatorul-oglină.

În plus, îi venise și o altă idee. Înainte să plece, își înlocuise o parte din haine, făcând mai multe schimburi cu ceilalți, până când fu îmbrăcat în cel mai fistichiu și deosebit mod cu putință. Rayna îl măsură cu privirea admirativ, apoi exclamă râzând:

— Arăți ca un bogătan, îl tachină ea. E clar, aparențele înșală.

Lisabet îl privea și ea, însă ușor încruntată.

— Știi cu cine mai seamănă? zise ea. Cu un băiețel care până nu demult figura pe un afiș cu fugari. Până acum ne-am ferit în tabără, dar cu hainele astea o să atragi atenția. Dacă ai de gând să faci asta, trebuie să-ți iei niște măsuri de precauție. Fata se îndreaptă spre Ferdie și, întinzându-se pe vârfuri, îi luă căciula de pe cap și o puse peste zulufii lui Anders.

— Acum e un pic mai bine, spuse ea. Afișele n-au fost expuse foarte mult timp. Nu trebuie să pari chiar atât de diferit.

Anders speră să nu se înșele și-și îndesă un pic mai bine căciula pe cap, pregătindu-se de plecare.

Hayn mersese pe pajiște ca să se întâlnească cu ei acolo unde aterizau de obicei – sau, mai bine

spus, se transformase în lup și se bucurase mai bine de un sprint –, așa că avură cu toții ocazia să vorbească cu el pe drumul spre tabără. Cu un braț petrecut pe după umerii lui Anders, Hayn avea o vorbă bună pentru toți membrii grupului.

Le relată că încă făcea un fel de du-te-vino, observa în continuare de la distanță tabăra lupilor, fără ca aceștia să îl vadă, dar petrecea timp și în tabăra oamenilor. Așa cum se ferea de lupi, se ferea și de oameni – doar că, în cazul celor din urmă, tot ceea ce trebuia să facă era să rămână om și să se asigure că nu poartă vreo haină care aducea cu uniforma de la Ulfar.

De îndată ce ajunseră în tabără, Jerro, Theo și o fată pe nume Zil, pe care o salvaseră la ultimul lor drum, o luară spre zonele mai sumbre și mai înnoriate din tabără, ca să vadă dacă dau peste copii care au nevoie de ajutor.

Ferdie, care venise în vizită medicală, plecă împreună cu Sam, care ajunsese să fie asistentul său. Acum, că lucrurile în tabără erau din ce în ce mai bine organizate, Ferdie trebuia să se dea și el drept asistent, căci altfel nimeni nu l-ar fi luat în serios, din cauza vârstei sale. Chiar și așa, reușea să facă destul de mult, mai ales pentru oamenii care erau reticenți să viziteze corturile medicale sau care nu se simțeau în putere cât să ajungă la ele.

— Acum am rămas doar noi doi, îi zise Hayn lui Anders. Pare că ai un plan în minte. Ce vrei să faci?

Anders zâmbi cu subînțeles – Hayn învățase să-l citească mult mai repede decât s-ar fi așteptat. Dar, la urma urmei, cei doi se asemănau atât de

mult la față, probabil era ca și cum și-ar fi citit-o pe a lui.

— Vreau să-l văd mai de-aproape pe primar, răspunse Anders. Dacă e vreo șansă să se repare totul, dacă ar fi să se schimbe ceva, atunci primarul, care este conducătorul oamenilor, Profesoara Ennar, care este căpetenia lupilor, și Leif, împreună cu Adunarea Dragonilor, toți trebuie să fie dispuși să discute unii cu alții. Iar primarul este cel pe care îl cunosc cel mai puțin. Trebuie să-mi dau seama ce fel de om e dacă vreau să reușesc ce mi-am propus.

— Cu siguranță putem încerca, fu de acord Hayn. Mai mult ca sigur primarul nu va fi interesat să vorbească cu tine fără un motiv - ești doar un copil, iar el e un om foarte ocupat. Trag concluzia că aici intervin eu.

— Am șanse mai mari cu tine, încuviință Anders.

— Ce să zic? răspunse unchiul său. Tu ești cel cu o viață întreagă de planuri deștepte în spate. Spune-mi la ce te gândeai.

Lui Anders îi surâse gândul că Hayn îl vedea așa - o viață de planuri deștepte. Ar fi putut foarte bine să-l ia în râs. Prea mulți oameni n-aveau niciodată vreme pentru copiii de pe străzile din Holbard și-i vedeau doar ca pe niște dăunători care trebuie izgoniți. Se părea însă că Hayn găsisese ceva demn de admirație în lupta pentru supraviețuire a gemenilor.

Anders și unchiul său își ocupară poziția în apropierea intrării în cortul primarului. Era de departe cel mai mare cort din toată tabăra, cu

pereți trainici, din pânză groasă și funii bine întinse. Anders n-avea aproape niciun dubiu că era singurul care nu se uda, nici atunci când ploaia curgea șuvoi.

La fel ca-n prima zi când vizitaseră tabăra, cozi lungi de oameni șerpuiau până la mesele puse în față, așteptând să le vină rândul ca să facă o cerere sau să înregistreze o plângere. Era clar că primarul renunțase la ideea de a-i asculta personal pe fiecare, așa că la mese erau acum primiți de ajutoarele acestuia.

— Mereu sunt și mai mulți oameni care așteaptă să vorbească cu cineva, spuse Anders încet. Oare s-a rezolvat vreuna dintre cererile lor de până acum?

— Nu cred, îi răspunse Hayn. Dar coada e atât de lungă, că nu i-a venit nimănui rândul de două ori. Practic, nu prea au cum să se întoarcă să se plângă, nu?

Anders se uită la funcționarul agitat, care părea că măcar o ascultă pe femeia din fruntea cozii, luând notițe. Mormanul de hârtii de lângă el creștea periculos de înalt și, în momentul în care o pală de vânt adie prin tabără – acesta se clătină și funcționarul fu nevoit să le înșface repede ca să nu se răstoarne în noroi.

Părea că ideea lui Anders va funcționa. Îl trase mai aproape pe Hayn, ca să-i poată șopti ceva la ureche, și, după un mic schimb de replici, Hayn păși cu încredere spre masa funcționarului.

— M-au trimis ca să duc astea înăuntru, spuse el, întinzându-se spre teancul de hârtii. Cred că am venit la momentul potrivit.

Funcționarul întoarse capul încruntându-se către Hayn, pentru că, bineînțeles, nu îl recunoștea. Însă Hayn aranjă pur și simplu vraful imens de foi și le luă în brațe. *Nouăzeci la sută din schemă este să te prefaci că locul tău e acolo unde ești*, îi spusese Anders, iar Hayn îi urmăse cu siguranță sfatul până la capăt. După o lungă pauză, funcționarul încuviință din cap, apoi adăugă ultima hârtie deasupra.

— Te rog să trimiți pe cineva aici să mă înlocuiască, se plânse el. Spune-le că nu am mai avut o pauză de câteva ore.

Hayn îi promise că le va comunica, se întoarse cu spatele, așteptând ca Anders să poată lua și el un morman, astfel încât să care amândoi câte un teanc de hârtii în cort.

După cortina de la intrare se afla o masă înconjurată de scaune desperecheate, cu o mulțime de covoare pe jos, ca să nu se facă prea mult noroi, iar la baza unuia dintre pereți erau stivuite teanc peste teanc de hârtii. Era absolut evident că odată ce plângerile și cererile ajungeau în cort, nimeni nu se mai atinge de ele.

Lui Anders îi părea groaznic de rău pentru oamenii care stătuseră zile întregi la rând ca să le depună. Cu toate astea, din postura unui om care își petrecuse o bună parte din viață încercând să facă rost de diferite chestii de care avea nevoie, nu avea cum să nu fie impresionat în sinea lui de faptul că ajutoarele primarului reușiseră să facă rost de atâta hârtie.

Primarul, un bărbat înalt și uscățiv, cu tenul măsliniu și cu părul rărit și negru, tocmai își pipăia

chelia, ca și cum era hotărât să scape și de ultimul fir de păr de acolo.

Asistenții lui încercau cu toții să nu-i stea în cale, în timp ce el discuta cu o femeie scundă și solidă, cu părul cărunț, prins cu agrafe. Stătea cu spatele la ei, așa că Hayn și Anders se așezară lângă ușă, ca nu cumva să întrerupă sau, și mai rău, să fie zăriți și dați afară.

— Sper că nu te aștepți să te ascult când folosești un asemenea ton, îi spunea primarul femeii, trecându-și din nou, tulburat, mâna prin păr.

Anders îl urmărise pe primar lună de lună, stând la locul lui, lângă Sigrid, la întrecerea Toiagului – bărbatul nu era obișnuit să ia atitudine. Toată atenția fusese mereu pe Lupoica Alfa. Ea era cea care conducea discursurile. Ea era cea care prezida ceremonia. Toată viața lui Anders, lupii fuseseră la conducerea Holbardului. Părea însă că primarul își folosea în sfârșit un pic din autoritate.

— Oamenii voștri au aruncat cu *pietre!* răbufni femeia, iar Anders și unchiul său înlemniră auzindu-i vocea.

Nu era o femeie oarecare. Acea era Profesoara Ennar. Nu era în uniforma ei de la Ulfar, dar nu aveai cum s-o confunzi. Era prietena lui Hayn, și fusese profesoara de lupte a lui Anders. Era un faimos luptător lup – în timpul ultimei mari bătălii, ea și soția ei apăraseră singure, preț de o oră întreagă, o secțiune întreagă din zidul de apărare al orașului. Zece ani mai târziu, lupii tot mai vorbeau despre asta. Ea condusesese clasa lui

Anders în expediția de salvare la Drekhelm, atunci când crezuse că el și Lisabet sunt în pericol. Era neînfricată și inimoasă, dar era în continuare lup, ceea ce însemna că, în ochii ei, amândoi erau în continuare trădători.

Anders sări ca ars, prefăcându-se că e ocupat să aranjeze teancurile cu hârtii din spatele cortului, iar Hayn se prinse și el într-o secundă și i se alătură.

— Nu pot fi tras la răspundere pentru tot ce fac oamenii mei, răspunse ferm primarul. Tocmai mi-ai spus că nu poți fi responsabilă pentru lupii care au început bătălia, așa că sunt sigur că înțelegi punctul meu de vedere.

— *Înțeleg* că ceea ce se întâmplă este inacceptabil, îi răspunse Ennar, aproape mârâind. Am elevi în tabăra noastră care sunt doar copii. Și ei au familii, știi?

— Inacceptabil? Cine ești tu ca să decizi asta? Unde e căpetenia voastră? vru să știe primarul. Unde e Sigrid?

— Asta e treaba lupilor, îl repezi Ennar.

Anders îi aruncă o privire lui Hayn, care făcu o grimasă. Băiatul era convins că Ennar evita răspunsul pentru că nu știa unde se afla Sigrid.

— Dacă vrei să avem încredere în voi, atunci...

— *Încredere?* urlă Ennar. Ar trebui să ne mulțumiți!

— Pentru că ați distrus orașul?

— Pentru că am salvat atâția oameni!

— Ia ascultă! spuse primarul, reușind să scoată și el un fel de mârâit. Nu pe noi ne atacau dragonii. Vă atacau pe *voi*. Când vom reconstrui Holbardul,

va fi un oraș pentru oameni. Dragonii ne vor lăsa în pace dacă nu adăpostim lupi între zidurile noastre.

— N-ai îndrăzni! răbufni Ennar. V-ați pierdut mințile dacă aveți impresia că vă puteți apăra singuri. Și unde ai vrea să mergem? Holbard e casa noastră!

— Holbard *a fost* casa voastră, o corectă primarul. Care acum nici nu mai există, pentru că voi și dragonii l-ați distrus.

Ennar nu mai răspunse, dar în secunda următoare Anders îi auzi pașii apăsați trecând pe lângă el, și apoi cortina cortului flutură în urma ei.

Încet, cu precauție, Anders și Hayn se întoarseră cu fața la primar. Acesta încă se uita după Ennar, dar își mută repede privirea. Clipi când ochii îi căzură pe Hayn.

— Nu te-am văzut intrând, spuse el, făcând eforturi vizibile să se adune, stând un pic mai drept.

Oftă ușor și se afundă în scaun.

— Nu pot să cred. Ai adus și mai multe cereri?

— Mă tem că da, îi răspunse Hayn. Coadă de afară este încă foarte lungă. Iar funcționarul cere să fie și el înlocuit, afară, la înregistrat plângeri.

— Oare nu sunt conștienți că noi n-avem nicio putere să îi ajutăm? se întrebă primarul. Nu e ca și cum avem un morman secret de alimente dosit pe aici. Oare ce-am putea să le oferim? În glasul lui se simțea un soi de disperare și-l privea pe Hayn ca și cum chiar se aștepta ca acesta să-i răspundă.

Anders se uită în jur la pereții impecabili ai cortului, la covoarele de pe jos, la mobilierul și resturile prânzului rămase pe masă. Dacă asta

Însemna viață grea pentru primar, ce părere avea despre cele mai rele zonele din tabără? Avea oare habar ce se întâmpla acolo?

— Stimate domnule Primar, începu Anders, luându-l gura pe dinainte.

Intenția lui fusese să afle mai multe despre el, dar acum își dădea seama că asta nu era de ajuns.

Primarul clipi din ochi și se aplecă într-o parte ca să-l vadă mai bine de după Hayn, cercetându-l pe Anders de parcă de abia își dăduse seama că se afla acolo.

— Cine e copilandrul ăsta? Întrebă el, cu același ton cu care oamenii spuneau de obicei: „Ce mai e și insecta asta?”

— E asistentul meu, răspunse Hayn.

Anders căpătase multă experiență și mirosea imediat când urma să fie dat afară de undeva, iar asta simțea chiar acum, din tonul primarului. Știa exact ce-ar fi făcut Rayna, așa că încercă și el degrabă.

— Să-mi fie cu iertare, spuse el cât mai respectuos cu putință. Nu am vrut să întrerup, stimate domnule Primar. Știu că faceți ceva foarte important. Dar pe aici circulă o grămadă de zvonuri. Oamenii își pun întrebări despre lupi. Am putea să le răspundem fără să fie nevoie să venim în cort la dumneavoastră, dacă am ști și noi un pic mai mult.

Primarul părea ușor dezarmat văzând cu cât respect era tratat, dar și pentru că îi surâdea ideea de a fi lăsat în pace de toată lumea.

— Gata, nu-i mai tolerăm pe lupi, îi răspunse el. Explozia lor de gheață aproape a distrus orașul,

și nici n-au putut să ne protejeze atunci când am avut nevoie de ei. Au lăsat Holbardul în ruine, după ce zece ani ne-au promis că ne vor apăra în următoarea mare bătălie. A trecut mult prea mult timp de când lupii se agață de putere, iar jocul lor a mers prea departe de data asta.

Anders se întreba dacă nu cumva setea de putere a lupilor nu se întinsese chiar mai mult decât știa primarul. Totuși, nu era de neglijat falsul foc al dragonilor, și nici faptul că Garda Lupilor fusese văzută patrulând din ce în ce mai mult în Holbard în lunile trecute. Chiar în ziua transformării lor, gemenii se feriseră în stânga și-n dreapta de gardieni presărați la tot pasul pe drumul spre port. Invocând câteva vizite ale dragonilor, lupii erau pretutindeni prin oraș, înfuriindu-i pe cetățenii Holbardului.

Poate că avea și primarul partea lui de dreptate, iar lupii fuseseră avizi de putere, însă se vedea că asta era și șansa primarului de a recupera această putere.

Anders nu știa ce se citea pe chipul lui în timp ce se gândea la toate astea, dar primarul o luă în mod clar ca pe un semn de îngrijorare.

— Vino mai aproape! spuse el cu un pic mai multă blândețe. Totul va fi bine. O să am eu grijă de ai noștri.

Pentru o clipă, Anders înțelese de ce fusese ales primar. Când își amintea să zâmbească, primarul era șarmant.

Dar asta nu-l făcea pe Anders să-și schimbe părerea despre modul în care acesta distribuia resursele în tabără. Nu schimba cu nimic faptul că

el era aici înăuntru, într-un cort confortabil, în vreme ce familii întregi și copii erau afară, în frig.

— Oamenii chiar vorbesc despre asta? întrebă primarul. Își fac griji din cauza lupilor?

— Oamenilor le este frică, îi spuse Anders, și nu vă văd nicăieri. Nu știu ce faceți pentru a-i proteja.

Primarul se gândi un pic la asta, apoi dădu încet din cap.

— Ai dreptate, tinere, spuse el. În această după-amiază o s-o iau la pas prin tabără. Să văd oamenii la față. Să vorbesc cu ei.

— Stimate domnule Primar, protestă unul dintre ajutoarele sale, nu e cu puțință să vă protejăm în mulțime.

Primarul flutură din mână spre el.

— Dacă am nevoie de protecție în propria tabără, înseamnă că problema e mult mai gravă decât credeam, răspunse el. E important. Vreau să văd tabăra. Pe toată.

Primarul deja se întorsese către asistenții lui, când Hayn îi puse o mână lui Anders pe umăr și spuse:

— E timpul să ne retragem. Mulțumim pentru timpul acordat, stimate domnule Primar.

— Nu, răspunse primarul, eu vă mulțumesc pentru că v-ați luat din timpul vostru ca să vorbiți cu mine. Trebuie să aflu mai multe de la cetățeni.

În timp ce Hayn și Anders își plănuiau retragerea, acesta din urmă încerca să-și explice ce anume se întâmplase. Nimic din ce făcea primarul nu părea a fi ideal pentru tabără, dar omul tocmai își luase timp să-i explice lui Anders

cum stau lucrurile, să-l asculte și chiar să-i urmeze sfatul. Lucrurile astea nu-i schimbau prea tare părerea despre el, însă îl ajutau să-și aducă aminte că, întocmai ca lupii și ca dragonii, primarul era mai complex decât crezuse el.

Totuși, spuse vocea din capul lui, te-a ascultat doar pentru că nu avea habar cine ești. Dacă ar fi știut că ești un lup, ca Ennar, sau un orfan de pe stradă, te-ar fi aruncat afară fără să clipească.

— Măcar ai progresat un pic, zise Hayn.

— Știi ceva? spuse Anders molcom pe când îl lovea un nou gând. Cred că am făcut un progres foarte mare. Cred că știu ce e de făcut.

— Adică, ce? îl întrebă Hayn.

— Ne-a ascultat, îi răspunse Anders, pentru că nu știa cine suntem. Ne-a ascultat ideile și gândurile pentru că era convins că suntem la fel ca el, și nicidecum diferiți. De asta am împrumutat eu azi cele mai bune haine de la toți. M-am gândit că o să mă ajute să mă strecur înăuntru, dar m-a ajutat să fac ceva mult mai important. Trebuie să găsim o cale de a-i face pe toți să vorbească între ei fără să știe cu cine discută.

Hayn se încruntă gânditor.

— Înțeleg ce vrei să spui. Dar cum poți ascunde identitățile atâtor persoane?

— N-am nici cea mai vagă idee, recunosc Anders. Dar știu sigur că există o cale. Nu trebuie decât s-o găsim. Există un artefact pentru orice, Hayn.

— Adevărat, fu de acord unchiul său. S-ar putea să fie ceva în cărțile pe care le-ați salvat din Holbard. Dar, dacă poți să vorbești din nou cu

mama ta, ar trebui s-o întrebi. Ea știa mai mult decât oricine despre artefactele din Vallen. Posibil să aibă chiar ea un astfel de artefact, pe care îl puteți localiza folosindu-vă de harta ei.

— E adevărat că harta conduce către toate artefactele ei, chiar ea mi-a spus asta, reflectă Anders. Trebuie doar să știm despre care să întrebăm.

— Înseamnă că asta ar trebui să faceți, zise Hayn și, după o mică ezitare, continuă. Ați putea să-i spuneți și că... îmi pare rău, Anders. N-am știut că ea și fratele meu se iubeau, mi-aș fi dorit să-mi fi zis. Aș fi încercat să îi protejez. Mă tot întreb dacă aveau impresia că mă voi opune, așa cum a făcut tot restul lumii. Spune-i că o să am grijă de tine și de Rayna. Spune-i că încă aveți o familie.

Anders înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât, dar dădu din cap, iar Hayn îi strânse mâna.

Nu peste mult timp, veni momentul să se despartă, iar Anders își strânse mai bine pelerina în jurul trupului, ca să nu simtă vântul năprasnic de pe drumul de întoarcere la locul de aterizare. Mergea însoțit de Ferdie și de Sam și urma să se întâlnească cu Jerro, Zil, Theo și cei pe care îi salvaseră în ziua respectivă.

În ciuda frigului însă, ceva cald mocnea în sufletul lui, și nu doar datorită mesajului pe care Hayn îl rugase să-l transmită mamei lui.

Nu era încă sigur că o să-i iasă, dar știa că avea un început de plan.

CAPITOLUL OPT

În seara aceea, Anders încă se gândea la planul său, dar, pe măsură ce întinericul se lăsa peste ei, trebuia să admită că gândul la cină îi dădea târcoale.

Jai și ucenicii lui pregăteau o masă mare în cinstea nou-veniților – erau acum aproape cincizeci de copii la Sălașul Norilor, cu paturi aranjate peste tot în holul de la intrare. Era un pic aglomerat, dar tot era de o sută de ori mai bine decât în tabăra rece și plină de noroi, unde nu aveau niciun adăpost, în afară de protecția unor păaturi subțiri. Iar unii dintre ei nu le aveau nici pe alea – orfanii din Holbard, care fuseseră împinși chiar către marginea taberei.

Aici focul era mare și dogoritor. În plus, agățaseră o bucată mare de pânză de arcada care dădea spre pista de aterizare, care ținea la distanță aproape toate rafalele de vânt. Aduseseră saltele din dormitoare, așa că aveau pe ce să doarmă, iar mâncarea ajungea pentru toată lumea. („Și dacă înfricoșătorul ăla de soldat artefact vrea să mă alerge în timp ce fac un duș cald, atunci va trebui pur și simplu să aștepte până termin”, spusese Sam atunci când rezolvaseră problema sălilor de baie.)

Anders se bucura să fie înapoi acasă după o lungă zi petrecută în tabără. Încă își întindea mușchii după zbor și se pregătea să-și ofere ajutorul lui Jai și celorlalți bucătari, când deodată ușa de la intrarea în Sălașul Norilor zbură de

perete, făcând un mare zgomot.

Bryn ieși în fugă, urmată de Isabina, Viktoria, Jerro, Det și, la urmă, Sakarias – ca să respecte regulile, merseseră înăuntru în grup, ca să verifice Bryn câteva dintre literele mesajului de pe peretele Drifei, pe care ea încă încerca să-l decodeze.

— Soldatul! țipa ea acum, alergând cu părul răvășit și ochii ieșind din orbite.

Chiar atunci, acesta țâșni pe ușa din spatele lor.

Haosul se instalează pe hol, copiii se risipiră care încotro încercând să scape de creatura care, în ciuda staturii masive, era surprinzător de sprintenă alergând după prada care îi era cel mai la îndemână, și anume Sakarias.

Ceilalți se împrăștiaseră către margini, dar Sakarias nu reușea s-o fenteze. Anders zări cu coada ochiului fața lui palidă, trecând pe lângă el în viteză, în drumul său spre ușa care dădea către pista de aterizare. Când țâșni prin ea, artefactul se năpusti după el.

Cei mai mulți dintre copii fugiră să se ascundă printre cotloane, dar elementalii, împreună cu Sam și Jerro, se îngrămădiră spre pista de aterizare după ei, încercând cu disperare să găsească o cale de a-l ajuta pe Sakarias.

Era încolțit, cu spatele la prăpastie acum, iar soldatul se apropia de el, cu pași înceți, dar siguri.

Jai azvârli o cratiță goală spre el, care îl nimeri chiar între fiarele de la umeri, dar vasul ricoșă pur și simplu și se pierdu cu ecou în ceața nopții.

Fără să stea pe gânduri, Anders și ceilalți foști studenți de la Ulfar se transformară în lupi,

mârâind printre dinți și încercând să se furișeze spre soldat. Un curent de aer îl lovi în spate și, când întoarse capul, Anders văzu că Ellukka luase și ea formă de dragon. Deși avea și ea aceeași problemă ca ei.

Creatura era acum atât de aproape de Sakarias, încât orice cale de atac ar fi urmat, chiar dacă ar fi încercat să-l răstoarne sau să-l împingă în hău, riscau să-l tragă și pe Sakarias după el.

Sakarias mai făcu un pas în spate, iar călcâiul era acum pe muchia prăpastiei. Bucăți mici de pietriș se prăvăliră în abisul tăcut al norilor care pluteau în jurul său.

Apoi se petrecu totul deodată. Soldatul deschise brațele și se năpusti asupra lui Sakarias. Agil, băiatul se suci și se feri și aproape reuși să se strecoare pe sub brațul creaturii, *aproape* reuși să se salveze.

Dar soldatul apucase să-l prindă cu degetele ca niște cârlige de poalele pelerinei, iar în momentul în care se rostogoli în prăpastie, Sakarias mai avu timp să scoată doar un strigăt îngrozit, după care fu tras în jos.

Urletul Viktoriei despică văzduhul în două.

Și atunci Ferdie, încă în formă umană, o zbughi pe lângă Anders, cât îl țineau picioarele, accelerând spre margine.

Se aruncă de pe stâncă, cu brațele întinse pe post de aripi – doar că nu erau aripi și nu-i puteau încetini căderea – și apoi dispăru în ceață.

Haita fugi către buza prăpastiei, privind cu disperare în jos. Dar Sălașul Norilor nu se dezicea de propriul nume, așa că soldatul, Sakarias și

Ferdie dispăruseră fără urmă în norii denși.

Stăteau acolo, cu inimile bubuindu-le în piept, și, rând pe rând, reveniră la forma umană, rămânând în continuare aliniați și holbându-se la hăul în care dispăruseră prietenii lor. Viktoria plângea în hohote, iar Anders nu putea să se miște, să vorbească sau să creadă că totul se întâmplase cu adevărat.

Și apoi, ceața se risipi și văzură un dragon bățând din aripi înapoi în sus, spre Sălașul Norilor.

Ferdie îl prinsese pe Sakarias în gheare, iar acesta din urmă îl ținea strâns pe Ferdie de picior cu ambele mâini. Rafale de vânt îi biciuiau pe copiii care îi așteptau să aterizeze, în timp ce Ferdie plutea ca să îl lase cu grijă jos pe Sakarias, după care ateriză, revenind la forma umană.

Viktoria dădu la o parte pe toată lumea și fugi direct la Sakarias ca să-l îmbrățișeze și să-l ia la rost de îndată.

— Ce-a fost în capul tău? îl întrebă ea. Cum ai putut să-l lași să se apropie atât de mult? Ce căutai aproape de marginea prăpastiei? De ce nu te gândești niciodată, Sak? De ce niciodată...

Rămasă fără cuvinte, își îngropă capul pe umărul lui, iar Sakarias o îmbrățișă cu grijă.

— Ești bine? întrebă Anders îngrijorat.

Sakarias deschise gura ca să răspundă, dar Viktoria i-o luă înainte.

— Normal că e bine, răspunse ea. Nu vezi că are loc un control medical?

Pe Sakarias nu păru să-l deranjeze prea tare și, cu brațul încă în jurul Viktoriei, se uită spre Ferdie, a cărui față mereu jovială era acum serioasă.

— Mulțumesc, Ferdie! zise el încet.

— Suntem prieteni, spuse direct Ferdie. Trebuie să ne purtăm de grijă.

Sakarias încuviință dând simplu din cap. Anders știa că băiatul nu-l avusese întotdeauna la inimă pe Ferdie. Însă, orice ar fi crezut înainte, privirea lui de acum spunea că Ferdie avea dreptate. Erau prieteni. Și vor rămâne împreună.

— Acum însă, spuse Ferdie, e important să-l examinez și eu, să văd dacă e într-adevăr teafăr.

Sakarias făcu ochii mari, măsurându-se cu privirea, ca și cum pășise ceva ce încă nu descoperise.

— Sak, spuse Ferdie pe un ton serios, ți-e foame?

— Aș mânca ceva, recunosc Sakarias, în vreme ce toți din jurul său izbucniră în hohote de râs.

— O să-și revină, fu prognosticul lui Ferdie.

Încet, încet își târâră cu toții picioarele înapoi înăuntru.

Când Ellukka ajunse în dreptul lui Ferdie, Anders o auzi întrebându-l:

— De unde ai știut că o să te transformi înainte să atingi pământul? spuse ea. Cred că a fost foarte la limită.

Urmă o liniște lungă, iar Anders ciuli urechile ca să audă răspunsul lui Ferdie.

— N-am știut, recunosc Ferdie. Dar totul merge destul de prost, Ellukka, iar noi suntem singurii care ar putea schimba asta. Trebuie să fim cu toții gata să facem tot ce ne stă în putere. *Trebuie* să ne purtăm de grijă unii altora.

Pășind înăuntru alături de ceilalți, pregătit să încerce să găsească o explicație pentru ceea ce se întâmplase, gata să vină cu un nou plan, Anders știa că Ferdie avea dreptate.

Trebuia să facă tot ce îi stătea în putere.

Dar, cu cât analiza mai mult lucrurile, cu atât își dădea seama că soldatul schimbase regulile jocului. Pentru elementalii, nu era deloc rău să rămână aici, în Sălașul Norilor, în ciuda pericolului. Atâta vreme cât oamenii și lupii le erau ostili după distrugerea Holbardului, aici era în continuare mult mai sigur decât în tabără, și un loc mult mai bun de unde să continue să caute răspunsuri.

Dar asta nu era valabil pentru toată lumea din Sălașul Norilor.

Se îndreptă cu inima grea către Sam și Jerro, care stăteau alături de-ai lor, vorbind în șoaptă. Priviră cu toții în sus când Anders ajunse la ei, încercând să citească expresia de pe fața acestuia.

— Cred că și-a dat seama, îi spuse Sam fratelui său mai mare, care dădu din cap.

— Pare că acum o să ne spună, adăugă el.

— Ce să spun? îi întrebă Anders.

— Urmează să ne spui că ar fi mai bine pentru noi să ne întoarcem în tabără, răbufni Sam. Că puteți să ne dați provizii și că am putea găsi un loc unde să nu dăm peste soldați artefacte gigantice, care ne fugăresc de pe stâncă și încearcă să ne împingă în prăpastie.

Anders clipi.

— Păi, hmm...

Nu se așteptase ca aceștia să-i anticipeze cuvintele.

— Ați *putea* să vă întoarceți înapoi în tabără. Acolo chiar *nu există* soldați artefacte care să vă fugărească.

Își dădu seama că doar vocea lui se auzea – lupii și dragonii din jurul lor ascultau ca să audă răspunsul oamenilor.

Sam și Jerro se uitară îndelung unul la celălalt.

— Noi deja am vorbit despre asta, spuse Sam. Am discutat înainte de seara asta. Eram conștienți că se *putea* întâmpla așa ceva. Și am hotărât că voi ne-ați fost alături atunci când am avut nevoie de ajutor. Iar acum suntem și noi aici pentru voi. O să vă ajutăm așa cum putem. Nu plecăm nicăieri.

— Nimeni nu pleacă, adăugă Jerro. Iar în spatele lui, restul copiilor vociferară că sunt de acord, câțiva dintre ei chiar cu mâinile încrucișate la piept, ca și cum îl provocau pe Anders să-i dea afară din Sălașul Norilor.

Dar el nu știa ce să spună. Își aduse aminte cum îi auzise pe lupi rostind cuvântul *om*, prima oară când venise la Academia Ulfar. Ca și cum un om era mai prejos decât un elemental. Dar oamenii aveau un curaj și o ingeniozitate care ar fi făcut mândru orice elemental. *Omenia* era o insignă de onoare.

— Păi, atunci, cred că rămânem cu toții, spuse el cu un nod în gât. Vedem noi ce facem, împreună.

* * *

În noaptea aceea, Anders nu reușea deloc să adoarmă după sperietura pe care le-o dăduse

soldatul, așa că stătea întins pe saltea, ascultând respirația domoală a celor din jurul lui, cu ochii la tavanul slab luminat al holului de la intrare. El și Rayna își împachetaseră amplificatoarele în peticele de hârtie pline de rune, în speranța că acestea o vor invoca pe mama lor.

Și cum număra crăpăturile din tavan, se trezi din nou dintr-odată în atelierul mamei sale.

Rayna îl aștepta deja și se întoarse către el zâmbind.

— Credeam că nu mai adormi niciodată, spuse ea. N-a venit încă. Sper doar că așteaptă să fim amândoi.

Chiar atunci, în fața lor își făcu apariția Drifa, adeverind parcă vorbele Raynei.

Nu arăta însă la fel ca ultima dată. Acum era translucidă - dacă se concentra un pic, Anders putea vedea banca aflată în spatele ei.

— Ce mă bucur să vă văd, dragii mei! zise ea. A trecut mult timp?

— Deloc, îi răspunse Anders. Tu te simți bine?

— Nu avem foarte mult timp la dispoziție, spuse Drifa. Spuneți-mi cum pot să vă fiu de ajutor.

Anders îi povesti cât de repede putu concluzia lui din ziua aceea, de când fusese cu Hayn în tabără.

— Are dreptate, îl aprobă Rayna. Trebuie să găsim o modalitate să-i facem să se asculte reciproc, în loc să se întrebe cine rostește cuvintele.

Drifa rămase cu gura căscată.

— *Aveți* dreptate, rosti ea într-un suflet. Noi nu ne-am gândit niciodată la asta. Căutam mereu căi

noi de a opri lupta, de a-i speria sau descuraja să se mai bată. Dar, pesemne că e nevoie de mai mult decât atât, nu-i așa?

Anders dădu din cap.

— Trebuie să se înțeleagă unii pe ceilalți, încuviință el, și mai e nevoie să-i înțeleagă și pe oameni și să-i respecte. Cu *toții* trebuie să asculte cu adevărat, nu doar să-și astupe urechile pentru că le vorbește inamicul.

Drifa schiță un zâmbet și murmură:

— Cu alte cuvinte, dacă într-adevăr nu văd cine vorbește, tot ce pot *face* este să asculte. Uitați-vă la voi doi, copilașii mei. Aveți sânge de dragon și sânge de lup, și ați fost crescuți printre oameni. *Normal* că vedeți problema din ambele unghiuri. Noi n-am făcut-o niciodată.

— Există artefacte care ne pot fi de folos? Întrebă Anders, plin de speranță.

Drifa încuviință din cap.

— Există două. Prima este Oglinda lui Hekla. Este veche de câteva sute de ani. Eu și Felix am restaurat-o împreună – așa cum au făcut probabil zeci de proiectanți și de dragoni fierari înaintea noastră. A doua este Toiagul lui Reya, pe care l-am conceput împreună. Ați mai văzut oglinzi magice și toiege – aveți oglinzi comunicatoare, și sunt sigură că lupii încă folosesc Toiagul lui Hadda pentru ritualurile transformărilor lor lunare. De acolo ne-am inspirat parțial, atunci când am creat Toiagul lui Reya, dar până acum nu mi-a trecut prin minte să-l folosesc alături de Oglinda lui Hekla.

— Avem nevoie de amândouă? o întrebă Anders.

— Sunt sigură că da, răspunse ea. I-am mai văzut eu pe lupi și pe dragoni încercând să poarte un dialog. Veți găsiți ambele artefacte folosind harta mea. Dacă ați găsit voi Scepstrul Soarelui, veți da cu ușurință și peste oglindă și toiag. Artefactele care speram să aducă pacea nu sunt ascunse nici pe departe atât de bine ca acelea care pot fi folosite ca arme.

— Dar nu ai ajuns niciodată să le folosești, spuse Rayna încet.

— Nu, răspunse cu tristețe Drifa. Noi... nu, noi nu le-am folosit. Și acum au trecut zece ani de când nu le-a atins nimeni, deci cu siguranță vor avea nevoie de reparații. Duceți-le la dragonii fierari Tilda și Kaleb. Când erați voi bebeluși, aveau cuibul în peșterile asceților. Nu cred că s-au mutat de acolo. O să aveți nevoie și de Hayn.

Pe Anders îl străfulgeră un gând - văzuse numele astea înainte. Tilda și Kaleb apăreau în Skrabok-uri, tomurile uriașe de la Ulfar, unde erau notați toți proiectanții și dragonii fierari care concepuseră cele mai deosebite artefacte din Vallen. În ele se regăseau și Drifa, Felix și Hayn.

— Nu ai cum să ne spui direct unde sunt ascunse artefactele astea? zise Rayna.

Drifa chicoti.

— Lubiții mei, când mi-am dat seama că armistițiul nu va mai dura mult, am ascuns o mulțime de artefacte făcute și reparate de noi - peste o sută. Nu îmi mai aduc aminte locul exact al fiecăruia, dar harta vă va călăuzi.

Nici nu apucă bine să-și termine propoziția, și

se făcu nevăzută. Anders rămase cu gura căscată, dar răsuflă ușurat în momentul în care aceasta reapăru încet.

— Hayn voia să-ți transmit un mesaj, spuse grăbit. Mi-a zis să-ți spun că, dacă ar fi știut, ar fi încercat să vă apere pe tine și pe Felix. Și că de acum înainte, va fi el familia noastră.

Drifa își duse mâna la inimă, închizând o clipă ochii.

— Mi-aș fi dorit să-i fi spus, șopti ea. Merita încrederea noastră. În timp, i-am fi spus.

— O să-i transmit, îi promise Anders.

Drifa dădu din cap.

— Mă tem că nu o să mă mai pot întoarce, dragii mei. Nu mi-a mai rămas destulă esență. Am pierdut prea multă.

— Nu, șopti Rayna, îndreptându-se spre ea, dar apoi își aduse aminte că nu o putea atinge. Spune-ne unde ești, ca să venim după tine!

— Nu, zise ferm Drifa. E periculos. V-am spus că erau destui cei care nu erau de acord cu mine și cu tatăl vostru, care nu voiau pacea. Vreau să evităm să vă intersectați cu ei.

— Dar avem nevoie de mai mult timp, protestă Anders. De-abia te-am cunoscut.

— Mi se rupe inima că plec, zise Drifa cu ochii în lacrimi. Aș fi vrut să fac... chiar totul împreună cu voi. Dar sunt atât de recunoscătoare că ne-am întâlnit. Vă rog să-i spuneți lui Hayn că-mi pun toată încrederea în el să aibă grijă de voi. Știu și ce puternici sunteți voi amândoi. Contez pe voi să aveți grijă unul de celălalt și să vă iubiți la fel de mult cum vă iubesc eu.

Apoi, întinzându-le mâna ca și cum ar fi vrut să îi atingă, se făcu încă o dată nevăzută.

De data asta, fără să mai revină.

Anders se trezi cu ochii scăldați în lacrimi. Alături, Rayna suspina încet și se târa spre salteaua lui, ca să se bage sub pătură și să se cuibărească lângă el. Mai simți o sumedenie de ace în picior, căci Kess, pisica, se cățăra și ea pe el, ca să-și facă un culcuș între ei doi.

Părea atât de nedrept să trăiască fără mama lor toată viața, s-o găsească și apoi să o piardă într-un timp atât de scurt. Crescând, Anders se întrebase mereu cine sunt părinții lui, dar nu simțise niciodată durerea absenței lor așa cum o resimțea acum. Acum își putea imagina cum ar fi fost să-i aibă pe Drifa și pe Felix în viața lui.

Nu mai adormi, dar rămase întins la locul lui, așteptând ivirea zorilor.

CAPITOLUL NOUĂ

Anders era obosit în dimineața următoare – dar asta nu era tot, se simțea sleit de puteri pe dinăuntru, de parcă inima îi era și ea istovită.

Mergea în rând cu coada de la micul-dejun, când i se alătură Lisabet. Băiatul o măsură cu coada ochiului, în timp ce Det le turna terciul de ovăz în boluri. Simțea că, după întâmplările din noaptea trecută, înțelegea un pic mai bine decât înainte prin ce trecea Lisabet. Fără să scoată un cuvânt, o luă de mână și o conduse afară.

Ajunseră până la pista de aterizare, dar se opriră la câțiva pași de margine, cu gândul încă la căzătura de ieri a lui Sakarias. Se așezară și începură să înfulece, iar Lisabet îl iscodi cu privirea.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea.

— Voiam să vorbim, îi răspunse el. De fapt, mai degrabă voiam să te ascult.

— Pe mine?

Anders dădu din cap, iar ea luă o lingură sănătoasă de ovăz, suflând ca să se răcească și înghițind înainte să înceapă să vorbească.

— Ai pățit ceva, Anders? Pari cam întors pe dos.

Băiatul se codi un pic, dar Lisabet fusese atât de tristă în ultimul timp, iar el ar fi vrut să-i arate din toată inima că lui îi pasă de grijile ei. Dacă voia ca fata să i le împărtășească, poate că ar fi trebuit să facă el primul pas, ca să-i arate câtă încredere avea în ea.

Îi povesti ce spusese Drifa, și nu doar despre artefacte. Îi mai spuse că mama lui nu mai era, și-i povesti despre golul pe care îl simțea.

— Iar tu probabil că te-ai simțit așa încă de la Bătălia de la Holbard, adăugă în șoaptă. Mama ta a dispărut, cred că ți-e foarte greu.

Lisabet oftă.

— Da, e greu, recunosc eu. Și mai e și complicat. Da, sunt îngrijorată și mi-e teamă pentru ea, dar sunt și furioasă când mă gândesc la ceea ce sunt destul de sigură că a făcut.

— N-avem de unde să știm dacă Sigrid a făcut ceva, încercă el să zică, dar teoria suna atât de slab, chiar și pentru el.

— Nu *știm*, recunosc Lisabet, dar eu cred că ea a pus intenționat focurile alea false în Holbard.

Anders simți un gol în stomac.

— Dar, când eram la Drekhelm, am găsit harta aia pe care era marcat locul de unde pornise focul, îi reaminti el.

— Știi, fu ea de acord, și la momentul acela și eu i-am suspectat pe dragoni c-au pus focul. Dar acum, când știm că erau false, pur și simplu nu se mai leagă. Până la urmă, cred că dragonii investigau sursa focului, pentru că știau prea bine că *nu* ei fuseseră făptașii. Îți poți imagina Adunarea Dragonilor căzând de acord asupra unui plan atât de complex precum fabricarea unui foc fals, când ei știu prea bine cum să facă foc adevărat? Anders, ei pierd zile întregi dezbătând ce să fie la micul-dejun.

— Știi, încuviință băiatul. Doar că... nu îmi dau seama de ce ar face ea una ca asta.

— Eu știu, răspunse oftând Lisabet. Adică, mi-ai povestit ce ți-a spus primarul ieri, și să știi că avea dreptate. Practic, ea își dorește să conducă Holbardul – ar vrea să stăpânească tot Vallenul dacă ar putea. Îți mai aduci aminte când ne-am furișat amândoi la ea în birou? Tu încercai să afli mai multe despre Potirul lui Fylkir, și-am ajuns să ne încuiem înăuntru?

— Îmi amintesc, zise el, și zâmbiră amândoi, chiar dacă momentul era unul serios și trist.

Se ascunsese fiecare în spatele câte unei canapele, situate una în fața celeilalte, iar prietenia lor a început cu adevărat când dăduseră cu ochii unul de celălalt.

— Păi, ea și Ennar stăteau de vorbă atunci, spuse Lisabet, și mama zicea că oamenii nu pot fi lăsați să ia decizii singuri și că doar noi putem face ce trebuie ca să îi protejăm. Cred că știm amândoi acum ce credea ea că trebuie făcut. Trebuia să-i sperie destul de tare, încât să o lase să rămână la conducere, și până la urmă cred că și-ar fi *dorit* chiar și o luptă, dacă era convinsă că o poate câștiga. Mi-aș fi dorit să fie altfel, și mi-e dor de ea, și nu știu dacă e în siguranță acolo unde o fi. Dar trebuie să fac și ce cred *eu* că e corect. Iar asta înseamnă că trebuie să găsesc o cale de a-i face pe lupi, dragoni și oameni să se asculte reciproc. Cumva.

Urmă o pauză lungă, după care fata schiță un zâmbet stingher, care era autentic, chiar abia perceptibil.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, spuse ea blând. Câteodată doar de asta am nevoie.

După micul-dejun, Anders, Rayna, Lisabet, Ellukka, Mikkel și Theo se strânseseră în jurul hărții Drifei. Ei șase folosiseră împreună harta ca să găsească piesele din Scepтрul Soarelui.

— Exact ca odinioară, spuse Rayna netezind harta pe lespezi și înțepându-și degetul. Deja am rezolvat patru ghicitori. Cred că ne descurcăm și cu astea două.

Scurse cu grijă o picătură de sânge pe roza vânturilor.

— Vrem să găsim Oglinda lui Hekla, rosti ea clar.

Chiar și ca simplu obiect, harta era ceva deosebit, făcută dintr-o pânză brăzdată de fire argintii, pe care Drifa reușise cumva să le forjeze chiar în urzeala materialului. Fiecare artefact era făcut de lupi și de dragoni – lupii le proiectau, creând combinația potrivită de rune ca să le dea un scop, iar dragonii le forjau în focul lor scăldat în esență. Drifa fusese dragon fierar, iar Felix și Hayn, proiectanți. Pentru prima oară, Anders se întrebă dacă tatăl lui proiectase cumva runele incrustate pe firele de argint, atât de mici că nici nu se vedeau.

Și cum o privea așa, sistemul complicat de noduri de pe marginea hărții începu să se încolăcească, preschimbându-se și rearanjându-se până când în locul țesăturii apărură litere.

Unul câte unul, albaștri, trei năsturei.

Soarele se vede doar pe cel mai mic dintre ei.

Privește spre sud-vest și vei zări

Un singur copac ce-l păzește, să știi.

Şase capete se aplecară peste hartă şi o studiară în linişte.

— Mă întreb dacă se referă la sud-vestul întregului Vallen, sau dacă trebuie să identificăm zona în care e ascuns, şi apoi să ne ghidăm după sud-vestul *acelei* zone, cugetă Theo.

— E vorba despre Vallen, spuse Lisabet încrezătoare, arătând spre partea din stânga jos a hărţii. Uite acolo, Lacurile Brengun!

Anders se uită cu atenţie la locul spre care arătase Lisabet. Era un râu care curgea de la nord la sud, formând o salbă de trei lacuri pe cursul lui, şi apoi se îngusta din nou. În centrul fiecăruia dintre cele trei lacuri era o insulă şi arătau fără îndoială exact ca trei nasturi pe o cămaşă, unul deasupra celuilalt.

— Cel de deasupra pare cel mai mic, zise Rayna, deşi câteodată harta nu e atât de precisă. Mă întreb oare ce înseamnă „se vede soarele prin el”.

— Păi, spuse Anders, hai să aflăm! Nu e atât de departe.

Mikkel dădu din cap.

— Mergeţi voi, spuse el tachinându-i un pic. Theo şi cu mine suntem obişnuiţi să avem grijă de toate cele.

Anders îi zâmbi, aducându-şi aminte eforturile fantastice ale celor doi de a păcăli Adunarea Dragonilor să creadă că amicii lor sunt încă undeva prin Drekheim.

— Puteţi să mâncaţi şi cina noastră dacă întârziem, le spuse el.

Împachetară ceva de-ale gurii, găsiră hamurile fetelor și își luară zborul de pe pista de aterizare spre sud-vest, lăsându-și prietenii în urmă.

Odată ce scăpară de ceața din jurul Sălașului Norilor, ziua se dovedi a fi una senină și însorită, deși atât de sus, în văzduh, frigul era năprasnic. Lăsară în urmă munții Icespire, trecură de râul Efrivain, care vuia dedesubt, tânăr și plin de viață, tâșnind de la izvorul din munți.

O luară pe la nord de satul Micul Dalven, și imediat după aceea în fața lor apăru un nou râu, ce izvora de sus, din dealuri.

Apa înspumată se ițea la început doar pe ici, pe colo, reflectând din când în când strălucirea soarelui, ca o nălucă ascunsă printre stânci. Însă prinse forță rapid, iar când Rayna își lăasă aripile în jos, ca Anders să poată vedea mai bine pământul, acesta zări râul șerpuiind în aval spre sud, spre mare, ca un șuvoi care-și croia drum prin iarba verde, tocmai până în portul Baernor.

Exact așa cum le indicase harta, râul se umfla de trei ori, formând câte un lac, și fiecare dintre ele avea propria insulă. Cele de jos erau pline de copaci, dar cea din aval, care era și cea mai mică, era acoperită doar de iarbă, străjuită de un singur copac, care crescuse mai semeț decât cea mai înaltă clădire din Holbard, întinzându-și coroana fericit spre soare.

Anders măsură umbrele celor două insule mai mari. Era clar. Asta era singura dintre ele care permitea ca soarele să o atingă.

Rayna și Ellukka fură desigur de acord, pentru că, după un scurt și intens schimb de priviri, cele

două fete intrară în picaj, aterizând una lângă cealaltă pe cea mai mică dintre cele trei insule. Anders alunecă de pe umărul surorii sale și o eliberă din ham, ca să se poată transforma fără să se prindă în el.

— Țsta e locul, spuse ea de îndată ce luă formă de om.

— Iar acesta este copacul, încuviință Anders. Este singurul paznic de pe insulă. Mai întâi hai să scormonim pe lângă rădăcini, poate Drifa a îngropat oglinda acolo.

Se dovedi că artefactul era îngropat la doar treizeci de centimetri sub pământ, înfășurat într-o pânză impermeabilă, ce ținea murdăria la distanță. Drifa avusese dreptate – armele fuseseră mai greu de găsit decât artefactele menite pentru pace.

Lisabet ridică cu grijă obiectul din groapă, dădu pânza la o parte și scoase la iveală o oglinjoară mică, de mărimea unei farfurii pentru cină, incrustată pe margini cu un model complicat de rune. Unele păreau cam tocite, iar oglinda însăși era banală, dar se aplecară oricum toți patru peste ea, cu ochii zgâiți la propriile reflexii neclare.

— Mă întreb ce anume face, zise Anders ridicând capul încă o dată. Cred că...

Dar îi fugi gândul, căci știa deja răspunsul la întrebare. Adunați în jurul oglinzii, îl priveau acum cu ochii holbați de mirare, trei alte versiuni ale lui.

— Toți arătați ca mine, spuse una dintre ele cu vocea lui.

— Nu, arătați toți ca *mine*, insistă o alta.

— Voi sigur... ah! spuse a treia.

— Eu sunt Anders, încercă băiatul, și mă văd în

trei exemplare.

— Eu sunt Rayna, spuse unul dintre ceilalți Anderși, și îți spun că sunt trei de Rayna chiar aici.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Anders, și voi două vedeți câte trei de Ellukka și alte trei Lisabet.

Amândouă dădură din cap în semn că da.

— E perfect! exclamă Anders plin de entuziasm. O să se uite cu toții în oglindă și o să se vadă pe ei înșiși. În cine au mai mare încredere, dacă nu în propria persoană? Care dintre ei crede că există cineva mai deștept decât ei înșiși?

Efectul oglinzii pieri cu un pocnet ușor, și dintr-odată îi avea din nou în față pe prietenii săi.

— N-a durat prea mult, zise Lisabet, ridicând din sprâncene.

— Să sperăm că fix asta e ce trebuie reparat la ea, spuse Anders. Poate dragonii fierari de care ne-a spus Drifa – Tilda și Kaleb – ne pot ajuta. A zis că și Hayn ar putea.

— Sau poate că Toiagul lui Reya face și el ceva, sugerează Lisabet. Mi-aș dori să știu la ce folosește.

— Eu sper doar să fie dintr-o singură bucată, spuse Ellukka, și nu din patru cum a fost Scepтрul Soarelui.

— Nu există decât o singură cale să aflăm, adăugă Rayna, dar hai să ne mâncăm sandviciurile cât cercetăm iar harta.

Înfășurară oglinda și-o puseră deoparte, apoi întinseră din nou harta.

De data aceasta, Anders fu cel care se înțepă în deget, lăsând să i se prelingă o picătură de sânge pe roza vânturilor și rostind cu grijă

cuvintele.

— Am vrea să găsim Toiagul lui Reya.

Rayna îi bandajă degetul cu o bucată de material, vreme în care nodurile de pe marginea pânzei se rearanjează din nou, prezentându-le următoarea ghicitoare.

*Când ziua-i pe sfârșite, cel mai bine-ar fi
Să găsești un loc în care să te poți odihni.
Acasă la Dragoni mă simt cel mai bine
Acolo sângele toiagul mi-l ține.*

— Poftim? zise Rayna clipind spre hartă.

— Păi, prin „sângele” se referă la noi, îi răspunse Anders. Se referă la rudele ei, descendenții ei.

— Și când zice Acasă la Dragoni, vrea să spună Drekhelm, zise Ellukka. Asta înseamnă Drekhelm în vallenita veche.

Anders simți un gol în stomac.

— Și cum ar trebui să intrăm noi în Drekhelm? întrebă el. Locul ăla e absolut împânzit de dragoni, și probabil că de acum sunt toți convinși că suntem dușmanii lor, din moment ce nu am dat pe acolo ca să sărbătorim ce s-a întâmplat în Holbard și să ne oferim să repetăm figura pe oriunde ar vrea ei.

Dar Lisabet clătina din cap, dezaprobator.

— Nu cred că trebuie să mergem la Drekhelm, spuse ea.

— Dar asta e ceea ce... începu Ellukka, dar se opri când Lisabet clătină din nou din cap.

— Drifa a scris asta înainte de marea bătălie, zise ea, iar, înainte de marea bătălie, dragonii nu

locuiau la Drekhelm.

— Ah, da, ai dreptate! spuse Ellukka încet. S-au mutat la Drekhelm pentru că lupii descoperiseră unde se afla Vechiul Drekhelm.

— Exact! aprobă Lisabet. Așa că, atunci când Drifa a scris despre Drekhelm în ghicitoarea asta, s-a referit la ceea ce știm noi sub numele de Vechiul Drekhelm.

Anders cugetă o clipă la asta.

— Deci trebuie să mergem la Vechiul Drekhelm și să ne dăm seama unde obișnuia să doarmă? Acolo ar trebui să fie toiagul? O fi la fel de mare ca Noul Drekhelm?

Ellukka încuviință:

— S-ar putea să fie chiar un pic mai mare, zise ea.

Anders scrâșni din dinți, iar Rayna mușcă cu patimă din sandvici.

— Măcar nu e plin de dragoni, îndrăzni Lisabet.

— Încă ne-a rămas un pic din ziua asta, zise Ellukka. Ar fi mai bine să pornim.

CAPITOLUL ZECE

Le luă aproape tot restul zilei ca să ajungă la Vechiul Drekhelm. Zburară spre nord-est, ținând aproape de granița cu Sălașul Norilor, o luară pe deasupra satului Marele Rikkel și peste vârful Trecătoarei lui Lene, ce lega sătucul de Portul Archer, situat în jos pe coastă, iar apoi o cotiră spre est.

Când ajunseră acolo, Anders realizează cât de obosită era Rayna, care făcea din ce în ce mai mult efort să bată din aripi, iar capul îi atârna greoi. Dar îl ridică de îndată ce Vechiul Drekhelm apăru la orizont.

Sus, printre cele mai înalte dintre piscurile sale stâncoase, Munții Icespire căscau o gură uriașă. Ellukka zbură spre ea cu încredere – mai fusese pe aici înainte, deși trecuse ceva timp –, iar Rayna o urmă în spate.

Aterizară în semiîntunericul unei peșteri enorme, prin care sufla un vânt rece. Dădură jos încă o dată hamurile fetelor, împingându-le în cotloanele de la intrarea în peșteră, în caz că se întetea vântul, și se transformară.

— Aici erau odată uși largi, spuse Ellukka, arătând spre deschizătura de la gura peșterii. Asta era Holul cel Mare, aidoma celui de la Noul Drekhlem, dar au demontat ușile și le-au luat cu ei.

— Probabil că nu e genul de lucru pe care ai vrea să-l faci de la zero, dacă deja îl ai, constată Rayna.

Cele mai îndepărtate cotloane ale peșterii erau

cufundate complet în întuneric, dar Anders văzu că era mult mai mare decât Holul cel Mare de la Noul Drekhelm. O clipă și-l imaginea scăldat în lumină, înțesat de oameni și dragoni, participând chiar la un dans, așa cum văzuseră în noaptea echinocțiului. Apoi deodată locul era din nou pustiu, lucru care-i dădu fiori pe șira spinării.

— Locul ăsta e imens, continuă Rayna. Cum am putea noi să găsim camera în care dormea Drifa?

— Păi, măcar există lămpi, spuse Ellukka, îndreptându-se către intrare, ca să ia patru dintre ele din colecția care rămăsese atârnată acolo de ceva timp.

Sunt prăfuite, dar se pare că încă funcționează, deci nu trebuie să bâjbâim prin întuneric. Ah! spuse ea, privind în sus îngrijorată. A mai fost cineva pe aici. Sunt urme de pași.

— Tu ai fost o dată aici, cu colegii de la Finskól, îi aminti Rayna. Poate a mai fost cineva în vizită între timp?

— Noi am venit aici cu multă vreme în urmă, încuviință Ellukka, însă dragonii tocmai ce au purtat o bătălie împotriva lupilor, așa că elevii de la Finskól nu au ce să caute aici în excursie cu școala. Acum au cu toții alte treburi mai importante pe cap. În plus, știm că majoritatea dintre ei sunt la Sălașul Norilor. Urmele astea par recente.

— Să sperăm că e vorba de cineva care era doar curios, spuse Anders.

— Sau de cineva care tocmai și-a amintit săptămâna asta că a uitat ceva aici când s-au mutat acum zeci de ani, răspunse Rayna, pe un ton

care se voia vesel, dar suna un pic neliniștit.

— Cred că știi unde sunt dormitoare, zise Ellukka, dar sunt foarte multe și nu știi cum am putea recunoaște camera Drifei.

— Nu ne rămâne decât să le vedem, spuse Lisabet. Du-ne acolo!

Ținând lămpile în sus, copiii o urmară pe Ellukka pe holul părăsit. Pașii răsunau cu ecou în lipsa unor covoare care să atenueze zgomotul.

La Noul Drekhelm, ar fi fost întâmpinați de artefacte lămpi, care s-ar fi aprins la fiecare pas și s-ar fi stins încet în urma lor, dând ambianței o strălucire gălbuie și prietenoasă. Aici părea însă că întunericul îi cuprinde din toate direcțiile.

Ellukka ezită de câteva ori, dar, câteva minute mai târziu, gesticula triumfătoare.

— De pe coridorul ăsta încep dormitoare, spuse ea. Ce-ar fi să mă duc eu cu Lisabet în capătul celălalt, iar voi puteți începe căutarea din partea asta? Țipăm dacă vedem ceva sau dacă bănuim c-am găsit camera în care dormea Drifa. O să ne auzim.

— Cu cât ne apucăm mai repede, cu atât va dura mai puțin, zise Lisabet. Sau, în cazul în care nu merge bine, atunci cu atât mai repede ne vom da seama că avem nevoie de un plan nou. Hai să mergem!

Ea și Ellukka ridicară lămpile și porniră în jos pe coridor, dispărând după un colț, lăsându-i singuri pe gemeni.

— Să ne apucăm de treabă! spuse Rayna, vârându-și capul în primul dormitor.

Anders încercă dormitorul de vizavi, luminând

cu lampa ca să arunce un ochi înăuntru. În zid era săpat un cadru de pat, dar, cu excepția lui, nu mai era absolut nimic acolo. Cercetă repede pereții, dar nu mai era nimic încastrat, niciun semn că dormise cineva vreodată acolo, cu atât mai puțin Drifa.

Avansă către sala de baie, dar era la fel de pustie și lipsită de indicii. *Poate camera Drifei nu o să fie așa de goală, se gândi el. Nu era aici să-și strângă lucrurile când dragonii părăsiseră Drekhelmul. Ea era deja... dispărută. Poate că se afla deja acolo unde e și acum.*

Încercă fără noroc în camera următoare, și în cea de după, și în cea de după ea. Pe măsură ce el și Rayna avansau spre cotitură, Anders începu să-și dea seama că misiunea lor ar putea fi una extrem de lungă, și poate n-ar fi rău să aducă niște ajutoare de la Sălașul Norilor, în speranța că mai multe perechi de ochi ar putea să cerceteze mai rapid camerele.

Părăsi încăperea în care se afla și se pregătea să o ia după colț, către următoarea ușă. Dar, până să apuce, altcineva veni hotărât din direcția aia.

Era Leif, șeful Adunării Dragonilor și directorul de la Finskól.

Preț de o clipă, fostul lui profesor rămase cu gura căscată de mirare, dând cu ochii de el. Apoi, fără să scoată vreo vorbă, Drekleidul ridică mâna lui masivă și-l împinse pe Anders în camera în care Rayna era ocupată cu căutarea.

Aceasta se întoarce, deschise gura să întrebe ce se întâmplă, iar Anders îi făcu semne desperate să tacă din gură, în timp ce el se chinuia grăbit să coboare pavăza lămpii, ca să facă lumina mai

mică. Fata închise gura la loc, micșoră și ea lumina lămpii, apoi i se alătură cu avânt, ca să tragă împreună cu ochiul prin crăpătura dintre balamalele ușii și peretele de care era prinsă.

Leif era în continuare acolo și întoarse capul ca să vorbească cu cineva. Pe moment, acesta îi aduse aminte lui Anders de Hayn. Nu pentru că *semăna* cu Hayn – unchiul lui avea pielea cafenie, în vreme ce Leif avea tenul alb și palid, deși obrajii îi erau arși de soare și plini de pistruii. Hayn avea părul negru, scurt și cârlionțat, în vreme ce părul și barba lui Leif erau roșcat-deschise. Însă ambii bărbați aveau aceleași riduri în jurul ochilor zâmbitori și amândoi dădeau impresia că, deși erau masivi, erau blânzi. În plus, amândoi îi oferiseră protecție la un moment dat. Cu amândoi se simțea în siguranță, chiar dacă unul dintre ei tocmai îl împinsese într-o cameră întunecoasă.

Apoi Anders văzu cu cine stătea de vorbă Leif. De după colț veneau Valerius, tatăl Ellukkăi, uriaș și blond, urmat de Torsten, căruia Anders îi spunea în secret Barbă Deasă. După ei veneau două femei pe care Anders le știa din Adunarea Dragonilor, deși nu le cunoștea numele, iar ultimii erau Mylestom și Saphira, cei mai tineri membri ai Adunării Dragonilor. Mylestom mergea pe lângă ea, iar aceasta își propulsa scaunul cu roțile.

Văzând alaiul trecând, Rayna îl strânse pe Anders tare de mână, ca și cum încerca să-și rețină toate întrebările pe care le avea și toate lucrurile pe care voia să le spună.

— Cred că putem să plecăm, spunea Leif. Nu mai e nimic de făcut aici azi.

— Dacă nu găsim nimic folositor aici, atunci ar trebui să mergem mai departe cu ce avem, zise Torsten. Nu va fi niciodată un moment mai bun decât ăsta.

— Are dreptate, spuse Valerius pe un ton grav. Lupii nu pot sta la nesfârșit în tabăra aia a lor. Vor rămâne fără mâncare.

— Oamenii vor capitula, adăugă una dintre femei. Ce altceva pot face?

— Se prea poate, spuse Saphira din spatele lor, dar mai sunt și alte căi.

Anders își ținu respirația, sperând cu toată ființa lui că nici Lisabet și nici Ellukka nu vor da peste ceva destul de interesant încât să-i strige să vină după ele. El și sora lui stinseră complet lămpile și se furișară în urma dragonilor, care o luaseră pe Holul cel Mare și abandonat. Gemenii se ascunseră în ungherele umbrite de la intrarea în peșteră, iar dragonii începură să se transforme unul câte unul.

După ce Valerius, Torsten și celelalte două femei plecară, Saphira își îndreptă scaunul spre mijlocul holului și începu să-l împingă către margine. Mylestom venea după ea.

Exact atunci Leif rosti cu voce tare:

— Cred că voi doi ar trebui să mai așteptați încă un pic aici, spuse el.

Cei doi se întoarseră mirați, iar Leif vorbi din nou.

— Anders! Mai bine ieși afară. Și tu, și sora ta. Sunt sigur că, dacă ești tu, trebuie să fie și ea pe undeva pe-aproape.

Anders își ținu răsuflarea și simți mâna Raynei

strângându-l din nou cu putere. Dar Leif știa că sunt acolo. Iar, după tot ce se întâmplase, Anders nu avea niciun motiv să nu aibă încredere în profesorul lui. Tocmai îl ascunsese de membrii ostili din Adunarea Dragonilor. Iar, în marea bătălie de deasupra Holbardului, Leif își apăraseră elevii.

Așa că, luând-o de mână pe Rayna, Anders înaintă alături de sora sa până ajunseră în conul de lumină al lămpii, în care stăteau Leif, Mylestom și Saphira.

Leif le ieși grăbit în întâmpinare.

— Sunteți amândoi teferi? Întrebă el. Sunteți în siguranță?

— Ne-am făcut atâtea griji, adăugă Saphira, rulându-și repede scaunul aproape de ei.

— Și ce a fost chestia aia pe care ați stârnit-o deasupra Holbardului? zise Mylestom. Niciunul dintre noi nu a mai văzut vreodată așa ceva.

Anders deschise gura, apoi o închise la loc, căci nu era sigur ce anume să mărturisească sau de unde să înceapă.

— Nu vom spune nimănui că v-am văzut, le spuse Leif, uitându-se spre gemeni, care dădură din cap. Lăsați-mă să ghicesc: nu sunteți singuri aici.

Anders schimbă o privire cu Rayna. Nu avea niciun sens să mintă și nici nu era sigur că avea vreun motiv să o facă.

Rayna se întoarse la intrarea în hol și le strigă pe Ellukka și pe Lisabet. Fetelor nu le luă prea mult timp să ajungă înapoi și, cum veneau în fugă amândouă, rămaseră înlemnite văzându-i pe cei trei membrii ai Adunării Dragonilor. Pe fața Ellukkăi

se citea ușurarea mergând spre ei. Lisabet părea și ea aproape la fel de fericită.

— Vai, Leif, cât mă bucur să te văd! zise Ellukka. Ce face...

— Tatăl tău se reface, răspunse Leif, și aproape toată greutatea se ridică de pe umerii fetei.

Deși știa că rănilor nu fuseseră fatale – grație lui Leif care îl prinsese când se prăbușise deasupra Holbardului –, nu mai primise nicio veste de la el din prima zi în care se întorsese la Drekhelm cu Theo, ca să fure cărți din arhivă.

— Tocmai l-am văzut, adăugă Anders. Mergea singur pe picioarele lui.

— Are arsuri grave, spuse Saphira, dar poate să zboare.

— Și la Drekhelm cum e? întrebă Rayna.

Răspunsul lui Leif veni după o lungă pauză.

— E complicat, spuse el în cele din urmă. Unii dragoni sunt furioși, alții se simt trădați. Unii vor să atacăm Holbardul. Alții vor să retezăm orice legătură cu restul lumii.

Se opri din nou și, când continuă, tonul său era sumbru.

— Încep să pierd controlul asupra Adunării Dragonilor.

Cuvintele sale îi amuțiră de mirare. Toți cei patru copii îl văzuseră pe Leif prezidând Adunarea Dragonilor și, în ciuda faptului că adulții se certau și dezbăteau totul la nesfârșit, în final ascultau mereu de el.

— Ce faceați aici? întrebă Anders.

— Căutam arme, zise Saphira încet. Deși

părerile sunt împărțite, dacă să le folosim sau nu. Ne-am gândit că ar fi bine să mergem totuși cu ei, să știm și noi dacă au găsit sau nu ceva.

— Și voi? îi întrebă Leif. Ce vă aduce la Vechiul Drekhelm?

— Căutam camera unde dormea ma...

Dar Anders se opri la timp, și reformulă:

— Camera unde dormea Drifa.

Mylestom ridică din sprâncene.

— Drifa, dragonul fierar? De ce?

Niciunul dintre copii nu răspunse – nimeni nu voia să mintă, dar nici nu erau pregătiți să spună chiar adevărul. Cu toții aveau încredere în Leif, Mylestom și Saphira, dar era greu să-ți dai seama dacă, în încercarea de a menține pacea, adulții ar fi considerat că e bine să dezvăluie ceva ce copiii nu și-ar fi dorit să împărtășească cu restul lumii.

— N-am venit aici după vreo armă, spuse Anders într-un final. Pe cuvânt că nu.

Leif dădu ușor din cap.

— Cred că-mi amintesc unde era camera ei, dar ea plecase deja înainte ca dragonii să părăsească Drekhelmul. Lucrurile ei ar putea fi pe oriunde.

— Tu rămâi să le arăți, spuse Saphira, iar noi mergem după ceilalți acasă. N-ar trebui să-i lăsăm singuri la Drekhlem nici măcar un minut, fără vreunul dintre noi trei în preajmă.

— Are dreptate, zise Mylestom. Nu întârzia nici tu prea mult, Leif.

Cei doi își luară rămas-bun, plecându-și capetele, și se îndreptară spre hăul ieșirii din peșteră. Saphira își împingea scaunul spre

marginile, în vreme ce Leif îi conducea pe copii.

— Cu scaunul ce face? întrebă Lisabet curioasă.

— Ea îşi ia zborul, zise Leif, iar Mylestom îl preia şi îl cară după el, în caz că îi trebuie la aterizare. Are multe scaune, deci de multe ori o aşteaptă unul deja la destinaţie. Pe aici, luaţi-vă după mine!

Îi conduse pe coridoarele tenebroase ale Vechiului Drekhelm şi, pe măsură ce treceau pe lângă camerele în care deja căutaseră, Anders îşi dădu seama că Leif ar fi putut să le mai răspundă la o întrebare.

— Ai cunoscut vreodată doi dragoni fierari pe nume Tilda şi Kaleb? întrebă el.

— Da, încă îi cunosc, spuse Leif. În ultimul timp au avut cuibul în peşterile asceţilor.

— Ştii cumva unde anume în peşterile asceţilor? întrebă Lisabet imediat.

Leif dădu din cap că da.

— Pot să vă fac o hartă. Iar camera Drifei e chiar aici.

Deschise o uşă de lemn, care pentru Anders arăta fix la fel ca toate celelalte, verifică înăuntru, apoi o dădu de perete.

Nu era goală ca restul dormitoarelor. Drifa dispăruse deja atunci când dragonii fugiseră după ultima mare bătălie şi, aparent, nimeni nu se gândise să îi strângă lucrurile. În încăpere se aflau un pat mare, generos, nişte rafturi cu cărţi în capăt – goluri pe ici, pe colo, semn că cineva trecuse pe acolo – şi un cufăr imens, deschis, în care se mai aflau câteva haine.

Pe Anders îl trecură fiori de emoție. Pășii în cameră, se apropie de cufăr și se aplecă deasupra lui, scoțând o pelerină. O ținu în mâini, cercetând cu privirea materialul stacojiu, trecând cu degetele peste încuietoarea de metal de la gât. Mama lui purtase pelerina asta. O atinsese cu mâinile ei.

Rayna veni tăcută lângă el și se aplecă și ea, umăr la umăr.

— Ah! spuse Leif încet. Da. Asta mă întrebam când v-am spus că am niște bănuieli despre voi și despre originile sângelui vostru combinat, de lup și dragon. Credeam – speram – că poate sunteți copiii ei.

— Vorbești serios? șopti Rayna, privindu-l. Nu ți se pare că e o greșeală?

Leif clătină hotărât din cap.

— Mă bucur din toată inima să știu că prietena mea a lăsat ceva în urma ei. Anders, Rayna, trebuie să știți că mama voastră nu este o ucigașă. Nu mi-a mărturisit niciodată, dar știam că îl iubea pe Felix. I-am văzut lucrând împreună și mi-am dat seama.

— Știm că nu ea l-a ucis, zise Rayna.

— Aveți idee cine a fost? îi întrebă el repede.

— Nu, răspunse Anders, învârtind ochii prin cameră. Nu știm.

Și nu aveau habar nici ce se întâmplase cu Drifa. Dar păstra asta pentru el. Dacă ea nu voia ca propriii copii să încerce să o găsească, era aproape sigur că nu și-ar fi dorit s-o caute nici Leif, nici oricine altcineva.

Nu identificase prea multe locașuri unde ar fi putut fi ascuns toiagul, dar nu voia să înceapă să

caute chiar acum. Voia să aștepte să plece Leif.

Leif păru să priceapă toate astea, așa că vorbi din nou.

— Poate găsim ceva pe care să vă desenez o hartă, să vă arăt cum să găsiți cuibul.

— Avem o hartă, spuse Rayna, scotocind în rucsac, după care i-o dădu lui Leif.

— Asta e vechea hartă a Drifei, zise el, ridicând din sprâncene. Vai, nu am mai văzut-o de când... mă rog, de foarte mult timp.

O despături și, sub lumina lămpii, le arătă exact locul pe care trebuiau să-l caute în peșterile asceților.

— O să vedeți un steag roșu la intrarea în peșteră, mai spuse el. Există o porțiune mare și plată, acolo ar trebui să aterizați. Pot să vă mai ajut cu ceva, înainte să plec după Saphira și Mylestom?

— Ce se întâmplă dacă pierzi controlul asupra Adunării Dragonilor? murmură Anders.

— Nu cred că se pune problema *dacă*, oftă Leif. Cred că e mai degrabă vorba de *când* voi pierde. Adunarea Dragonilor va discuta mâine cât e ziua de lungă, despre cum n-am găsit niciun fel de arme pierdute aici. Altădată ar fi continuat să dezbată săptămâni la rând. Dar unii dintre ei se pregătesc să acționeze, și cred că o vor face nu mai târziu de poimâine.

Copiii tăcură o clipă, șocați. Știau că lucrurile se înrăutățiseră, dar... poimâine?

— Ce au de gând să facă? întrebă încetișor Ellukka.

— Să-i atace pe lupi, îi răspunse Leif la fel de

încet.

Lui Anders îi veni rău doar gândindu-se la asta. Nu puteau permite să se întâmple una ca asta.

— Hayn a spus că lupii se antrenează, zise el. Toată lumea, chiar și elevii juniori. Profesoara Ennar e la conducere acum, iar ea ne-a fost profesoară de lupte.

— Unde e Lupoica Alfa? întrebă Leif, încruntând din sprâncene. Unde e Sigrid?

— Nu știe nimeni, spuse Lisabet printre dinți.

— În orice caz, oriunde ar fi, zise Leif, și orice ar face acolo, nu va înlesni pacea. Ba dimpotrivă, o va îngreuna, asta știu sigur. Însă problema asta o depășește pe Sigrid acum. Oricum ar fi, într-o zi sau două ne paște un război. Trebuie să acționăm rapid. Mă voi strădui să împiedic Adunarea Dragonilor să facă vreo prostie, dar e doar o chestiune de timp.

Le strânse mâinile pe rând și plecă. Sunetul pașilor lui răsuna în timp ce se îndepărta pe hol.

Copiii rămaseră nemișcați, iar Anders știa că nu era singurul care și-ar fi dorit ca Leif să rămână, să știe tot ce știau și ei, să preia conducerea. Dar asta era imposibil, așa că băiatul se îmboldi singur.

— Să începem căutările! spuse el. Nu ar trebui să ne ia prea mult.

El și cu Ellukka scotociră prin rafturile cu cărți, pentru că erau cei mai înalți și puteau să se întindă și să pipăie, verificând atent cu mâinile marginile de sus, unde acestea se îmbinau cu peretele. Lisabet căută în ungherele întunecate ale camerei, folosindu-se de lampă.

Anders știa sigur că prietena lui se gândea la

vorbele lui Leif.

Poate că răsufla ușurată văzând că el e atât de convins că mama ei era adăpostită pe undeva. Leif avea dreptate – pericolul care îi păștea era mai mare decât Sigrid, asta era clar ca bună ziua. Dacă Adunarea Dragonilor era hotărâtă să meargă la război, atunci chiar Sigrid însăși de-ar fi apărut să le spună tuturor să dea mâna și să fie prieteni, tot n-ar mai fi fost de ajuns. Dar asta nu însemna că trebuiau să stea liniștiți în ceea ce o privea pe Lupoica Alfa. Și el, și Lisabet știau prea bine că Sigrid putea face mult rău și de una singură.

După numai un minut, Anders pierdu firul gândurilor când Rayna se rostogoli complet sub pat și apoi scoase un chiot de bucurie.

— L-am găsit! strigă ea, apoi i se declanșă un acces de tuse. Se iscă un nor de praf și, din mijlocul lui, apăru o Rayna gri și plină de țărână.

— Pe tot? o întrebă Ellukka, grăbindu-se să o ajute să se ridice.

— Pe tot, confirmă Rayna.

— Păi, asta e foarte bine, spuse Ellukka. Scânteii și solzi, *nu* aveam niciun chef să cutreierăm tot Vallenul în lung și-n lat după alte trei piese.

Anders se gândea deja la următorul pas și, ridicând lampa cu ochii spre ceilalți, întrebă:

— Putem ajunge la Tilda și Kaleb în seara asta?

Ellukka și Rayna se gândiră un pic.

— Nu cred, spuse Ellukka. E un zbor prea lung, iar noi suntem prea obosiți. Și cum să zărim steagul roșu în întuneric?

— Iar Drifa a zis că e nevoie de Hayn, le atrase

atenția Lisabet. Deci cineva ar trebui să zboare să îl aducă și pe el.

— E adevărat că avem nevoie de un lup proiectant ca să ajute cu reparațiile, adăugă Rayna. Ea ne-a spus că ultima oară a reparat oglinda împreună cu tata, deci pesemne că e nevoie și de un lup, și de un dragon fierar pentru reparații.

— Așa e, spuse Lisabet. Desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama. În ultimul an sau doi, multe artefacte începuseră să se strice prin Holbard, pentru că nu erau dragoni fierari care să-i ajute cu reparațiile pe lupi.

— Panourile de vânt din port, își aduse aminte Anders. Tot lăsau să intre rafale de vânt.

— Pe lângă multe alte lucruri mărunte, aprobă Lisabet.

— Ce să zic? Sper că lui Hayn îi plac dragonii fierari la fel de mult cum îi plac lui Leif, spuse Ellukka.

— Va trebui să înnoptăm aici în seara asta, zise Lisabet. Ar trebui să zburăm să-l luăm, și *apoi* să zburăm spre peșteri. Și o să fie greu să-l cărăm. Oricum ne întâlnim cu el mâine-dimineață în tabără. Știu că Leif a zis că e urgent, dar e prea departe și prea periculos să zburăm.

Așa că rămaseră peste noapte în Vechiul Drekhelm, îngrămădiți toți patru în patul Drifei. Când se cuibări cu capul pe pernă, Anders se gândi că odată, demult, mama lui dormise exact aici. O simțea atât de aproape de el în patul ei, la fel de aproape cum o simțise și în atelier. Se întreba unde dormise atunci când se ascunsese la

Drekhelm și încerca să și-o imagineze întinsă în pat, cu bebelușii moțâind lângă ea.

Probabil că era doborâtă de tristețe la gândul că tatăl lor fusese ucis și se temea că o vor găsi și o vor judeca pentru ceva ce nu făcuse. Probabil că își făcea griji și pentru Anders și Rayna. Cu siguranță se simțea extrem de singură.

Deși, nici el și nici Rayna nu se îndoiau de nevinovăția mamei lor. Acum, că stăteau aici în întuneric, lui Anders nu-i venea să creadă că nu-i trecuse prin cap să o întrebe dacă știa cine îl *ucisese* pe Felix, atunci când a avut ocazia. Și acum Drifa nu mai era.

După acest ultim gând, îl copleși o tristețe care nu-l părăsi până târziu în noapte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În dimineața următoare, Ellukka și Lisabet pleacă în tabăra din oraș ca să se întâlnească cu Hayn, cu promisiunea de a-l aduce cât mai repede la peșterile asceților. Anders și Rayna porniră în căutarea cuibului în care se aflau Tilda și Kaleb.

Mai întâi zburară peste Ținuturile de Sus, plutind pe deasupra întinselor câmpii aurite, admirând priveliștea a mii de izvoare care se încolăceau și se învârteau sub ei, oglindind cerul. Încet, încet, pe covorul perfect al câmpiilor verzi începură să apară pietre mici, apoi unele mai mari, și apoi ajunseră la poalele Munților Seaclyff.

Rayna pluti spre sud, pe lângă Lacul din Cer, unde găsiseră o piesă din Sceptrul Soarelui, luând la rând trecătorile pe care le indicase Hayn pe hartă. Zbura mai jos și mai încet, scrutând cu grijă locul, până când începură să se vadă gurile peșterilor.

Apoi se lăsă din nou în picaj, iar vântul care suiera printre piscurile munților începu să-i arunce de colo până colo. Avansau greoi, și mai trecu o jumătate de oră până când zăriră un steag mare și roșu, fluturând neînfricat în vânt, la intrarea într-una dintre peșteri.

Alături era un loc măricel, perfect pentru aterizare, și exact așa cum îi sfătuisese Leif, Rayna ateriză chiar în mijlocul lui.

Nici nu apucă bine să pună picioarele jos, că din pământ răsăriră deodată o serie de grilaje metalice, până atunci ascunse, care formau un

cerc perfect în jurul platformei de aterizare. La început, gardul părea cam de doi metri înălțime, așa că Rayna încercă să se lanseze iar în aer și să se elibereze din capcană. Însă chiar atunci, un nou sistem de grilaje țâșni din vârful primului șir, și un nou șir din acesta, extinzându-se, astfel încât, în câteva secunde, gemenii erau închiși sub un soi de cupolă metalică.

Anders alunecă încet pe-o parte, așază pachetul cu oglinda, apoi puse toiagul alături, după care se întoarse ca să-i dea jos hamurile surorii lui. Nu prea avea rost să i le lase, când era destul de clar că nu aveau unde să plece.

— Ce fel de întâmpinare o mai fi și asta? vru ea să știe de îndată ce se transformă. Nu știu ce să zic de locul ăsta, Anders. Trebuie să mai fie vreun dragon fierar pe altundeva.

— Nu cred că vom găsi altul care să fie dispus să ne asculte pe noi, îi aminti el cu voce scăzută.

Apoi se auzi o voce din afara gardului.

— Ță e un ham? Pare foarte bine proiectat. Îmi place cureaua care vine printre picioarele din față.

O femeie stătea și se uita la ei. Avea o claie imensă de păr argintiu ondulat și o față aspră și cu maxilare bine definite, bătută de soare.

— Da, e un ham, strigă Anders. Putem să ieșim, te rog?

Femeia cântări un pic răspunsul, mișcându-și capul într-o parte și alta, cercetându-i așa cum cerceta Isabina lucrurile sub microscopul ei.

— Cine v-a spus unde să ne găsiți? întrebă ea.

— Leif, îi răspunse băiatul.

Fața ei oarecum rigidă se lumineă.

— A, Leif! zise ea. Nimeni nu prea mai vine în vizită la noi. Probabil că ar fi trebuit să îmi dau seama că el v-a zis.

Se grăbi pe lângă cupolă și deschise o poartă folosind o descuietoare din afară.

— Leif ne trimite provizii. Poate aveți și voi ceva pentru noi?

— Mă tem că nu, răspunse Rayna. Ne-a trimis fiindcă avem nevoie de o reparație.

— Ah, o reparație!

Acum femeia părea și mai entuziasmată.

— *Nimeni* nu ne mai cere așa ceva. Intrați, intrați!

Ridică vocea, țipând:

— Kaleb, avem musafiri! Au nevoie de o reparație!

Pe măsură ce o urmă pe femeie, Anders se gândea dacă nu cumva motivul pentru care nu îi căuta nimeni era că nimeni nu știa unde sunt. Dar își ținu gura închisă.

Kaleb se dovedi a fi un bătrân cu tenul cafeniu-închis și părul la fel de grizonant ca al Tildei, tuns scurt. Fața lui era brăzdată de riduri adânci, dar nu se citea nimic pe ea, în timp ce îi măsura cu privirea.

— Sunt copii, exclamă el, apăsând un buton într-un zid de lângă intrarea în peșteră.

Cupola și gardurile se pliară și se strânsură în locașul lor cu o serie de zgomote metalice, dispărând în stâncă.

— I-a trimis Leif, îi spuse Tilda, ca și cum asta scuza vârsta lor.

— Deci, ce vreți? tună el.

— Sunt sigură că le este foame. Sunt musafiri, Kaleb, noi nu avem niciodată musafiri. Ar trebui să le oferim ceva de mâncare.

Kaleb nu o băgă în seamă, dând cu nepăsare din mână. Dar, în ciuda gestului său, bărbatul păși hotărât spre dulapul din perete, îl deschise, scoase patru farfurii și unul dintre cele mai impresionante torturi pe care îl văzuse Anders vreodată. Părea să aibă cel puțin douăsprezece foi subțiri, și între ele câte un strat gros de gem.

— Uau! exclamă Anders, care nu se așteptase să vadă ceva atât de impresionant într-un dulap atât de banal din creierii munților.

— Kaleb l-a făcut, spuse mândră Tilda. Aici sus avem destul de mult timp liber.

— Altceva nu prea e de făcut, spuse Kaleb morocănos. Așa! Acum spuneți ce vreți!

— Acesta este Toiagul lui Reya, zise Anders, ținându-l în sus. Și în pânza asta se află Oglinda lui Hekla, deși, ultima oară când am deschis-o și ne-am uitat în ea, am ajuns să...

— Să vedeți pe toată lumea ca pe voi înșivă, termină Tilda propoziția pentru el.

Ea și Kaleb rămăseseră aproape nemișcați.

— De unde aveți voi astea? îi întrebă ea.

— Au fost ale Drifei, zise Anders temător.

— Da, asta știm, punctă Kaleb.

— Voi obișnuiți să-i furați lucrurile? întrebă acum Tilda, fără urmă de blândețe în glas. Cum ați găsit astea?

— Ne-am folosit de o hartă, zise Rayna într-un suflet, dornică să se apere. Noi...

Apoi tăcu, pentru că, așa cum bănuia și

Anders, fata tocmai își dăduse seama că, dacă dragonii ăștia fierari știau cum funcționează harta Drifei, atunci știau și că gemenii trebuie să fie înrudiți cu ea.

— Nu... spuse Tilda.

— Nu se poate! zise Kaleb.

Puse tortul jos și păși mai aproape de ei. Amândoi stăruiră îndelung cu privirea pe fețele copiilor.

— Și tatăl vostru cine e? întrebă Tilda.

Anders știa că riscă enorm dacă răspunde la această întrebare. Dar nu avea de gând să mintă și să-i păcălească doar ca ei să-i ajute. Făceau toate astea ca să convingă lupii, dragonii și oamenii să fie sinceri unii cu alții, să asculte, așa că trebuia să aplice și el aceeași metodă. Își aduse aminte că văzuse numele Tildei și al lui Kaleb în Skrabok-uri – probabil că îi cunoscuseră pe părinții lor.

— Felix a fost tatăl nostru, spuse Anders. Era lup. Și eu sunt tot lup.

Tilda duse mâna la gură.

— Ah, Felix! zise ea.

— Pe vremuri, lucram cu el și fratele lui, continuă Kaleb. Erau oameni buni.

— N-am înțeles niciodată ce s-a întâmplat, zise Tilda. Se spune că ea l-a omorât pe Felix și apoi a fugit. Dar dragonii au căutat-o în lung și în lat și n-au reușit să o găsească. Mereu m-am întrebat dacă cel care i-a făcut de petrecanie lui Felix nu a prins-o și pe ea.

Anders și Rayna se uitară unul la celălalt. Și ei ar fi dorit să știe același lucru.

— Până la urmă, zise Kaleb sumbru, pare că a

scăpat măcar o vreme, din moment ce voi doi sunteți aici în carne și oase. Avea cel mai bun motiv din lume să se ascundă, voia să-și protejeze pruncii.

Avea un fel de a vorbi – tăios, dar parcă un pic precaut – și asta îl făcea pe Anders să se întrebe dacă Tilda și Kaleb aveau habar că Drifa ținuse un atelier secret în Sălașul Norilor, un loc unde nimeni nu își imaginase că s-ar putea duce, așa că nimeni nu se gândise să o caute acolo.

Chiar dacă cei doi dragoni fierari aveau această suspiciune, era clar că nu o împărtășiseră cu nimeni, iar asta îi făcea aliați.

Kaleb părea să fi terminat cu subiectul ăsta și își tăie o felie de tort din care mușcă atât de strașnic, încât nu mai era loc și pentru alte întrebări.

— În zilele noastre, nu mai putem decât să forjăm, îi dădu el mai departe. Avem nevoie de un proiectant. Luptele astea stupide au stricat mersul lucrurilor. De zece ani n-a mai existat un artefact nou în Vallen. Zece ani! Oare are vreunul dintre ei impresia că așa trebuie să fie?

— Păi, hmm, avem vești bune, spuse Rayna. Hayn, fratele lui Felix, e pe drum înapoi. Deci veți avea un proiectant cât de curând.

— Asta e minunat! zise Tilda.

— În sfârșit! spuse Kaleb.

— Voi doi așezați-vă și mâncați-vă tortul, le zise Tilda. O să ne dăm noi seama cum pot fi reparate artefactele când sosește și Hayn.

Prin urmare, Anders și Rayna se instalară amândoi pe o canapea mare și confortabilă,

acoperită cu un pled, care nu avea niciun efect asupra câlților care ieșeau de peste tot din găurile ei. Mâncară ascultători câte o felie generoasă de tort și așteptară în liniște cât timp dragonii se întoarseră la forjă.

Când te uitali la Tilda și Kaleb lucrând, era ca și cum asistai la un fel de dans minunat. Tilda se transformă fără nici cel mai mic efort într-un dragon de culoarea piersicii în combinație cu auriu, cu aripi în nuanțele apusului printre nori. Din vâlvătaia albă scăpărau peste tot scânteii aurii, când sufla foc de dragon scaldat de esență în forja ei. Apoi se transformă la loc, apucă un ciocan și se puse pe treabă, lovind metalul ca să-l niveleze. Repetă pașii ăștia la nesfârșit, fără să-și piardă vreodată ritmul.

Kaleb grava plăcuța de metal la care lucra. Agățat de perete, avea un tabel ponosit, foarte vechi, pe care îl tot consulta, studiind îndeaproape runele. Apoi grava încă una, după care se întorcea iar la tabel. Hârtia era arsă pe la margini și, cu siguranță, era folosită de ani buni. Probabil că fusese proiectată înainte de ultima mare bătălie.

Anders era fascinat și, dacă nu i-ar fi dispărut felia de tort, n-ar fi avut habar cât timp se scursese.

În clipa aceea auziră o serie de sunete metalice afară, semn că domul metalic prinsese iar pe cineva.

După o clipă, auziră vocea lui Hayn, care striga, pe jumătate iritat, pe jumătate amuzat.

— Tilda? Kaleb? Dați-ne drumul imediat din dispozitivul ăsta ridicol!

— A, ce bine! zise Kaleb punând deoparte uneltele și îndreptându-se către ușă. Acum putem să ne apucăm de treabă.

Gemenii ieșiră, urmându-i pe cei doi dragoni fierari, și dădură nas în nas cu Hayn, Lisabet și Ellukka, prinși sub cupola metalică. Cei doi copii păreau mult mai îngrijorați decât lupul cel mare.

— Unde ai fost până acum? țină să afle Kaleb, în timp ce se îndrepta apăsând spre ieșire, ca să deschidă poarta.

— Cred că știi că nu pot să zbor, nu? întrebă Hayn, cu un zâmbet pe buze, în timp ce capcana se retracta în stâncă. Cum te gândeai tu că pot trece eu muntele? Puteai să vii să mă iei, dacă aveai atâta nevoie de mine.

Kaleb bombăni și se întoarse înapoi. Hayn și Tilda schimbă un zâmbet.

— Mai am tort, spuse Tilda, și avem și lapte pe undeva. Hai să vă faceți comozi, copii! S-ar putea să dureze ceva timp.

— Nu poate să dureze prea mult, spuse Hayn pe un ton grav. Lucrurile se înrăutățesc.

Lui Anders îi zbură gândul la Adunarea Dragonilor care se pregătea să atace. Oare Hayn știa ceva?

— Se

înrautățesc? întrebă băiatul, gândindu-se cu groază la răspuns.

— Am fost cu ochii pe tabăra lupilor, răspunse Hayn. O parte din ei au vrut să poarte un dialog cu oamenii, dar aceștia i-au gonit. Cu pietre, cu bețe, cu tot ce au avut la îndemână.

— Lupii au ripostat? șopti Lisabet.

Hayn clătină din cap cu o faţă posomorâtă.

— De data asta, nu, zise el. Toţi lupii sunt învăţaţi să nu facă niciodată rău vreunui om. Dar niciun om n-a făcut până acum rău vreunui lup. În tabăra oamenilor se zvoneşte că trebuie să fie pregătiţi pentru un asalt al lupilor, iar în tabăra lupilor există voci care sunt de părere că ar trebui să facă o descindere în forţă, ca să-i pună pe oameni la locul lor.

— Tu crezi că o vor face? îl întrebă Tilda, pălind dintr-odată.

— Eu cred că e de ajuns ca un singur lup sau om să înceapă, şi atunci nu ştiu cine o să câştige sau cum, îi răspunse Hayn.

Nimeni nu mai scoase o vorbă, iar Anders închise ochii. Simţea că întregul Vallen era pe cale să se autodistrugă – dragonii pregătiţi să atace lupii, iar lupii şi oamenii gata să se lupte între ei.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, spuse el.

— Nu avem deloc, răspunse Hayn. Tilda, Kaleb, ar trebui să ne apucăm de treabă!

Anders, Rayna, Lisabet şi Ellukka se înghesuiră toţi patru pe canapea, iar Tilda le făcu plinul cu pahare mari cu lapte şi nişte felii şi mai mari de tort. Îşi povestiră în şoaptă tot ceea ce se petrecuse de când se despărţiseră, apoi rămaseră tăcuţi să privească proiectantul şi dragonii fierari lucrând împreună. Trecuse un deceniu de când se întâmplase aşa ceva oriunde în Vallen, iar Anders se trezi că-şi ţine respiraţia în timp ce ei şuşoteau despre fiecare dintre cele două artefacte.

Tilda avusese dreptate. Indiferent cât era de

urgent ceea ce aveau de făcut, reparația dura foarte mult timp – cercetau, dezbăteau și, încetul cu încetul, cădeau de acord asupra reparațiilor pe care voiau să le facă.

Nu era vorba doar de a grava din nou aceleași rune vechi. Hayn trebuia să înțeleagă unde și de ce dădeau greș artefactele, și apoi să creeze noi combinații de rune care să le întărească. După care dragonii trebuiau să le forjeze la locul lor, asigurându-se că fiecare dintre ele se afla exact acolo unde era necesar.

Câteva ore mai târziu, Anders fu trezit din somn de Hayn, care stătea ghemuit lângă el și îl bătea ușor pe genunchi.

— Suntem gata, spuse lupul cel mare, aranjându-și ochelarii și privindu-i pe Anders și Rayna, care încă se dezmeticeau din somn.

— Voi înțelegeți cum funcționează artefactele astea? Întrebă Tilda din spatele lui. Sunt puternice.

— Ne-am uitat în oglindă și data trecută, și a funcționat, zise Rayna.

— De data asta nu va mai fi nevoie să vă uitați, îi spuse Tilda. Țineți-o înfășurată și, când sunteți gata s-o folosiți, scoateți-o pur și simplu din cârpă. Oricine se află, să zicem, la douăzeci și cinci de metri de ea îi va resimți efectul. Dar toiagul? Vă pricepeți să-l folosiți?

Copiii clătinară toți din cap că nu.

— Ce tot faceți? mormăi Kaleb. Vă plimbați prin Vallen cu artefacte pe care habar n-aveți să le folosiți? Nu pot să îmi imaginez ce-ar zice Drifa dacă ar ști.

Hayn pufni.

— Drifa, Felix și cu mine construim mereu artefacte din nimic. De cele mai multe ori, habar n-aveam ce puteau să facă până nu le foloseam. Cred că Drifa ar zice că sângele ei clocotește prin venele acestora doi.

Copiii se uitară lung unii la alții, dar tăcură. Nu era momentul să le spună dragonilor fierari că Drifa le *spusese* unde să găsească oglinda și toiagul. Ar fi însemnat mai multe întrebări decât răspunsuri, iar ei trebuiau să se concentreze cum să le folosească pentru a începe discuțiile despre pace, înainte să fie prea târziu. Din fericire, niciunul dintre ei nu se gândise să-l întrebe pe Anders cum de a știut ce artefacte să roage harta să-i arate.

Hayn arată spre toiag.

— Când sunteți pregătiți să-l folosiți, îl apucați de capăt și răcâți pe jos cu el, până când ați desenat un cerc. Nu contează dacă nu se vede cercul. Puteți să trasați peste pietre, iarbă, ce vreți voi. Puterile de elemental vor fi neutralizate pentru oricine pășește în interiorul cercului. Nu vor mai putea arunca cu gheață sau flăcări. Nu se vor mai putea transforma.

— Absolut deloc? Întrebă Ellukka. Vor fi oameni?

— Poate o să le prindă bine, zise Tilda.

Mintea lui Anders o luă la goană. Deja simțea că zărește un plan - începea să își dea seama la ce se gândise Drifa atunci când el și Rayna îi spusese ce voiau să facă.

— Cum spuneam, mârâi Kaleb, e un artefact puternic. Sunteți siguri că îi puteți face față?

— Nu, spuse cu sinceritate Anders, dar vom face tot ce ne stă în putință.

— Bine, încuviință Kaleb dând din cap. E primul lucru înțelept pe care l-ai spus până acum. Dacă ai înțeles cât de greu se controlează, atunci înseamnă că ai fost atent.

— Dacă s-ar putea, am mai aștepta, răspunse Anders. Dar nu avem de ales. Hayn zice că lupta dintre oameni și lupi ar putea începe în orice moment. Iar Leif a zis că dragonii sunt pregătiți să atace poate chiar de mâine.

— Ce-a spus?! exclamă Hayn, dându-și jos ochelarii și ciupindu-se de puntea nasului. Cum ați reușit să-l vedeți - nu, asta nu e important. Așadar, lucrurile stau chiar mai rău decât știam.

— Uite de asta locuim noi în munți, zise Tilda. Așa era cu ani în urmă, înainte să moară părinții voștri. Doar că atunci nu dragonii voiau să înceapă sfada, lupii erau cei care cereau reparații peste reparații, și nimeni nu putea ține pasul cu ele.

— Voiau să ne controleze fiecare mișcare, fu de acord Kaleb. Ceea ce s-a petrecut cu Drifa și Felix nu a fost motivul pentru care a început totul, dar a fost picătura care a umplut paharul. Sigrid era hotărâtă să se lupte.

— Crezi că ea ar putea fi și în spatele a ceea ce se întâmplă acum? întrebă Lisabet, cu o voce așa plâpândă, că aproape nu se auzi.

Hayn o privi îndurerat, iar Anders îi prinse mâna și o strânse cu putere.

— Nu știu, răspunse Tilda. Dar cred că și cu Lupoica Alfa, și fără ea, dragonii, lupii și oamenii ăștia ar găsi orice motiv ca să înceapă o luptă unii

cu ceilalți.

Hayn încuviință din cap.

— Sigrid era comandant de detașament în ultima bătălie și, deși a împins haita la luptă, nu cred că din cauza ei a izbucnit războiul. Sigrid era doar un simptom al unei boli mult mai grave.

Anders privi spre Lisabet, care își studia amărâtă încălțările.

— Lupoaica aia nu se va mulțumi niciodată cu pacea, oftă Tilda. Ascultați la mine. Dar Hayn are dreptate. Elementalii – și acum și oamenii – nu au nevoie de Sigrid ca să găsească o cale să se lupte. Poate că am făcut rău să ne ascundem aici în munți. Poate că am fi putut face mai mult.

— Ați făcut mai mult acum, zise Anders. Ne-ați reparat artefactele.

— Chiar că am ales o tabără, fu de acord Kaleb. Acum, fiți siguri că veți câștiga.

Cât timp ceilalți vorbeau, Tilda aduna absentă paharele goale de lapte, când deodată se opri și se aplecă peste umărul lui Kaleb, ca să se uite mai bine la Anders.

— Asta ce e? întrebă ea arătând cu degetul. Ce ai la gât?

— Sunt vechile amplificatoarele ale Drifei și ale lui Felix, zise Hayn. Amândoi au câte unul.

Dar Tilda clătină din cap.

— Nu sunt doar amplificatoare, zise ea, făcându-i semn lui Anders. Dă-mi-l și mie un pic.

Anders și-l dădu jos de la gât și i-l înmână. Dar fu surprins să observe cât de tare îl voia înapoi, ca și cum era o parte din el. Acum se obișnuise să-l aibă la gât.

— Asta e o cheie, zise femeia, învârtindu-l în palmă pe toate părțile, apoi i-l dădu și lui Kaleb, care confirmă cu o mișcare a capului.

— O cheie pentru ce? întrebă Rayna.

— Habar n-am, zise Kaleb. Mai aveți nevoie de ceva sau sunteți gata de plecare?

— Am avut cam mulți oaspeți pentru o singură zi, spuse Tilda, punându-i mâna la gură lui Kaleb, ca să-l facă să tacă.

Până la urmă, Tilda se oferă să-l ducă ea pe Hayn înapoi în tabăra de lângă oraș, pentru ca ei să poată zbura direct spre Sălașul Norilor. Bineînțeles că nu știa încotro se îndreptau ei – nici nu i-a întrebat, iar ei nu au precizat.

Au fost însă recunoscători pentru timpul pe care l-au câștigat pentru zbor. Aveau mult de lucru la planul lor final și, judecând după spusele lui Leif și ale lui Hayn, totul trebuia să fie gata până mâine. Agitația asta începea în sfârșit să-i afecteze pe toți, iar Anders și Lisabet se urcară încordați în spatele fetelor, fără să scoată vreun cuvânt.

Zborul dură mai mult decât trebuia, căci, dacă ar fi luat-o în linie dreaptă, s-ar fi apropiat periculos de mult de Noul Drekhelm, și nimeni nu voia asta. Virară spre sud ca să evite zona, zburând pe deasupra Marii Păduri a Cețurilor.

Privind în jos peste umărul Raynei, Anders își aminti prima oară când gonise prin pădure, când se rostogolise în râu și când Lisabet îl trăsese afară. Momentul acela le consolidase prietenia pentru totdeauna. Anders întoarse capul spre ea, cuibărită pe spatele Ellukkăi, ca să se ferească de vânt. Își dorea să găsească vorbele potrivite, care

să-i alunge fetei grijile și vina pe care le simțea din cauza mamei sale.

Întinericul se lăsă cu mult înainte ca ei să ajungă la Sălașul Norilor, colorând aburii ceții de sub ei într-un roz sclipitor. Căzuse de mult noaptea când sosiră ei la vârful stâncos, iar bolta cerului era înțesată cu stele argintii. Trăseseră un pui de somn cât Hayn și dragonii fierari lucraseră, iar Anders era bucuros - cu siguranță majoritatea prietenilor lor dormeau deja la ora asta.

Bryn și Det stăteau lângă arcada de la intrare, vorbind încet, așteptându-i pe cei patru, iar Anders le făcu semn cu mâna în timp ce cobora de pe spatele Raynei. Din poala lui Det țâșni o umbră mititică și neagră - pisica Kess -, care veni alergând în întâmpinarea lor.

Anders se aplecă să-i treacă mâna prin blana mătăsoasă și neagră, dar Rayna întoarse capul și-l păli cu răsuflarea fierbinte, de dragon, în timp ce fornăia nerăbdătoare către fratele său.

— Scuze, Kess, șopti el. Așteaptă un pic.

Nici nu apucă bine să-i dea jos hamul surorii sale, că aceasta se și transformă și îl apucă de mână.

— Anders, mi-am dat seama!

— Ce ți-ai dat seama? întrebă el, dar sora lui îl trăgea deja spre intrare, iar Lisabet și Ellukka se străduiau să țină pasul cu ei.

— E o *cheie*! răcni Rayna. Bryn, exact dragonul de care am nevoie!

— Bine ai venit acasă? spuse Bryn ridicând din sprâncene.

— Rayna, ce se întâmplă? încercă din nou

Anders, în timp ce fata îl trăgea pe sub arcadă.

— E o cheie, repetă Rayna, așa că băiatul renunță și o urmă pur și simplu.

Nu avea niciun rost să te cerți cu Rayna când era în starea asta. Nu puteai decât să speri că nu te conduce direct spre dezastru.

— Mergem undeva? întrebă Lisabet.

— Ar fi bine să vii și tu, că ești isteață, decise Rayna. Și tu, Bryn, avem nevoie și de tine. Ellukka și Det, voi doi spuneți-le tuturor că nu întârziem prea mult. Nu cred.

— Ar fi bine să nu întârziați, răspunse Ellukka. Avem un război de oprit.

— Cred că și treaba asta ar putea fi cel puțin la fel de importantă, spuse Rayna.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Nu ar fi trebuit să se avânte în interiorul Sălașului Norilor de unii singuri. Dar Rayna deja îi dăduse drumul lui Anders și se grăbea înainte, așa că nu le rămânea decât să alerge după ea.

Anders gonea pe coridor, cu urechile ciulite după zgomote, încercând să-și dea seama dacă vreun artefact soldat era pe urmele lor.

Rayna cotea încrezătoare pe holuri, însă Anders nu-și dădu seama în ce direcție mergea decât cu câteva clipe înainte de ultimul colț, care îi aduse în fața destinației lor finale.

Fata se opri brusc în fața ușii imense de piatră care le blocase drumul atunci când întrebaseră Sălașul Norilor cum să ajungă la Drifa. Ceilalți gâfâiau în spatele ei. Pe zid licărea același text strălucitor, în vallenita veche, formând același cod misterios.

Litelele albastre erau la fel de lipsite de sens ca și înainte. Anders o văzu pe Rayna scoțându-și amplificatorul de la gât.

— Bryn, îți mai amintești cum spuneai că dacă vrem să decodăm mesajul de pe zid avem nevoie de o cheie? zise ea.

Bryn dădu din cap, încruntându-se confuză.

— Păi, zise Rayna cu un rânjet, ai avut dreptate. Dar, de fapt, cred că aveam nevoie de o *cheie* adevărată. Am cunoscut doi dragoni fierari în seara asta pe Tilda și Kaleb, și...

— Voi i-ați *cunoscut* pe Tilda și pe Kaleb? zise Bryn cu gura căscată. Trăiesc ascunși în munți, nu

permit niciodată nimănui să aterizeze acolo, voi cum de ați...?

— Leif ne-a zis cum să ajungem, răspunse Rayna.

— V-ați întâlnit cu *Leif*?

— Avem multe să vă povestim, recunosc Rayna. Și o s-o facem, după ce terminăm aici. Tilda și Kaleb ne-au spus că amplificatoarele noastre sunt chei, dar nu știau la ce folosesc. Eu cred că s-ar potrivi *aici*.

Chiar Drifa a zis că ne tragem din creatorii Sălașului Norilor, iar amplificatoarele astea au fost ale ei. Mie mi se pare că sunt făcute să deschidă uși, iar asta e singura ușă din Sălașul Norilor pe care nu am fost în stare să o deschidem.

Ceilalți trei se înviorară, cercetând cu grijă fiecare centimetru din peretele de piatră. Anders pipăi cu grijă suprafața zgrunțuroasă a peretelui, disperat să se grăbească, dar atent să nu cumva să rateze vreun locaș minuscul.

Lisabet fu prima care strigă.

— Aici! spuse ea arătându-le repede locul și dându-se în spate ca să o lase pe Rayna să ajungă acolo.

Era un locaș mic, vertical, ascuns în umbra unei pietricele asimetrice. Rayna roti amplificatorul ca să intre acolo și împinse.

Se potrivea perfect.

Cu toții se holbau la zid, așteptând să se întâmple ceva. Dar nu se întâmplă nimic.

— Dar se potrivește, protestă Rayna, asta e broasca ușii. De ce nu merge?

Acum însă, veni rândul lui Anders să aibă o

bănuială. Se grăbi la celălalt capăt al zidului, căutând la aceeași înălțime de la podea. Și bineînțeles că găsi acolo broasca-pereche.

Își scoase și el amplificatorul de la gât și îl împinse înăuntru, ținându-și respirația.

Scrâșnind, literele începură de îndată să se schimbe și să se deplaseze, mișcându-se peste tot pe zidul de piatră. Ori de cât ori se întâlneau, literele se izbeau unele de altele, ca o mulțime de oameni care se grăbesc în direcții diferite, fără ca vreunul să fie dispus să se dea din drumul celuilalt.

În cele din urmă însă, începu să se arate un model. Literele formau linii, și apoi se grupau în cuvinte.

— Asta e vallenita veche, zise Bryn, făcând un pas înapoi și mormăind ca pentru sine, încercând să traducă frazele.

Ceilalți trei dansau de bucurie, sărind în sus și-n jos, neputând să-și stăpânească emoția.

— Cred că știu să traduc, spuse Bryn într-un final.

Temătoare, începu să citească rând cu rând cuvintele de pe zid, mai întâi în vallenita veche, și apoi traducându-le.

Eu sunt Sălașul Norilor.

Eu am fost făurit de cei dintâi dragoni fierari.

Eu voi cunoaște cei din urmă dragoni fierari.

Eu voi dăinui în ciuda vântului și a ploii, în ciuda luptei, chiar de-ar fi să se cutremure pământul.

Cei cărora le-am permis accesul pot să se plimbe în voie aici.

Însă doar cei care posedă cheile făuritorilor mei vor putea deschide această ultimă ușă.

Când termină de citit, la baza uriașului zid de piatră începu să se distingă o ușă. Era încadrată de o lumină albastră și, când conturul fu complet, ușa se deschise cu un zgomot discret, spre înăuntru, lăsând să se vadă o scară.

Muți de uimire, copiii se holbau la ea. Bryn fu cea care vorbi prima.

— Credeți că ar trebui să coborâți acolo? întrebă ea. Știu că vreți răspunsuri, dar nu e periculos oare?

— Avem probleme și mai mari, zise Anders, cu ochii ațintiți în continuare în jos, spre scări. Leif și Hayn au spus că dragonii, lupii și oamenii se pregătesc pentru o nouă bătălie. Nu avem prea mult timp la dispoziție ca să folosim toiagul și oglinda. Dar, dacă situația se înrăutățește, asta ar putea fi singura noastră șansă să aflăm ce s-a întâmplat cu mama noastră. Și nu e doar pentru noi. Cred... cred că s-ar putea să fie important pentru toată lumea. Disparația ei a fost mereu legată de începutul ultimei mari bătălii.

— Ne întoarcem cât de repede putem, zise Rayna.

— Nu-i treziți pe ceilalți, spuse Lisabet. Orice se va întâmpla, mâine va fi o zi mare. Noi am tras un pui de somn la Tilda și Kaleb – promitem c-o să ne întoarcem până dimineață.

— Noi? repetă Anders.

Fata îi aruncă o otheadă.

— Doar nu credeai c-o să vă las să plecați

singuri, nu? Hai, trebuie să ne grăbim!

— Eu vă aștept la răsăritul soarelui, le promise Bryn. Însă acum o s-o iau la sănătoasa până la holul de la intrare, ca să fiu sigură că nu dau nas în nas cu vreun artefact neprietenos. Voi trei duceți-vă! Găsiți-o pe Drifa!

O priviră până ce aceasta dispăru după colț, apoi gemenii își recuperară amplificatoarele și le atârnară din nou la gât. Cei trei începură să coboare în liniște deplină, mișcându-se mai încet la început, apoi cu mai mare viteză, pe măsură ce căpătau încredere.

Coborâseră vreo douăzeci de trepte, când auziră zgomotul ușii care se închise în urma lor cu un clac.

Pe moment, lui Anders i se opri inima în loc, stând acolo în beznă. Însă pereții începură imediat să se lumineze în nuanțe pastelate de albastru-verzui, la fel ca potecile luminoase care le arătau drumul prin Sălașul Norilor.

Prin urmare, coborâra din ce în ce mai adânc, pe niște trepte ce păreau că nu se mai termină, până când pe Anders începură să-l doară picioarele și mușchii. Dar misterul acesta trebuia rezolvat. Cărarea care le promisese că-i duce la locul unde se afla Drifa îi condusesese către acest zid. Drifa era undeva aici jos și, deși îi rugase să nu vină după ea, copiii nu puteau face altfel.

La un moment dat, Anders începu să se întrebe cum aveau să se întoarcă de unde au venit. Chiar dacă ar reuși să urce înapoi toate treptele, până sus – acum era sigur că ele duceau la baza muntelui – oare vor mai putea deschide ușa din

interior?

Un zgomot îndepărtat îl trezi însă din reverie.

Nu își prea dădea seama de la ce venea, știa doar că a auzit ceva, și mai știa că și fetele au auzit ceva – Rayna întorsese brusc capul, iar Lisabet se oprise în drum.

Continuară să coboare, dar mergeau mai încet acum, cu grijă să pășească, fără să facă zgomot. Anders puse o mână pe peretele rece, din piatră, de lângă el, dorindu-și să poată comunica mai clar cu Sălașul Norilor. În speranța că ar putea să îi spună la ce să se aștepte.

Când ajunseră la capătul scărilor, pătrunseră printr-o arcadă în cea mai mare cavernă pe care Anders o văzuse vreodată. La început nu deslușea despre ce e vorba. Apoi începu să se dumirească, ajutat de lumina palidă care strălucea din tavan.

Avea în față rând după rând de soldați artefacte, stând în repaus, cu privirea ațintită înainte. Erau sute, poate chiar mii, șirurile se întindeau cât vedeai cu ochii. În aer se simțea aceeași vibrație care îl furnica de fiecare dată când ținea în mână un artefact care se activa.

— Ce e locul ăsta? șopti Rayna, dar Anders nu avea niciun răspuns.

Lisabet arătă spre tavan, încercând să vorbească cât de încet putea.

— Uitați, sunt niște trape sus! Mai știți când l-ați încuiat pe soldat în camera aia și a dispărut fără urmă prin chepengul din podea? Probabil că aici a ajuns.

Mai stătură un pic în liniște, dar nu era nicăieri niciun semn de viață. Așa că, în cele din urmă,

Începură să se furișeze înainte.

Anders se strecura printre soldați, încordat până peste poate, dar niciunul dintre artefacte nu se mișca sau nu dădea vreun semn că ar fi știut că acolo se află niște copii.

Lisabet îl înghionti și, când băiatul îndreptă privirea spre locul pe care i-l arăta ea cu capul, își dădu seama că de undeva de departe, cam din centrul încăperii, venea o lumină și mai strălucitoare. Era ceva acolo.

Își schimbă direcția către ea, pășind în continuare în vârful picioarelor, extrem de alerți, în așteptarea pericolului.

Pe măsură ce se apropiau de mijlocul sălii, temperatura începu să scadă, iar lupul din Anders recunoscuse imediat, fără urmă de îndoială, că asta era lucrarea unui lup al gheții.

Trăgând toți odată aer în piept, gemenii se opriră subit când observară de la ce veneau atât frigul, cât și strălucirea. Cu un pas în spatele lor, Lisabet nimeri încet drept în Anders, apoi rămase cu gura căscată.

În fața lor se afla un bloc imens de gheață, care avea aproape cincizeci de metri de jur-împrejur. Un dragon roșu-aprins era suspendat chiar în centrul lui. Un bronz minunat îi brăzda aripile pe dedesubt, iar animalul era asmuțit pe picioarele din spate, ca și cum era pe cale să scuipe foc.

Anders făcu ochii mari. Nu putea fi...

Putea fi?

— Ea e, fremătă Rayna. Trebuie să fie ea.

Toată viața lor, gemenii își pusese o

grămadă de întrebări despre mama lor. Unde plecase, de ce îi părăsise. Până să ajungă la Sălașul Norilor fuseseră convinși că murise în ultima mare bătălie, dar o mică parte din Anders nu încetase să viseze că o va cunoaște.

Îi venea foarte greu să creadă că era chiar acolo, chiar în fața lor. Atât de aproape, dar imposibil de atins.

Lisabet îl strânse ușor de mână.

— Alea ce sunt? șopti ea.

Când reuși să-și desprindă ochii de la mama lui încastrată în gheață, văzu un fel de frânghii – păreau prinse de Drifa, ieșeau din blocul de gheață și șerpuiau pierzându-se undeva în întuneric. Dar când se aplecă să se uite mai de aproape la una dintre ele, văzu că erau de fapt făcute din metal.

Începu să o urmărească prin beznă și descoperi că aceasta era perfect întinsă într-o linie dreaptă, iar un șir lung de artefacte soldați o înconjurau.

Anders își dădu seama atunci la ce se uita.

— Ea este sursa lor de energie, spuse el încetișor. Sângele nostru conține esență, iar esența din sângele ei le dă putere artefactelor soldați.

— Totuși nu pot să cred că ea îi controlează, protestă Rayna. Soldații ne-au atacat. Ea n-ar face niciodată una ca asta.

— Nu, nu cred că ea îi controlează, zise Anders. Nu avea cum să se înghețe de una singură. Altcineva a făcut asta. Întrebarea este: oare o putem scoate de acolo?

— O să merg până la capătul uneia dintre frânghiile din metal, se offeri Lisabet. Să văd dacă

pot să aflu ceva despre ea.

— Să fii atentă! spuse Anders.

— Ah, nu-ți face griji, o să mă auzi țipând dacă se mișcă vreunul dintre soldați.

Lisabet dispăru în beznă, iar gemenii rămaseră împreună, umăr la umăr, fiecare absorbit în propriile gânduri.

Anders pierduse noțiunea timpului, dar, când tocmai se întreba pe unde o fi Lisabet, o voce rupse tăcerea în spatele lor.

— Ce căutați *voi* aici jos?

Sări ca ars și se întoarse, urmat de Rayna, o secundă mai târziu. Se trezi față în față cu Sigrid – Lupoiaa Alfa, conducătoarea de la Ulfar, căpetenia haitei lui și mama lui Lisabet.

Era aproape neschimbată, cu pielea albă ca varul și părul blond spălăcit. Dar uniforma de la Ulfar era murdară și pe obraz era mânjită de noroi, iar ochii ei trădau căutătura unui animal sălbatic.

Copiii o priveau și nu le venea să creadă.

Sigrid.

Tot timpul ăsta pierdut întrebându-se unde e, dacă mai este sau nu în viață, tot timpul ăsta în care Lisabet încercase să-și ascundă propriile temeri, văzându-i pe ceilalți îngrijorați, încercând să anticipeze următoarea mișcare a mamei ei... și în tot timpul ăsta, Sigrid fusese aici, chiar în Sălașul Norilor, iar acum stătea lângă mama gemenilor, cerându-le *ea lor* explicații?

Ceva în interiorul lui Anders explodează, o combinație de șoc, furie și groază țâșni clocotind la suprafață.

— Ce căutăm *noi* aici? tună el. Ce cauți *tu* aici?

Tu i-ai făcut asta Drifei?

— Aveam nevoie de puterea ei, zise Sigrid, mutându-și privirea de la ei la Drifa, fără vreo urmă de vinovăție.

Vorbea de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume.

— Artefactele soldați sunt soluția, iar ea a fost un dragon fierar nemaipomenit. Sângele ei e capabil de lucruri pe care nu le poate face nimeni altcineva. Soldații pot lupta de partea noastră. I-am învățat deja să atace.

— Țsta e scopul lor? întrebă Anders, cu răsuflarea tăiată, ca și cum cineva îi strângea pieptul într-o menghină, căci în jurul lor erau mii de soldați. Au fost proiectați să lupte?

Sigrid dădu din mână fără să-l ia în seamă.

— Creatorii nu aveau imaginație. Au fost proiectați ca să ajute. Asistență. Execută ceea ce le ceri să facă. Acum li se cere să lupte. Se pot mișca în voie în Sălașul Norilor – eu nu pot trece de ușa de la capul scărilor, dar ei mi-au permis să vă zăresc. Și ca să rămânem la subiect, soldații pot mărșălui până în Vallen, dacă au destulă putere.

— Cum ai putut face una ca asta? întrebă Rayna cu vocea sugrumată. Aici a fost Drifa tot timpul ăsta?

— Merita și mai rău, continuă Sigrid, cu un cinism îngrozitor. Nu am fost niciodată de părere că această colaborare cu dragonii e înțeleaptă. Nu te poți baza pe ei, sunt imprevizibili. Indisciplinați. Dar a fost necesară, deși a trebuit să fim mereu precauți în preajma lor. Dragonii nu au fost niciodată de încredere. Ea, în schimb...

Și acum fața ei deveni și mai aspră.

— Pe asta am găsit-o cu un lup. Era ceva în neregulă cu ea. Era ceva în neregulă cu amândoi.

— Nu era nimic în neregulă cu ei, sări Rayna. Ei se iubeau!

— Imposibil, se răsti la ea Sigrid. El era un nebun și un trădător al haitei sale. Amândoi pretindeau că au idei mărețe despre pace, despre un armistițiu, dar ea îl păcălea. Niciun dragon n-a crezut vreodată în ideea de pace. Iar, dacă lăsam garda jos, ar fi obținut victoria pe care și-o doreau de atâta timp.

— Tu l-ai...?

Anders de abia putea rosti întrebarea. O parte din el nu ar fi vrut să audă răspunsul, și altă parte, care îl durea la fel de tare, știa că Lisabet era acolo undeva, ascultându-i.

— Tu l-ai ucis pe lup?

— M-a sfidat, fu răspunsul lui Sigrid, și deși nu rosti cuvântul, era clar ca bună ziua: *da*. Dar și-a servit haita prin moarte. A arătat tuturor că nu poți avea încredere în dragoni.

— Ce vrei să spui? bâigui Rayna. Tu voiai ca ei să o predea pe Drifa pentru un proces, și tocmai *tu* erai cea vinovată! Iar ea nu putea spune nimănui adevărul, pentru că tu o țineai închisă aici.

— Fii serioasă! răspunse Sigrid, dându-și ochii peste cap - de parcă Rayna era isterică, de parcă era nevoie să-i explice cineva adevărul cu calm. Dragonul și-a dorit mereu război. Profita de Felix ca să afle cât mai multe despre lupi. Dacă îl iubea, de ce l-a abandonat? Planul ei nu a funcționat, așa că a fugit.

Anders clipi în fața fostului lider al haitei sale, iar Rayna își trase sufletul.

— Tu nu știi, zise Anders în șoaptă.

— Ce să știu? Întrebă tăios Sigrid.

— Că nu a fugit decât după ce l-ai ucis pe el, zise băiatul. Apoi n-a mai avut de ales. Trebuia să-și protejeze copiii.

Veni acum rândul lui Sigrid să rămână cu gura căscată, cu ochii albaștri spălăciți bulbucați de groază.

— *Copiii ei? Copii ai unui lup și ai unui dragon?*

— Bună! spuse Anders. Încântat de cunoștință!

Sigrid făcu repede un pas în spate, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se contamineze.

— Ai sânge de dragon în tine, spuse ea în șoaptă. Iar noi te-am primit la Ulfar?

— L-am primit și la Drekhelm, zise Rayna, cu mâinile strânse la piept. *Și pe fiica ta, de asemenea*, ar fi adăugat ea, dar, ca și Anders, o lăsă pe Lisabet să rămână mută în întuneric. Fiica lui Sigrid avea să vorbească atunci când voia ea. *Dacă voia.*

— Flacăra argintie, realizează Sigrid încetul cu încetul. Era focul gheții. Nu pricepeam cum a apărut. Dar asta n-a fost niciodată mai mult decât o teorie, nimic mai mult.

— Acum nu mai e doar o teorie, îi răspunse Rayna. Noi nu ne-am dorit decât pace. Tu n-ai făcut decât să te lupți pentru război, de dinainte să ne naștem noi. Ne-ai ucis tatăl, iar pe mama ai întemnițat-o aici.

— Ai încercat să conduci Holbardul prin teroare, zise Anders. Și când asta nu a funcționat,

ai aprins focuri contrafăcute, ca să-i faci pe oameni să se teamă de dragonii care nici măcar nu erau acolo. Tot timpul ăsta, ai așteptat să preiei puterea asupra întregului oraș, poate chiar și a întregii insule.

— Ca să fim în siguranță, insistă Sigrid. Nu mai e nimeni atent. Lupii se lenevesc, oamenii nu mai ascultă de noi, iar dragonii sigur vor veni. Refuz să mă refugiez pe câmpii cu restul haitei. Am supraviețuit aici fără să am de niciunele. Am sacrificat *totul* pentru șansa asta!

Întinse brațul, iar Anders urmări cu privirea mișcarea ei sălbatică – arăta undeva în spate, spre o tabără improvizată în umbră, o pătură ascunsă sub o stâncă, o singură oală de gătit și un foc mic, înăbușit.

— Ești aici de la ultima luptă, pricepu Anders.

— Știam că trebuie să mă întorc să termin ceea ce începusem odată, îi răspunse Sigrid. Nu e prima oară când arăt haitei cât de periculoși sunt dragonii.

— Da, omorându-ne tatăl și dând vina pe mama noastră! șuieră Rayna. *Tu* ești cea periculoasă!

Sigrid continuă să vorbească de parcă nici nu o auzise.

— Nu m-au ascultat. Eu am luptat pentru poziția de Lupoaică Alfa, ca să îi pot apăra mai bine. Dacă nici acum nu își dau seama, atunci o să pornesc eu însămi lupta împotriva dragonilor.

— Tu ai provocat ultima mare bătălie, spuse Rayna, din ce în ce mai îngrozită.

— Ne-am pierdut părinții din cauza ta, zise

Anders.

— Pentru voi am făcut toate astea, răspunse Sigrid, ridicând tonul. Voi erați noua generație. Trebuia să vă protejăm. Și cum m-ați răsplătit? I-ai umplut capul fiicei mele cu minciuni, ți-ai trădat haita! Când am înghețat dragonul fierar, știam că mă pot folosi de puterile lui ca să controlez soldații și să conduc Vallenul pentru binele tuturor, dar nu găseam calea potrivită. De data asta însă, nu voi da greș.

Acum Anders văzu totul clar, iar inima sa încercată din greu se rupse parcă în două, gândindu-se la Lisabet.

— Ești nebună, murmură el.

— Sunt singura care vede adevărul și care e dispusă să ia măsuri, replică Sigrid tot în șoaptă.

Într-o fracțiune de secundă, se transformă în lup, mârâind și arătându-și colții, gata să sară. Cu o viteză amețitoare, o peliculă de gheață se întinse de la picioarele ei, acoperind podeaua cavernei.

Iar acolo unde ajungea, soldații începeau să ridice capetele, unul câte unul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Șirurile de artefacte soldați prinseră viață, dezmoțindu-se și scoțând zgomote metalice pe măsură ce gheața ajungea la ei și le transmitea instrucțiunile lui Sigrid.

Nu dură mai mult de o clipă, și soldații avansau greoi spre ei, cu brațele întinse și fețele oarbe întoarse către gemeni.

— Repede, transformă-te! țipă Rayna, preschimbându-se ea însăși într-un dragon.

Era mult prea mare pentru spațiul în care se aflau, astfel că se izbi de șiruri întregi de luptători pe măsură ce creștea văzând cu ochii. Urlă sfidătoare și doborî cu coada alt șir de soldați, aruncându-i pe unii în alții cu o serie de bufnituri.

Imediat după ea, fu rândul lui Anders să se transforme, iar gheața din jurul lui nu făcea decât să-i sporească puterea, în timp ce se preschimba.

Te-am exilat din haită, mârâia Sigrid în spatele lui. Ar fi trebuit să rămâi la distanță.

Rayna lovi iar cu coada, iar Anders se băgă la adăpost sub ea, ferindu-se de primii soldați care veneau după el. Unul dintre ei încerca neîndemânatic să se aplece, ca să-l prindă. Erau atât de mulți – sute, mii – și nu era cu puțință să se lupte cu toți deodată.

Dar sora lui nu avea unde să se ascundă și urlă de durere când soldații, împresurând-o, o înșfăcau de picioare. Unul dintre ei încerca s-o prindă de aripă, care era cu mult mai fragilă decât restul corpului.

Sunetul acela – durerea ei – îl mobiliză pe Anders. Se lansă de sub ea mârâind și, fără să stea pe gânduri, lansă un foc de gheață, care culcă la pământ un șir întreg de soldați. Acolo unde îi lovise, soldații zăceau nemișcați, cu runele topite, fără nicio putere.

Dar alții veneau din spate, și apoi și mai mulți în spatele *acestora*.

Oare cât timp mai puteau să le țină piept gemenii?

Încă un soldat încercă să-l prindă, iar Anders se feri, mișcându-se într-o parte, apoi lansă încă un jet de foc cu gheață. Nu avea cum să facă asta de o mie de ori – s-ar fi epuizat sau unul dintre ei l-ar fi înșfăcat, și atunci...

Dintr-odată, din zona cea mai îndepărtată a cavernei se auzi un urlet. Lisabet venea ca o vijelie spre ei. *Gheața!* răcnea ea la Anders, cu urechile ridicate, dând din coadă înainte și înapoi, ca și cum o ajuta să-și ia avânt. *Topește gheața!*

Băiatul îndreptă instantaneu flăcările argintii către gheața care-o înconjura pe mama lui. Într-o clipă, i se alătură și Rayna. Nu înțelegea ce urlau ei între ei, dar avea încredere în cei doi lupi.

Anders mai văzuse bucăți de gheață căzând vara pe străzile din Holbard, de pe toneta omului ce o vindea. În zilele cu arșiță, copiii de pe stradă alergau după el și luau cuburile rămase în urmă. Cele care rămâneau însă pe jos se micșorau pe măsură ce băltoacele din jurul lor creșteau, și până la urmă dispăreau.

Asta se întâmpla și acum, cubul imens de gheață se topea, iar dragonul dinăuntrul lui cobora

treptat, până când, într-un final, atinse podeaua.

O clipă zăcu perfect nemișcată. Și apoi păru că dispare.

Lui Anders îi luă un pic să priceapă că pur și simplu se micșorase, de la douăzeci și cinci de metri lungime, la mai puțin de doi. Era din nou om.

Cu zulufii uzi pe față, mama lor stătea încremenită pe lespezi.

La fel și soldații, căci li se tăiasc brusc sursa de putere.

El, Rayna și Lisabet se transformă, trei siluete mici într-un morman de moloz, care fusese cândva o armată de artefacte soldați.

Gonind spre ei, Sigrid se transformă încă din mers, înșfăcând două dintre frânghiile care nu mai erau prinse de Drifa. Scrâșni din dinți, cu capul dat pe spate, iar mușchii gâtului începură să pulseze, întinși la maximum, pe măsură ce soldații reveneau unul câte unul la viață, iar strălucirea creștea din nou.

— Dă-le drumul! îi spuse repede Anders. O să te sece de energie.

Era greu să-ți pese ce se întâmpla cu Sigrid în momentul acela, dar el se gândea la Lisabet.

— Nu te aude, zise Rayna încet.

Însă Anders se gândea că poate totuși îl ascultă. Sigrid îl fixa cu privirea, mormăind cuvinte pe care băiatul nu le putea distinge.

— Mamă, oprește-te! țipă Lisabet. Te rog!

Sigrid căzu în genunchi, trăgându-și sufletul chinuit.

— Dacă nu le dai drumul, o să te omoare! insistă Rayna, pe măsură ce în jurul lor vuietul

creștea.

Unul câte unul, soldații începeau să se pună în mișcare, întinzând brațele și picioarele, ca și cum se dezmorțeau după o lungă perioadă de odihnă.

— *Te rog!* plângea Lisabet în hohote, alergând s-o apuce de braț pe mama ei, doar că fu aruncată de forța esenței care-i curgea acum prin vene.

Sigrid se făcuse parcă mai albă decât varul.

— Dă-le drumul! striga Anders.

— Nu le dau! se încăpățâna ea scrâșnind din dinți. Trebuie să îi activez. Vallenul *trebuie* să fie protejat!

Dar le dădu drumul câteva clipe mai târziu, când mâinile i se descleștară din strânsoare, iar ea se prăbuși la pământ, fără suflare.

Anders împinse cu piciorul primul cablu de lângă ea, și apoi pe cel de-al doilea, căci îi era frică să le atingă cu mâinile goale.

Apoi se așeză într-un genunchi și se apropie ca să țină degetele deasupra gurii întredeschise a lui Sigrid, îngrozit de ceea ce ar putea afla.

Nu respira.

Se ridică încet în picioare și făcu cel mai greu lucru pe care îl făcuse în toată viața lui – o privi în ochi pe Lisabet.

Fata țiță surd de durere, iar în jurul lor artefactele soldați începură să se domolească din nou, rămânând nemișcați și muți.

Câteva minute bune, cei trei elementali nu se mișcară. Apoi se auzi un zgomot plătând din apropiere.

Era Drifa.

Anders se trezi că aleargă spre ea, se aruncă în

genunchi în băltoaca din jurul ei, ridicându-i cu grijă capul, ca să i-l pună în poala lui, în timp ce Rayna o ținea de mână.

Pielea cafenie a Drifei căpătase o nuanță de gri și, când clipi fluturând din gene, Anders observă că ochii ei căprui deveniseră un albastru-pal. Parcă simți o ușoară alinare văzând-o clipind – trăia, chiar dacă viața ei atârna doar de un fir de ață.

Drifa se uită la cei doi, sorbindu-l din priviri mai întâi pe Anders, apoi pe Rayna, și pe buze îi apărură un zâmbet epuizat.

— Dragii mei... șopti ea.

— Suntem aici, îi zise Anders, gâtuit de lacrimi. Suntem amândoi aici.

— Te iubim, șopti Rayna cu vocea sfâșiată.

— Voi trebuie să duceți la bun sfârșit, reuși ea să spună, ceea ce eu și Felix am încercat să pornim. Ceea ce, în nebunia ei, și-ar fi dorit și Sigrid. Trebuie să fie pace.

— O să fie, promise Anders. O să reușim împreună.

— Știu că veți reuși, murmură ea. Terminați ce am început și apoi duceți vieți fericite, dragii mei. Sunt atât de mândră de voi! Tatăl vostru v-ar fi iubit din tot sufletul.

Mai scoase o ultimă suflare chinuită, apoi rămase încremenită.

Văzând că nu se mai mișca absolut deloc, Anders își dădu seama că nu mai era printre ei. Gura i se încleștă, inima-i bătea mult prea tare în piept, iar totul în jurul lui deveni extrem de clar. În clipa aceea, ar fi putut să numere toate genele mamei lui. Ar fi putut să descrie până la cel mai

mic detaliu fiecare cusătură a veșmintelor ei. Ar fi putut face orice, mai puțin să rostească adevărul cu voce tare.

Avea inima frântă – își pierduse mama, iar de vină era căpetenia haitei lui și nevoia ei de a-i proteja pe ceilalți. Nimic nu era cum trebuia să fie, totul era greșit.

Sigrid nu mai era.

Drifa era moartă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Grota era cufundată în liniște, acum că artefactele soldați nu se mai mișcau. Gemenii îngenuncheaseră la capul mamei lor. Lisabet era lângă ei, iar Sigrid zăcea în continuare pe jos. Anders auzi apa picurând încet, căci gheața care o întemnițase pe Drifa continua să se topească. Apoi se auzi cum o bucată se despică și cade.

De parcă eliberată la auzul zgomotului, Lisabet scoase încă un suspin, iar gemenii o lăsară jos pe mama lor și, fără vreun cuvânt, se îndreptară spre prietena lor ca s-o strângă în brațe.

— O să ne întoarcem, spuse Anders cu blândețe.

Era promisiunea pe care i-o făcea mamei lui. Dar, într-un fel, o clipă mai târziu, își dădu seama că e o promisiune și pentru Sigrid deopotrivă.

— O să ne întoarcem să le luăm pe amândouă.

Nu avea habar care e locul potrivit pentru rămășițele pământești ale unui lup sau ale unui dragon. Dar cineva trebuia să știe. Oricum, nu era aici.

Cu ochii în lacrimi, cei trei porniră înapoi, ținându-se de mână, încercând să găsească calea de întoarcere în Sălașul Norilor. Deși răpuși de durere, nu puteau să-și dezamăgească prietenii. Era treabă de făcut, și nu aveau prea mult timp la dispoziție ca să acționeze.

* * *

Sub tabăra improvizată a lui Sigrid găsiră un tunel care ducea la poalele munților de la Sălașul Norilor. Acolo, Rayna se transformă în dragon, iar Anders și Lisabet se cățărară tăcuți pe spinarea ei. Anders o îmbrățișă tare cu ambele mâini pe prietena lui cea mai bună, în vreme ce sora lui își luă zborul, țintind aburii ceții.

În aerul rece, zorii zilei pictară iar lumea în roz și auriu, sub bătaile aripilor ei, iar Anders încercă să uite de tristețe măcar pentru moment și să se gândească la ceea ce avea să se întâmple în următoarele ore. Asta și-ar fi dorit și Drifa.

Sigrid și-ar fi dorit războiul care era pe cale să înceapă azi și, dacă nu aveau grijă ca totul să iasă bine, lucrurile încă se mai puteau întâmpla așa cum își dorise ea.

Exact atunci când cei trei pătrundeau în zbor pe sub arcada de la intrare spre pista de aterizare, își regăsiră prietenii treji, dezbătând ce să facă.

— Poate ar trebui să încercăm să mergem după ei, spunea Det.

— Dar cum? întrebă Isabina. Nu avem cheile.

— Nu e nevoie, zise Anders și, deși vorbise încet, cumva îl auziră cu toții și scoaseră chiote și urale de fericire.

— Sunteți bine? vru să știe Ellukka, grăbindu-se spre ei.

— Ce-ați găsit? întrebă și Jerro.

— Răspunsul la aceste două întrebări este... complicat, zise Anders. Și o să vă povestim totul un pic mai târziu.

— Acum avem un război de prevenit, spuse Lisabet cu hotărâre.

Ellukka o privi lung, de parcă simțea că lui Lisabet i se întâmplase ceva. Încuviință însă și nu insistă cu detaliile.

— Hai să luăm micul-dejun și să ne facem un plan! N-a mai rămas prea mult timp.

Jai se grăbi lângă foc ca să umple străchini cu mâncare, iar când Anders o luă pe a lui și ridică privirea, văzu că toată lumea se uita la el. Toți se așteptau ca el să facă planul. Noroc că avusese un pic de timp de gândire pe drumul de întoarcere de la cuibul Tildei și al lui Kaleb.

— Putem folosi Toiagul lui Reya ca să blocăm puterile lor de elementali, spuse Anders, iar o părticică din el observă că nu îi mai era greu să se adreseze grupului. Nu-i mai era greu să... fie lider.

— Iar oglinda va face în așa fel încât ei să vadă în fața ochilor persoana în care au cea mai mare încredere, zise Rayna. Adică pe ei înșiși.

Sakarias se încruntă.

— Întrebarea e cum să-i aducem pe toți în același loc, în același timp, fără ca ei să sară unul la gâtul celuilalt, până când putem noi folosi artefactele, spuse el. Asta o să fie problematic.

— Și periculos, aprobă Mikkell.

Dar tonul lui era unul calm și liniștit. Nu era împotrivă și nu dădea înapoi. Rostea doar un adevăr.

— O să fie într-adevăr periculos, fu de acord Anders. Nu știu ce se va întâmpla cu noi dacă vom fi prinși. În cel mai bun caz, ne vor întemnița. Poate ne vor exila, nu știu. Dar miza noastră este una mult mai importantă: Vallenul. Înțeleg dacă este cineva care nu dorește să participe. Unul dintre

dragoni vă poate duce undeva unde să fiți în siguranță, poate în vreun sat.

Toată lumea în jurul lui tăcea. În cele din urmă, Sam fu cel care vorbi.

— E nevoie de noi toți pentru asta, zise el. Poți conta pe noi.

— Are dreptate, încuviință Jerro. Sam și cu mine putem găsi o cale ca să-l aducem pe primar la locul de întâlnire. Dar nu trebuie să fie prea departe de mers pe jos de tabăra din Holbard.

— Am eu câteva idei, spuse Rayna, iar Jerro o privi îngrijorat.

Schemele Raynei erau faimoase printre copiii de pe străzile din Holbard.

— Noi vom fi cei care cheamă Adunarea Dragonilor, zise Theo. Va trebui să zburăm la Drekhelm.

—

Și când ajungem acolo, o să le oferim ceea ce își doresc cel mai mult pe lume, rânji deodată Ellukka.

— Adică ce? întrebă Anders.

Fata era toată un zâmbet.

— Pe tine.

Sakarias și Viktoria discutau în șoaptă, apoi ridicară privirile.

— Noi îi putem conduce pe lupi la o întâlnire, zise Viktoria. Dacă ne văd, ne vor urma.

— Ne vor urmări, o corectă Sakarias, zâmbind cu subînțeles.

— Atunci, mai bine nu mâncăm prea mult la micul-dejun, spuse Jai sec. Va trebui să putem alerga *extrem* de rapid.

Ferdie îl studia pe Anders.

— Anders, ai idee ce vei spune când vor ajunge cu toții acolo?

Anders clipi.

— Cine, eu?

Toată lumea dădu din cap în cercul din jurul lui. Stătu un moment să se gândească.

— Eu voi...

Își privi cu atenție prietenii și găsi în cele din urmă răspunsul.

— Da, spuse el. Știu ce am de gând să zic. Sunt mândru că sunteți toți prietenii mei - lupi, dragoni și oameni. Sunt *onorat* să fiu prietenul vostru. O să găsesc o cale să le arăt tuturor cum e să simți asta. Ce putere îți dă sentimentul ăsta. O să le povestesc despre noi.

* * *

Anders încă încerca să-și pună gândurile în ordine, când Rayna își luă zborul de pe pista de aterizare din Sălașul Norilor. O luă spre sud-est, zburând pe la poalele munților Icespire, și peste Marea Pădure a Ceții, traversă râul Sudrain și se îndreptă spre locul ales pentru întâlnire, aproape de taberele din Holbard.

Pentru prima oară, priveliștea nici măcar nu-i atrase atenția, chiar nu avea nicio tragere de inimă să admire frumusețea peisajului care se întindea sub ei. Știa că foarte curând va trebui să-și adune cuvintele ca să explice tot ce avea în cap și în suflet. Lisabet îl strângea de mijloc din când în când și, din îmbrățișarea ei, Anders înțelegea că

inima fetei e frântă, la fel ca a lui, însă singura consolare pe care i-o putea oferi era să-și odihnească mâna pe a ei.

La aterizare, după ce îi scoase hamurile Raynei, nu se simțea deloc mai pregătit decât atunci când porniseră la drum. Dar era hotărât. Până la urmă, o să găsească cuvintele potrivite. *Trebuia* să găsească cuvintele potrivite.

Se aflau la baza dealurilor, la nord de ruinele Holbardului, la o distanță scurtă de mers de tabăra din oraș, destul de aproape pentru o alergare din tabăra lupilor, și nu prea departe în zbor de Drekhelm. Era o zonă întinsă, nu foarte denivelată, ușor înălțată, mărginită de niște pietroaie pe-o parte.

Anders alese ceea ce i se păru a fi mijlocul și puse jos pachetul învelit în pânză, care proteja Oglinda lui Hekla.

Între timp, Rayna luă Toiagul lui Reya și se apucă să traseze un cerc mare pe jos, exact așa cum îi instruisese Hayn. Îl apăsă cu băgare de seamă peste iarbă, pământ și pietre, asigurându-se că nu îi scapă niciun centimetru și că arcurile de cerc se întâlnesc la final.

Acum, nu le mai rămase nimic altceva de făcut decât să aștepte și să spere.

Cei trei se instalară în ascunzătoarea lor dintre doi bolovani, iar Anders deschise oglinda comunicatoare ca să-i verifice pe ceilalți. Dacă ceva n-ar fi mers bine, atunci tot ce făceau acum ar fi fost în van.

Ellukka și Sakarias primiseră două dintre cele patru comunicatoare din setul Drifei și al lui Felix.

Anders îl avea pe al treilea, iar Sam și Jerro, care tocmai se întâlniseră cu Hayn la marginea taberei, îl luaseră pe al patrulea de la el.

Anders pronunță încet numele Ellukkăi în comunicator și așteptă să-i apară o imagine cu ceea ce vedea ea. Fata își prinsese oglinda de pelerină, ca pe-o broșă pe piept, deci în caz că era ceva în neregulă, ar fi putut măcar să vadă și să știe ce s-a întâmplat.

Însă suprafața oglinjoarei nu se schimbă. Rămase complet goală, arătându-i lui Anders doar propria reflexie, ceea ce însemna că Ellukka era probabil în continuare preschimbată în dragon.

Se gândea la toate astea, când brusc apărură o imagine. Se vedea Marele Hol de la Drekhelm – scena mai multor altercații cu Adunarea Dragonilor și locul în care avusese loc bătălia dintre colegii lui de clasă și dragonii. Probabil că abia aterizase și se transformase.

Fata întoarse capul, iar Anders îi zări pe Mikkel și Theo, aterizând unul după altul în spatele ei, după care se transformară rapid în formă umană.

Bryn, Isabina și Ferdie rămăseseră la Sălașul Norilor, ca să-i poată duce undeva la loc sigur pe oamenii rămași în urmă, în caz că nu mergea totul bine azi.

Bineînțeles că nu puteau ști dacă mai rămânea vreun loc sigur undeva, în cazul în care dragonii, lupii și oamenii porneau un război.

Între timp, la Drekhelm, Adunarea Dragonilor era așezată la masa lungă din celălalt capăt al încăperii, iar membrii ei erau în plină discuție. Se țipa, iar câțiva dintre ei erau în picioare și păreau

gata să plece. Dar toată lumea amuți când văzu cine erau cei trei nou-veniți.

Primul care reacționează fu Valerius. Era un bărbat masiv, cu părul blond, prins la spate în două cozi, exact ca Ellukka. Sări în picioare, plonjă peste masă, protejându-și mâna încă rănită, și o luă la fugă spre fiica sa.

O vreme, singurul lucru pe care Anders îl văzu în comunicator fu partea din fața a vestei lui Valerius, care o strângea tare pe Ellukka la pieptul său.

— Ai încurcat-o *atât* de tare, zise el încet, că nici nu știu de unde să încep. Dar sunt atât de fericit că ești bine.

Apoi, din spatele lui răsună vocea lui Torsten.

— Voi trei pe unde ați umblat? vru el să știe. Au trecut zile întregi de când ne așteptam să vă vedem. Ați ajuns la fix ca să vă alăturați atacului. Sunt sigur că vreți să dovediți cui sunteți loiali.

Valerius îi dădu drumul fiicei sale, așa că Anders putu să vadă din nou Adunarea Dragonilor. Nu erau foarte mulți cei care nu arătau de-a dreptul amenințător.

Ellukka începu cu o voce smerită.

— Noi am fost... am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem.

Mikkel i se alătură.

— Am greșit, acum știm că am greșit. O să acceptăm orice pedeapsă ne dați. Chiar *vrem* să vă arătăm că suntem loiali.

— Hai să nu ne pripim! zise Leif, ridicându-se îngrijorat în picioare.

Mylestom i se alătură, iar lângă el Anders

zărea figura îngrozită a Sapphirei. Cei trei erau probabil speriați că Ellukka, Mikkel și Theo cedaseră, de fapt, și luaseră decizia să se întoarcă la Drekhelm și să ceară iertare, abandonându-și aliații lupi. Pesemne Leif credea că făcuse o greșeală spunându-le copiilor că Adunarea Dragonilor amenința cu atacul, fiindcă, știind că nu mai este timp, aceștia intraseră în panică.

Până la urmă, asta nu era ceva imposibil. Viața în Sălașul Norilor era grea, departe de prieteni, de familie și de tot ce știau ei. Alții ar fi putut să renunțe.

— De ce v-ați întors acum? întrebă Torsten. De ce azi?

Era rândul lui Theo să răspundă.

— Pentru că avem informații care vă sunt de folos, și e urgent, spuse el.

Leif încercă din nou:

— Sunteți siguri...

— Ce informații? insistă Valerius.

Din unghiul din care privea, Anders vedea că Valerius încă avea o mână pe Ellukka.

— Știm exact locul în care se vor afla în curând Anders, Rayna și Lisabet, zise ea. Vă arătăm, dar trebuie să ne grăbim.

— Iar locul e unul mic, adăugă Mikkel, încap numai câțiva dintre voi.

— Atunci, trebuie să ne mișcăm repede, spuse Valerius. Adunarea Dragonilor va trebui să împuternicească un grup mic dintre noi care să ia decizii pentru toți.

— Eu voi face parte din el, spuse Leif hotărât. Eu sunt Drekleid. Eu sunt liderul Adunării

Dragonilor.

De undeva din capătul celălalt al mesei, se auzi o femeie.

— Hai să facem o listă cu ce aspecte ale problemei ar trebui discutate! sugeră ea.

— Nu e *vreme* pentru asta, insistă Theo.

De data asta, Torsten era de partea lor.

— Nu e vreme de pierdut, fu el de acord. Trădătorii trebuie capturați.

— Eu voi merge cu Leif, spuse Valerius. Fiica mea ne-a adus veștile astea.

Leif încuviință din cap.

— Propun să îi luăm și pe Torsten și pe Saphira. În felul acesta, ambele grupuri ale Adunării vor fi reprezentate, iar deciziile pe care le luăm vor fi echitabile.

Anders știa exact de ce venise Leif cu ideea asta. Torsten le-ar fi dat bucuros foc tuturor, dacă ar fi avut ocazia. Saphira era fix la polul opus, iar Leif spera probabil că ei doi vor putea să-i apere pe copii.

— Trebuie să ne grăbim, insistă Ellukka, întrerupându-le discuția.

Leif o aprobă, ridicându-se de la masă.

— Atunci, să mergem! spuse el direct.

Anders îl zări pe Torsten ridicându-se ca să i se alăture și pe Saphira împingându-și scaunul spre rampa de la capătul mesei. Apoi, comunicatorul Ellukkăi se opri încă o dată, căci aceasta se preschimbă în dragon.

Urmă numele lui Sakarias, pe care Anders îl șopti în comunicator.

Prin oglinda agățată de pelerina prietenului său

se zărea tabăra lupilor, spre care acesta se îndrepta chiar atunci. Nu-i vedea și pe ceilalți, dar știa că Viktoria e sigur lângă el, cu Det, Mateo și Jai pe aproape. Cei cinci lupi insistaseră să facă împreună treaba asta, căci se simțeau mai în largul lor într-o haită micuță, chiar dacă fuseseră exilați din cea mare.

Planul lor era unul foarte simplu. Spre deosebire de dragoni, la ei nu era nevoie să discute sau să convingă pe cineva. Nu aveau decât să se asigure că sunt zăriți de către gardieni și apoi s-o ia la goană spre locul de întâlnire – cu siguranță lupii s-ar fi luat după ei.

Până la urmă, Anders și Lisabet își trădaseră haita furând Potirul lui Fylkir și ținând partea dragonilor în lupta cu colegii lor, luptă condusă de Ennar. Ceilalți prieteni ai lui își trădaseră haita pentru că le luaseră apărarea lui Anders și celorlalți în fața lui Sigrid, în Bătălia de la Holbard. Toți erau acum fugari, așa că nu le rămânea decât să fugă.

A, și să nu se lase capturați pe drum.

Paznicii le-ar fi luat urma, iar Anders era convins că Ennar și ceilalți ar fi venit după ei. Băiatul spera că Ennar o să încerce să se asigure că nimeni nu rănește copiii. Totuși, fuseseră toți elevii ei cu puțin timp în urmă.

Când Sakarias se apropie și mai mult de tabără, Anders observă că fusese organizată cu cea mai mare precizie. Nu existau corturi, dar nici nu era nevoie de ele, pentru că lupii dormeau foarte bine și sub cerul liber, transformați.

Totuși, Anders se întrebă unde erau oamenii

care făceau parte din personalul de la Academia Ulfar și de la barăci. Oare ei nu ar fi avut nevoie de corturi? Poate că îi lăsaseră în urmă sau îi trimiseseră în tabăra oamenilor. Asta era problema cu lupii. Ei nu se gândeau decât la haita lor.

Pe ici, pe colo, mai erau mici adăposturi de provizii, dar în rest nu erau prea multe lucruri care să-ți blocheze vederea.

— Anders, bâigui Sakarias, dacă ne vezi, sper din tot sufletul să funcționeze.

O clipă mai târziu fură zăriți de unul dintre gardieni, care urlă alarma.

— Stați pe loc! Trădătorilor!

Sakarias se învârti de lângă ei, iar Anders îi văzu pe ceilalți gonind deja transformați. Comunicatorul lui Sakarias se opri atunci când acesta se preschimbă și el.

Acum nu mai era nimic de făcut decât să spere.

Rayna îl înghionti pe Anders când văzu o umbră apropiindu-se la orizont. Era Hayn – mare chiar și pentru un lup –, care încetini pe măsură ce se apropia de ei și luă forma de om.

— Cum merge planul? îi întrebă el.

— Lupii și dragonii sunt pe drum, răspunse Anders. Acum trebuie să sperăm că Sak și ceilalți pot rămâne cu un pas înaintea lupilor, iar Jerro și Sam vor reuși și ei s-o scoată la capăt.

Într-un fel, asta era cea mai riscantă parte a planului. Lupii și dragonii puteau măcar să garanteze că au cum să vorbească cu liderii lor, deși asta nu însemna că îi vor și convinge. Însă înainte ca Jerro și Sam să poată face orice,

trebuiau să găsească o cale prin care să se apropie de primar, și nici măcar asta nu puteau să garanteze că vor reuși să facă.

Însă, încă din prima zi în care îi salvaseră pe Sam și Pellarin, Anders își dăduse seama că nu îi pot ignora pur și simplu pe oameni. Lupii și dragonii făcuseră asta de mult prea mult timp. De data aceasta, trebuiau să îi includă. Toată lumea trebuia să fie auzită.

Rosti numele lui Sam în comunicator și, după puțin timp, acesta apăru în oglinjoară. Mai bine zis, apăru Jerro, așa cum se vedea el de pe cămașa lui Sam.

Jerro avea un cuțit, lucru la care nu se așteptase. Băiatul tăia o gaură în ceea ce părea a fi un material gros și scump. O clipă mai târziu, Anders își dădu seama că era partea din spate a cortului primarului.

— Ești sigur că e o idee bună? șopti Sam.

Jerro se întoarse către el.

— Ai tu una mai bună? Toți contează pe noi.

— Nu pot să cred că aplicăm una dintre schemele Raynei, mormăi Sam. Totuși, vorbim despre o fată faimoasă pentru cursa cu butoaie din piața de pește.

Poate ar fi mai bine să ne încercăm încă o dată norocul cu asistenții din fața cortului.

— Ne-au zis să ne așezăm la coadă, îi reaminti fratele lui mai mare. Dacă celorlalți nu le vine vreo idee genială cum să-i distreze pe lupi și dragoni vreo două, trei zile, atunci în mod clar nu putem sta la rând. Iar cursa cu butoaie a funcționat, trebuie să recunoști. Am mâncat mai bine decât

primarul în noaptea aia.

Trase de materialul tăiat și tresări când văzu că la celălalt capăt îi aștepta la întâmpinare o femeie.

— Pot să vă ajut? le zise ea cu răceală.

— Am venit să-l vedem pe primar, spuse Sam, aproape sigur pe el.

— Asta nu e ușa, îi informă ea.

— Este *un fel* de ușa, răspunse Jerro. În fine, de-acum e o ușa, oricum.

— Mergeți la intrarea în cort, spuse ea hotărâtă. Puteți să vă așezați acolo la rând.

— E urgent, insistă Sam, venind lângă fratele lui. Nu mai putem aștepta, altfel nu am fi făcut una ca asta, credeți-ne.

— Toată lumea are probleme urgente, le răspunse femeia oftând.

Apoi se auzi o voce din spatele ei.

— Așteaptă un pic, Lovisa.

În imagine apăru primarul, care arăta exact ca în ziua în care îl cunoscuse Anders, poate doar un pic mai obosit acum.

— E posibil să fie cu adevărat o urgență, continuă el. Totuși, tocmai au făcut o gaură în cort.

— Sigur o să vreți să auziți asta, îi promise Jerro. Vreți să știți unde sunt lupii și dragonii care au distrus Holbardul? Pentru că noi știm unde se află chiar acum. Împreună. Dar întâlnirea nu va dura prea mult.

Primarul se îndreptă de spate.

— Asta e șansa noastră, spuse el.

— Glumești?! exclamă Lovisa. O să ne omoare.

Primarul clătină din cap.

— Este un risc pe care sunt dispus să mi-l asum. Vocile noastre *trebuie* să fie auzite, zise el. Nu voi permite să fim atrași nicio zi în plus în mijlocul luptei dintre ei. De curând am învățat să-mi ascult oamenii, iar acum va trebui ca lupii și dragonii să ne asculte și ei pe noi.

— Atunci, stimate Primar, zise Sam, chiar trebuie să ne grăbim.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Anders făcea ture și verifica din nou pânza în care era învelită Oglinda lui Hekla. Când privi în sus, își dădu seama că la orizont se zăreau dragonii.

Lisabet i se alătură.

— Poți face asta, murmură ea.

— Mi-e frică, recunosc el în șoaptă.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Chiar e înfricoșător.

— Tu ești bine?

Anders întoarse privirea spre ea - ochii fetei erau încă roșii, pe albeața chipului.

— Nu chiar, răspunse ea. Dar voi fi. Amândoi ne vom reveni. Am încredere în tine că vei reuși, Anders.

Apoi ridică bărbia, pregătindu-se să rostească vorbe îndrăznețe.

— Mama ta nu e singura care e mândră de tine.

Se întoarse și merse spre Rayna și Hayn, care stăteau împreună lângă bolovani, iar când își luă locul lângă ei, Hayn le îmbrățișă pe amândouă.

Anders se duse în mijlocul cercului, ca să fie aproape de oglindă, și se puse pe așteptat.

El era singurul dintre toți care îi trădase deopotrivă pe lupi și pe dragoni. El trebuia să fie momeala pe care să o vadă, el trebuia să fie cel care să-i convingă să intre în cerc.

Desigur că, de îndată ce pășeau în cerc, nu s-ar mai fi văzut decât pe ei înșiși.

După o vreme în care a privit dragonii

străpungând cerul de deasupra lor, Anders începu să deslușească în față siluetele mai mici ale prietenilor lui, iar apoi Rayna strigă din locul ei de lângă bolovani.

— Acolo! Îi văd pe lupi!

Prietenii lor goneau spre ei, vizibil epuizați de efortul de a se menține cu un pas înaintea Gărzii Lupilor. De abia făceau față, deși Ennar și mai mulți membri ai Gărzii îi urmăreau și ajunseseră destul de aproape de ei.

Lupii mai tineri se buluciră toți în pietroaiele de la marginea cercului, apoi în spatele grămezii de bolovani unde stăteau Rayna, Hayn și Lisabet. Anders era sigur că prietenii lui se transformaseră în oameni de îndată ce trecuseră de linia trasată de Rayna cu Toiagul lui Reya, însă avuseseră grijă ca Ennar și Garda Lupilor să nu observe asta.

Ennar și restul se opriră la o oarecare distanță, iar profesoara luă formă umană în timp ce lupii care o urmaseră mârâiau printre dinți.

— Hayn! strigă ea, ignorându-l pe Anders, deși avea cu siguranță un ochi ațintit și spre el. Ce înseamnă toate astea?

Vocea lui Hayn era calmă, dar destul de puternică să fie auzită.

— Toate astea înseamnă că te rog să aștepți o clipă, răspunse el. Nu este ceea ce crezi.

Un membru al Gărzii Lupilor, pe care Anders nu-l cunoștea, se transformă și el lângă Ennar. Arată cu degetul în direcția lui Hayn.

— El a trădat-o pe Lupoica Alfa, urlă el, privind-o pe Ennar ca și cum nu-i venea să creadă că aceasta nu pornise deja atacul. A tras de timp în

căutarea amplificatoarelor. A încetinit-o în mod deliberat. De asta l-a întemnițat.

Hayn nu ridică tonul, în schimb, rămase calm.

— Ennar, suntem prieteni de foarte mult timp, spuse el.

— Iar ăsta e motivul pentru care nu am atacat încă, zise ea, privind în sfârșit înspre Anders.

— Doamna profesoară Ennar, interveni Anders, nu am vrut niciodată să se întâmple așa ceva. Atunci când ne antrenam la Ulfar, dar și când ai atacat la Drekhelm, ne-ai spus că ai face orice ca să-ți aperi elevii.

— Ce cred eu, spuse Ennar răspicat, e că ai înțeles extrem de greșit *de cine* voiam să-i apăr.

Dar nici ea și nici Anders nu duseră discuția mai departe. Lupul de lângă ea izbucni din nou, și de data asta arătă înspre cer când începu să strige.

— Dragoni! țipa el. Dragoni deasupra noastră!

Dragonii survolau deja înălțimile pentru coborâre și aterizau unul după altul destul de aproape. Nu renunțară la forma de dragoni - căci le era mult mai ușor să scuipe foc în caz de nevoie - și începură să avanseze, în timp ce lupii își arătau colții și mârâiau în direcția lor.

— Așteptați! spuse Ennar alarmată, cu o mână ridicată, fără să fie clar însă dacă se adresa lupilor sau dragonilor.

Valeriu, Torsten, Leif și Saphira erau în față și, de îndată ce fiecare dintre ei trecu linia și păși în interiorul cercului, se transformată instantaneu, și, fără să vrea, în oameni. În spatele lor, Ellukka, Mikkel și Theo se transformată și ei și merseră alături de Hayn, Lisabet și Rayna.

— Ce înseamnă asta? tună Torsten, privind șocat la propriul trup, în timp ce lângă el, Leif îi oferi politicos Saphirei scaunul ei și o ajută să se așeze.

— Asta e o înșelătorie! izbucni Valerius. Asta e trădare!

Lupii o luară la fugă spre ei, însă, pe măsură ce treceau linia invizibilă, toți cei care nu erau deja transformați se preschimbau în oameni, trezindu-se dintr-odată pe două picioare, împiedicându-se ca să-și țină echilibrul.

— Eu nu mă mai pot transforma la loc! strigă Valerius, holbând ochii în jos, la el însuși.

— Ce-ai făcut? îi ceru socoteală Torsten.

— Ah! zise Leif liniștit.

— Înțeleg, spuse Saphira. Ce interesant! Mă întreb cât de departe bate? N-ai vrea să te transformi pe neașteptate, chiar în mijlocul zborului.

— Aoleu! bolborosi Anders. La asta nu m-am gândit.

— Artefactul ăsta a fost al mamei tale? îl întrebă Leif. Probabil că are și un mecanism de siguranță pe acolo.

Conversația se opri însă aici. Ennar se răsti la el arătându-și dinții, fără nicio fărâmbă din răbdarea pe care i-o arătase lui Hayn.

— Nu știu care e planul tău, zise ea, dar nu va funcționa. Voi, dragonilor, puteți să ne ucideți pe toți. Restul haitei tot va lupta.

— Vicleșugul ăsta a fost al vostru, răbufni la rândul lui Torsten, iar în cazul în care noi nu ne întoarcem, restul Adunării Dragonilor va veni să ne

răzbune.

— Nimeni nu trebuie să răzbune pe nimeni, insistă Anders. Asta încercăm noi să...

— Ce să zic? interveni o altă voce. Ce intim pare la voi!

Când întoarseră capetele unul câte unul, îl observară pe primar apropiindu-se însoțit de un grup de asistenți, toți cu fețe sumbre.

Valerius nu îi băgă în seamă, fluturând din mână.

— Oameni, zise el, ca și cum cuvântul în sine însemna că nu merită mai multă atenție.

— Acesta este *liderul* oamenilor, îl corectă Ennar, din Holbard. Stimate Primar, lăsați asta în seama noastră.

Primarul clătină încet din cap.

— Nu cred că o să fac asta, Ennar. Haita voastră a luat destule decizii pentru noi, iar acum nu mai avem case. M-am săturat să mă tem și m-am săturat să tac din gură.

Anders încercă din nou.

— Eu...

Dar fu complet acoperit de cearta care se iscă în jurul lui.

— Eu...

Vedea cum prietenii lui privesc de după bolovani, dar el nu putea scoate niciun cuvânt în rumoarea de țipete și amenințări.

Îi dezamăgea. Ei îi aduseseră pe toți aici, iar el nu își făcea partea lui.

Întâlni privirea Raynei, care îi făcu semn spre Oglinda lui Hekla, încă înfășurată cu grijă. Ochii ei spuneau: *Poți să o faci.*

Anders se lăsă într-un genunchi și trase pânza de pe oglindă, dezvelind-o cu fața în sus, spre cer.

Toți cei prezenți în jurul lui amuțiră cu gura căscată. Se holbau la ceilalți din cerc, cu ochii cât cepele.

Anders nu vedea decât mai multe versiuni ale lui însuși, fiecare dintre ele având aproape aceeași expresie confuză și îngrijorată.

Cel despre care știa că e Valerius avea gura căscată. Cel care știa că e Torsten – care probabil vedea la rândul lui o grămadă de alți Torsteni – păși spre Ennar și împunse încet cu degetul aerul de sub bărbia ei. Dar în ciuda a ceea ce îi spuneau propriii ochi, atingerea i-a confirmat probabil că nu era nici urmă de barbă acolo. Ennar își arată dinții, iar Anders văzu o versiune a lui mârâind ca un lup.

Toată lumea era confuză, dar, pe moment, nu mai vorbea nimeni.

Asta era șansa lui.

Ridică vocea.

— Eu sunt cel după care ați venit aici, spuse el, dar nu sunt singurul care v-a adus aici. Ați fost conduși de lupi, dragoni și oameni, care au lucrat toți împreună. Lupi, dragoni și oameni care au învățat să fie prieteni. Să se respecte și să se protejeze unii pe ceilalți, chiar dacă suntem diferiți. La început, am crezut că diferențele astea o să ne separe și că *sunt menite* să ne țină la distanță. Am crezut că ceilalți nu sunt ca noi și că e mai bine să ne ducem viețile separat. Ne era frică unii de alții. Însă acum știm că acele diferențe ne-au întărit atât de mult, încât noi – doar o mână de copii – am fost în stare să aducem laolaltă liderii lupilor, dragonilor

și ai oamenilor, pentru prima oară de la ultima mare bătălie. Am învățat că ideile noastre sunt mai puternice și mai bune dacă le discutăm, dacă le forjăm în focul dezbaterii și dacă ne împărtășim viziunile diferite, ca să găsim cea mai bună cale de a face ceva. Nouă, lupilor și dragonilor, ne-a luat ceva vreme să avem încredere unii în alții, dar cu timpul am reușit. Apoi ne-am dat seama că îi ignoram pe oameni, crezând că noi trebuie să luăm deciziile *pentru* ei, în loc să le luăm *împreună* cu ei. Poate că ultimii zece ani au fost o luptă între lupii gheții și dragonii pârjolitori, dar totul a început pentru că lupii și-au dorit să controleze oamenii – sau cel puțin n-au crezut că oamenii pot avea grijă de ei înșiși. Și acum cred același lucru. Nimeni nu a încercat să discute cu ei, dar trebuie să o facem. Să fii *om* nu e o insultă. Toți suntem oameni, însă cei care nu sunt elementali trebuie să fie isteți și rezistenți. Lupii, dragonii și oamenii care îmi sunt prieteni și-au dat seama că un grup e mai echitabil și mai puternic dacă e format din oameni diferiți, care au idei diferite despre cum ar trebui să se desfășoare lucrurile. Sora mea și cu mine suntem jumătate lup și jumătate dragon. Tatăl nostru a fost Felix. Drifa a fost mama noastră.

În interiorul cercului se iscă o rumoare, iar Rayna se ridică în picioare și merse lângă el, cu bărbia în sus, ca și cum ar fi sfidat pe oricine l-ar fi întrerupt. Anders nu le dădu ocazia și continuă să vorbească:

— Faptul că Rayna și cu mine suntem lup și dragon și că am crescut printre oameni înseamnă că ne tragem chiar de acolo de unde toate lucrurile

astea s-au întâlnit. Ne-am născut din diferențe, din neînțelegeri și din cele mai puternice argumente ale tuturor punctelor de vedere. Venim de acolo de unde s-au contopit toate acestea. Ne-am născut din luptă, și suntem mândri de asta. Și cei care v-au adus azi aici sunt zămisliți din luptă, și idealurile noastre la fel. Cu toții avem puncte de vedere diferite. Toți am fost crescuți altfel. Și suntem mai isteți împreună datorită acestor diferențe. Putem face lucruri împreună – să găsim artefacte, chiar să *creăm* artefacte, să protejăm oameni, să ne imaginăm un alt fel de a conviețui. Toate astea pentru că ne-am născut din luptă. Asta ne face puternici. La început am crezut că totul va fi bine dacă doar vă ținem la distanță unii de alții. Ne-am gândit că, dacă folosim Scepтрul Soarelui pentru a echilibra Piatra Zăpezii, pentru ca nimeni să nu aibă un avantaj, atunci toată lumea și-ar putea duce viețile în continuare, ca înainte, separat. Dar ne-am înșelat, și nu zic doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Holbardul atunci când am încercat asta. Soluția nu a fost niciodată să îi ținem separați pe lupi, dragoni și oameni. De fapt, e nevoie ca *toată* lumea să conviețuiască. E nevoie să discutați între voi, să ascultați, să vedeți dincolo de minciuni și să vă dați seama...

Anders gesticulă înspre ei, știind că fiecare vede doar o versiune a lui însuși.

— ... să vă dați seama că e o parte din voi în toți cei adunați aici.

Își îndreaptă privirea către locul unde era Hayn, iar unchiul său îl încurajă tacit, dând din cap. Băiatul continuă discursul:

— Părinții noștri au lucrat împreună ca să creeze și să restaureze artefacte pe care noi le folosim azi. Chiar ieri, lupi și dragoni au lucrat din nou împreună la ele. Toate astea pentru ca *noi* să ne putem întâlni și să forjăm ceva nou. Noul Vallen poate fi născut din luptă. Dragonilor le ia atâta timp să decidă orice, încât nu se întâmplă niciodată nimic. Lupii își urmează căpetenia haitei fără să pună întrebări. Iar câteodată, liderul haitei face greșeli, și nu e nimeni care să-i atragă atenția. Oamenii nu au încredere nici în unii, nici în alții, dar nici nu încearcă să discute cu ei. Și chiar dacă ar face-o, nimeni nu i-ar asculta. Toți am trăit în lumile astea, iar prietenii noștri provin din toate. Și aveți *multe* de învățat unii de la alții. Lupii și dragonii sunt mențiți să lucreze împreună pentru a crea artefacte. Proiectanții și dragonii fierari nu sunt de folos unii fără ceilalți. Iar oamenii sunt chiar familiile din care se trag lupii și dragonii. Iar dragonii cunosc importanța diferențelor, de aceea fiecare elev de la școala lor studiază ceva diferit, de aceea Adunarea Dragonilor discută neîncetat, până când nicio voce nu rămâne neauzită. Lupii și oamenii știu și ei asta – trăiesc în Holbard, care e un amestec de oameni din toate colțurile lumii, care fac orașul mai puternic și mai interesant, datorită lucrurilor și ideilor pe care le aduc cu ei din călătorii în toată lumea. Acum sunteți toți separați. Majoritatea dintre voi nu au unde să locuiască și vă petreceți foarte mult timp îngrijorați de atacuri. Așa că, cine știe, *poate* ar trebui să nu mai căutați un vinovat și, în schimb, să începeți să vorbiți între voi. Dacă nu puteți fi de acord, atunci certați-vă!

Forjați o nouă cale de a face asta cu o bătălie a *cuvintelor*. Noul Vallen *trebuie* să renască din luptă, și astfel va fi un loc mai bun, în care să putem trăi toți.

Toată lumea tăcea mîlc când Anders își încheie cuvîntarea. Nu mai rostise în viața lui atâtea vorbe odată.

Lângă el, Rayna îl ținea atât de strâns de mână, încât avea senzația că o să îi rupă degetele. Dar știa ce înseamnă asta. *Sunt atât de mîndră de tine, că nici nu pot să vorbesc; în schimb, o să-ți rup mîna ca să îți arăt.*

Nutrea o urmă de speranță, că Leif sau Hayn vor spune ceva, dar știa de ce nu o făceau. Ei erau deja cei mai dispuși să îl asculte, dar nu puteau să-i forțeze pe toți ceilalți să fie de partea lor. Nu pe ei trebuia să-i convingă.

Așa că își ținu răsuflarea în timp ce Torsten și Valerius se uitau unul la altul, de fapt la două versiuni ale aceluiași om, iar Ennar fixa cu privirea primarul, care se uita înapoi la ea.

Apoi Valerius se uită la o versiune a lui, care era de fapt Ellukka, și păru că ia o decizie.

— Păi, zise el, nu pot face asta în timp ce mă zgâiesc la zeci de versiuni ale propriei mele fețe. Pur și simplu, nu sunt atât de arătos. Nu pot decît să-mi imaginez ce greu i-o fi și lui Torsten să se holbeze la atâtea versiuni ale bărbii lui.

Versiunea lui Anders care era de fapt Torsten chiar pufni amuzat. Dar când vorbi, vocea era serioasă.

— Nu vom renunța pur și simplu. Noi avem unde să viețuim. Nu noi am venit să cerem ajutor.

— Nimeni nu cere ajutor, îi dădu rapid replica Ennar.

— A fost o vreme, zise Saphira cu blândețe, când nici nu ar fi *trebuit* să ceară ajutor.

Anders privea în liniște. Fiecare dintre ei auzea ceea ce spune celălalt, ca și cum rostiseră chiar ei cuvintele. Observația Saphirei ajunsese la ei prin vocea fiecăruia dintre ei.

Nu era ca și cum uitaseră cine erau ceilalți, sau că își închipuiau că stau realmente de vorbă cu ei înșiși. Dar probabil că vorbele rostite erau un pic mai greu de ignorat cu totul, atunci când veneau de la ei înșiși, și nu de la unii pe care i-ar fi catalogat automat greșit. Probabil că, auzind cuvintele din gura lor, erau nevoiți să le cântărească un pic mai cu grijă.

— Știți ceva? zise primarul, cu mâinile la piept. Eu o să cer ajutorul. Nu sunt prea mândru ca să o fac. Oamenii mei nu mai au niciun adăpost. Două grupuri de elementali ne-au distrus orașul, și nu îmi pasă dacă încercau să ne rănească sau să ne protejeze. Îmi pasă doar că ne e foame, iar datoria mea e să am grijă de oamenii mei în orice fel cu putință.

— Și noi avem o datorie, spuse Ennar. Să vă apărăm.

— Aici nu e vorba de datoria voastră, răspunse ferm primarul. Aici e vorba despre faptul că suntem toți din Vallen.

Anders se uită către Hayn, care ridică ușor un deget și îl puse la gură. *Nu vorbi* – spunea fața lui, sau mai bine spus fața lui Anders. *Lasă-i să discute în continuare.*

În spatele lui Hayn, încă două versiuni ale lui Anders, mai mult ca sigur Sam și Sakarias, săreau frenetic în sus și în jos de bucurie. Anders nu era convins că venise momentul să sărbătorească, dar măcar nimeni nu ataca pe nimeni.

Temător, se aplecă și începu să împacheteze încet oglinda. Își făcuse treaba. Le reamintise tuturor că, în multe privințe, erau toți la fel.

Acum era timpul ca ei să vadă din nou tot ceea ce îi făcea diferiți. Să discute și să dezbată. Și din băătălia cuvintelor și ideilor, să reiasă ce fel de Vallen e acela în care vor să trăiască. Acesta era momentul în care trebuiau să scoată la iveală diferențele dintre ei, pentru că de *acolo* urmau să le vină cele mai bune idei.

Toți adulții se opriră când Anders termină de împachetat oglinda, pentru că, dintr-odată, se vedeau din nou clar unii pe alții.

Și apoi, după ce luă oglinda și păși tăcut spre prietenii lui...

... continuară toți să vorbească.

EPILOG

Peste cinci luni

Anders era pe un deal de deasupra Holbardului, alături de Lisabet, și mâncau amândoi câte o felie din tortul lui Kaleb. Se aflau aproape de locul unde o îngropaseră pe Sigrid, de unde se vedea întregul oraș.

Până la urmă, el și Rayna hotărâseră să nu zică nimănui ce făcuse Sigrid. Nu îi mai puteau face rău acum. Sigrid nu mai era. Dar adevărul *ar fi* rănit-o pe Lisabet și nici nu i-ar fi adus înapoi pe Felix sau pe Drifa.

Cenușa mamei lor fusese împrăștiată sus, deasupra Vallenului, ca să cutreiere văzduhul așa cum îi plăcuse ei. Dar el și Rayna încă aveau portretul din atelierul ei, amplificatoarele ei și ale lui Felix și o colecție întreagă ce creștea, cu diverse lucruri pe care dragonii le scoteau la lumină și le dăruiau copiilor Drifei.

Și, la fel de important, el și Rayna îl aveau pe Hayn.

Și Lisabet la fel, și Sam, Jerro și Pellarin, și mulți alți copii dintre cei care primiseră adăpost în Sălașul Norilor.

— Mi-a fost dor să am o familie, spusese Hayn zilele trecute, privind la ei cu regret. Mi-am dorit să am din nou o familie. Doar că nu mi-am imaginat că o să se întâmple la o scară chiar atât de mare.

În orice caz, nu părea să regrete asta nicio secundă.

Ennar îi luă sub aripa ei pe Anders, pe Rayna, inclusiv pe Lisabet – deși nu mai era Profesoara Ennar. În urma ultimelor încercări, ea devenise Lupoaică Alfa, și căpetenia lupilor.

Ea, Leif și primarul se înțelegeau bine de cele mai multe ori. Ea și primarul considerau că Leif era mult prea relaxat. Leif și primarul credeau că Ennar e mult prea încrâncenată. Ennar și Leif încă uitau să-i ceară părerea primarului câteodată, dar acesta le aducea imediat aminte.

Soția lui Ennar continua să gătească cina și să-i hrănească pe toți în timpul negocierilor. Și, după cum spunea și Sakarias:

— E greu să nu fii de acord când ai gura plină cu desert.

— Tu știi asta mai bine decât oricine, răspunsese sec Viktoria.

Dar azi era o zi specială, iar lui Anders nu-i stătea mintea la toate astea. Ieri sosise o navă care adusese o trupă de urși de stâncă, din Allemhäut. Ca oameni, nu arătau deloc neobișnuit, în mare parte îmbrăcați cu veșminte viu colorate, specifice zonei lor, în tot felul de nuanțe de roșu, albastru și verde, cu floricele delicate brodate de-a lungul tivurilor.

Însă, ca elementali, erau niște urși bruni imenși, dezlânați, cu ochi închiși la culoare și labe uriașe. Azi, urșii începeau munca la repararea crăpăturilor din pământ, care împărțeau Holbardul în secțiuni. Se ridicau în două picioare, iar cu labele din față mutau bolovanii și pietrele cu aceeași ușurință cu care lansau lupii săgețile de gheață în aer.

Fusesse o călătorie anevoioasă din Allemhät, iar acostarea în port fusesse și ea dificilă, dar, în curând, toate astea aveau să se schimbe. O echipă de proiectanți și dragoni fierari, condusă de Hayn, Tilda și încă morocănosul de Kaleb, lucra la repararea paravanelor de vânt care protejaseră portul până nu demult. Arcuri imense de metal, forjate înfiorător de greu și gravate cu rune, se întindeau de la un capăt la altul al gurii de intrare în port și în curând aveau să asigure încă o dată ape calme în interiorul lui. Siguranța acestor ape calme din interiorul portului făcuse ca orașul să fie alcătuit dintr-un amestec de oameni de prin – toate colțurile lumii – nave comerciale veneau de pretutindeni, știind că la sosire vor putea acosta în siguranță. Anders le recunoștea pe Rayna și pe Ellukka dintre dragonii care dădeau roată pe deasupra orașului, jucându-se și urmărind progresul făcut de urșii de stâncă. Știa că și restul prietenilor săi își găsiseră probabil locuri de unde să privească.

Însă unii dintre ei se aflau probabil la celălalt mare șantier de construcție, în interiorul zidurilor orașului, acolo unde fusesse odată Academia Ulfar.

Cu ceva timp în urmă, Lisabet le atrăsese atenția că, la Ulfar, curtea fusesse concepută astfel încât să poată ateriza un dragon în ea. Asta era dovada, spusese ea, că pe vremuri dragonii fuseseră bineveniți printre lupi. Acum, curtea avea să fie încă și mai mare. Urma să se numească Vallenskól, unde lupi, dragoni și oameni aveau să studieze împreună. Un al doilea campus se construia deja sus, în munți, în Vechiul Drekhlem,

un loc unde elevii să poată călători vara sau atunci când orele de curs presupuneau un pic mai multă altitudine sau spațiu.

Anders și prietenii lui aveau să fie printre primii elevi ai școlii. O parte din el era îngrijorată, o parte entuziasmată, iar o parte din el nu putea să creadă că, în sfârșit, se întâmplă asta. Însă, înainte să înceapă cursurile, se bucurară de o vacanță ca să sărbătorească echinocțiul.

Era greu de crezut că la echinocțiul trecut își croia cu disperare drum spre Drekhelm, ca să o salveze pe Rayna, îngrozit că aceasta urma să fie sacrificată chiar de dragonii care îi erau acum prieteni.

— De echinocțiul ăsta, spuse Rayna, o să petrecem ca dragonii, o să reflectăm precum lupii și o să mâncăm ca oamenii.

— Cred că așa și trebuie, aprobă solemn Mikkel.

— E de datoria noastră să îmbrățișăm ce e mai bun din toate lumile, fu de acord și Sam.

O crăpătură imensă din pământ se ridică cu o huruială ce venea de dedesubt, se mișcă și apoi se închise, dispărând de parcă nu fusese niciodată acolo.

— Nemaipomenit! zise Lisabet cu răsuflarea tăiată. Hai să mergem să vedem de aproape!

— De acord, aprobă Anders, îndesându-și în gură ultima îmbucătură din tortul lui Kaleb.

Lisabet se preschimbă în lup și o luă la goană în jos, pe deal.

Anders o urmări cu privirea încă un pic. Poate că prietena lui cea mai bună - înțeleaptă, loială și

puternică - era cel mai minunat lucru dintre toate lucrurile minunate care i se întâmplaseră în ultimul an, se gândi el.

Pietrele răsunară din nou din pântecul citadelei și, în gălăgia reparațiilor din oraș, care-i țiuia în urechi, Anders rânji și se transformă, apoi o luă la goană după ea, pe deal, în jos.

MULȚUMIRI

Mi-aș dori să putem rămâne pentru totdeauna în lumea din Vallen – sper că v-a plăcut timpul petrecut aici atât de mult pe cât mi-a plăcut și mie!

Nicio poveste nu e spusă doar de autor, așa că voi profita de această ultimă ocazie ca să le mulțumesc celor care m-au ajutat să vă fac cunoștință cu Anders și prietenii lui.

Editorul meu, Andrew Eliopoulos, a fost – ca de obicei – extrem de creativ, răbdător și încurajator, și mă bucur tare mult să lucrez cu el. Abby Ranger a început această călătorie alături de mine, iar influența ei se simte încă în fiecare părticică din ea.

Echipa de la Harper a avut atât de multă grijă de mine – de la vânzări la marketing, la producție și design, vă mulțumesc tuturor! Mai ales vouă, Rosemary Brosnan, Bria Ragin, Joe Merkel și Levente Szabo, pentru creația și execuția splendidei mele coperte și a ilustrațiilor; Virginia Allyn, pentru harta care a ajuns să definească povestea asta; și lui Jill Amack și Caitlin Lonning pentru că m-au salvat de la multele greșeli. Mulțumesc echipei fantastice de la Harper Oz, care au fost niște membri ai haitei grozavi, pe tot parcursul drumului.

Haita mea de la Adams Literary este parte din tot ceea ce fac – Tracey, Josh, Cathy și Stephen, vă mulțumesc!

Cititorilor, criticilor, vânzătorilor de carte și bibliotecarilor care împărtășesc poveștile mele cu alții – vă mulțumesc, vă mulțumesc, vă

mulțumesc! Văd și apreciez tot ceea ce faceți!

Am scris această carte când eram însărcinată, lucru care a adus noi provocări, peste cele deja cunoscute. Nu ar fi fost posibilă nici fără prietena mea Liz Barr – când nu puteam tasta, ea deslușea după dictare! Îți mulțumesc, Liz.

Amprenta lui Meg Spooner se găsește în tot ceea ce fac și îi voi fi etern recunoscătoare pentru cartea aceasta, pentru sesiunea de brainstorming minunată care m-a ajutat să găsesc cheia de la care trebuia să pornesc. Sper să avem parte de și mai multe zile la izvoare cu apă caldă din jurul lumii!

Will și Ned Marney mi-au împrumutat atât gândurile lor, cât și prenumele pentru personajele seriei – sper să vă placă finalul!

Mulțumesc și vouă, tuturor celorlalți prieteni care mi-ați oferit susținerea de care aveam nevoie ca să închei așa cum merită această poveste pe care o iubesc atât de mult – Jay, Marie, Leigh, Michelle, Kacey, Nic, Cat, Soraya, Ryan, Peta, Eliza, Kate A., gașca Roti Boti, echipa de la House of Progress, și, bineînțeles, lui Kate I., căreia i-am dedicat această carte. Sunt nespuse de recunoscătoare să am astfel de prieteni pe listă. Pentru seria asta, în mod special, lista nu ar fi completă fără echipa mea incredibil de talentată de mediatorii de la FOS, care m-au învățat în fiecare zi cum să văd lucrurile din alte puncte de vedere.

Sprijinul familiei mele a fost mereu nelimitat, iar această carte nu e nicio excepție – sunt atât de norocoasă să vă am!

Și, în sfârșit, Brendan și Pip! Scriu aceste rânduri de mulțumire și parcă vă aud jucându-vă împreună, exersând acele sunete care seamănă cu cele care mă entuziasmează cel mai tare: Ma-ma-ma! Vă iubesc pe amândoi mai mult decât credeam că e posibil. De abia aștept toate aventurile pe care le vom avea împreună.

Foto: © Christopher Toso

AMIE KAUFMAN

este autoarea unor bestsellere internaționale dedicate tinerilor cititori, între care se numără *Unearthed* și trilogia *Constelații*, scrisă împreună cu Meagan Spooner, precum și trilogia *Illuminae Files*, scrisă împreună cu Jay Kristoff. Amie a crescut în Australia și în Irlanda și a studiat istorie, literatură, drept și mediere. În timp ce se pregătea să scrie această carte, a luat lecții despre urlete de la un expert în limba-jul lupilor. Locuiește în Melbourne împreună cu soțul ei, câinele lor adoptat și are o bibliotecă personală impresionantă.

Aflați mai multe pe
www.amiekaufman.com.

ILUSTRATIA COPERTEI: © 2020
LEVENTE SZABO/GOOD ILLUSTRATION LTD